

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ,

Εκπομπή σου ο'έκλες!

Ελευθερο Πρωτότυπο

Κ. ΠΡΟΤΟ-ΟΦΣΕΤ
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Νº 24
ΔΡΧ 5

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 44 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΘ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, έδεις...

...και στ' αλήθεια

Η εφεύρεσις του κ. Ντέ Βα. λέφ, τὰ καλλιστεία, ενώ ἐ- λησμονήθησαν σχεδόν στήν Εὐρώπην, εξακολουθοῦν νά κά- νουν θραύσι στήν Ἀμερική. Αἱ διάφοροι μίς ἐκλέγονται ἐκεῖ κά- τω σωρηδόν, πρὸς μεγίστην ἀγαλ- λασιν τῶν διαφημιστικῶν οἰκῶν, οἱ ὅποιοι σπεύδουν ἀμέσως νά τὰς προσλάβουν ὑπαλλήλους τῶν. Ἐ- ται, π.χ., καθὼς μίς πληροφο- ροῦν τὰ τηλεγραφήματα, ἡ «μὶς Καλλιφορνία» ποῦ ἀνεδείχθη ἀ- σίλισσα τῆς ἀμερικανικῆς καλλο- νῆς, ἐκλείπει συμβόλαιον διὰ τὴν διαφήμισιν ἐνὸς οἴκου κονσερ- βῶν. Δυναίμει τοῦ συμβολαίου, τὸ χαμογελαστό πρόσωπο τῆς γοήσεως θὰ εὐρίσκειται τοῦ λοι- ποῦ στίς ἐτικέτες τῶν κουτιῶν τοῦ ἐργοστασίου, διὰ νὰ... ἀνοί- γῃ τὴν ὄρεξιν τῶν πελατῶν.

Τέλος πάντων, εἶνε πολὺ πρα- κτικὴ ἡ ἐποχὴ μας. Φαντασθῆτε τὰς καλλονὰς νὰ ρεκλαμάρουν τὴν ντομάτα πελντέ καὶ τὰ λαδε- Ͼά φασολάκια!... Ὁρισμένως τὰ καλλιστεία θὰ ἀρχίζουν καὶ πάλιν νὰ ἀκμάζουν. Μὲ τὴν διαφο- Ͼράν ὅτι ἀντὶ τοῦ κ. Ντέ Βαλέφ θὰ πρέπει τώρα νὰ τὰ ὀργανώ- νουν τὰ ἐμπορικὰ ἐπιμελητήρια...

Εἶδατε τὰ νέα γυναικεία ὀπο- δήματα; Ἐχουν σόλες ἀπὸ πεπιεσμένον φελόν, ὕψους 3 καὶ 5 πόιντων! Ἡ ἐξηγησις τοῦ νέου ἐξωφρενισμοῦ εἶνε — κατὰ τοὺς εἰδῆμονας τῆς μόδας — ὅτι ἡ γυναικί ἀσο ψηλῶναι, τόσον πε- Ͼισσότερον γίνεται χαριτωμένη. «Τὸ ὕψος, γράφει σχετικῶς καὶ ἡ εἰδικὴ συνεργάτις ἀπογευματι- νῆς ἐφημερίδος, δίδει στήν γυ- ναίκα γοητεῖαν καὶ ἐπιβολήν. Μιά γυναικί ὕψηλὴ ἀποτελεῖ δι' ὁ- λους τοὺς ἀνδρας τὴν ἰδανικὴν τους ἐπιδωξιν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καθε πόντος ὕψους προσβέτει εἰς τὴν γυναικί νέας πιθανότητας ἐπιτυχίας...».

Αἱ ἀποκαλύψεις αὗται, φαντα- ζόμεθα ὅτι θὰ συντελέσουν στήν διάδοσιν τῶν νέων ὕψηλῶν ὀποδη- μάτων. Ἐκτὸς πιά ἀν οἱ γυναῖ- κες, διὰ νὰ ἀποκτήσουν μίαν καὶ καλὴ τὴν γοητεῖαν τοῦ ὕψους, ἀρχίσουν νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους μὲ τὰ γνωστά ἀποκρηά- τικα ζυλοπόδαρα

Γνωρίζετε ὅτι... —μίς πληρο- φορεῖ ἡ κοσμικὴ στήλη— ἐφέ- τος οἱ σμάρτ υἱοθέτησι, ἀ- Ͼώματα—κοκταίηλ! Κατασκευά- ζονται ἀπὸ διάφορα παρφεμ δι- σ- σήμων οἰκῶν, εἰς τρόπον ὥστε καθε κυρία νὰ ἔχῃ ᾠρωμα ἰδιαί- τερὰς συνθέσεως οὐλτρα προσω- πικόν!...

Ἡ πληροφορία, ποῦ μίς παρέ- χεται ὀπὸ τὸν ἀνακριτικὸν ἐ- Ͼρωτηματολόγιον, μίς εἶνε ἀκρως πολῦτιμος. Τοῦ λοιποῦ αἱ κοσμι- καὶ κυρία θὰ μυρίζουν ἡ καθε μίαν καὶ διαφορετικὰ καὶ δὲν θὰ ἐπανωληφθῇ πλέον τὸ φοβερόν ᾠ- τοπον νὰ ἔχουν τὰς ἰδίας ἀρωμα-

τικὰς ἰδιότητας, ποδ μίς ἔφεργαν ἡμᾶς τοὺς μυρίζοντας, εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν.

Τώρα ἡ νέα μόδα τοῦ «προσω- πικοῦ» ἀρώματος ἀποκαθιστᾷ τὴν ἐπιβαλλομένην ὀσφραντικὴν τάξιν καὶ μίς ἀπαλλάσσει ἀπὸ εὐνοή- τους παρεξηγήσεις. Ἀφοῦ καθε σμάρτ κυρία θὰ μυρίζῃ τώρα δια- φορετικὰ, θὰ τὴν παίρνωμε εὐκό- λως... μυρωδιά!

Μεταξὺ τῶν ὀλλων ὀραίων πρα- γμάτων ποῦ παρουσιάζει ἡ τελευταία «ἐλληνικὴ» ταινία, γυρισθεῖσα ὡς γνωστὸν ἀπὸ ἔ- νον σκηνοθέτην, ἦταν καὶ μία πα- νύψηλὴ σοφία, ὀπου κατοικοῦσε ὁ κλασσικὸς ἀπένταρος καλλιτέ- χνης τῶν παλαιῶν γαλλικῶν μυ- θιστορημάτων τῆς Ͼωμαντικῆς σχολῆς, ὁ ὀνοῖος, σὺν τοῖς ὀλ- λοῖς, δίδεθε ἓνα πιάνο καὶ μίαν ἱταλίδα σπιτονοικοκυρὰν ποῦ ἦταν ὀλλοτε σαντέζα!

Ὑποθέτομεν ὅτι ἡ γαλλικὴ σο- φία καὶ ἡ ἱταλίς σαντέζα, ἐ- τοποθετήθησαν στο «ἐλληνικόν» φιλμ γιὰ νὰ ἀποδείξουν στοὺς ἔξενους ὅτι στὰς Ἀθήνας εἰμεθα τόσο προωδευμένοι, ὥστε ἔχομεν καὶ «μινυάριντες» καὶ πειναλέους καλλιτέχνες, καὶ «κονσιέρζ» καὶ καθε τι ὀλλο ποῦ συμβαίνει καὶ εἰς Παρίσιους...

Αφότου ἡ κοσμοπολιτικὴ φιλο- λογία εἰσηλθε στὰ ἦδη μας, τὰ ἔλληνικά ἀνταγνίσματα ἀπέκτησαν ἀν ὀνι πρωτότυπον πε- Ͼιεχόμενον, τοῦλάχιστον πρωτό- τπου τίτλους Μετὰ τὸ «Καρσόν, ἓνα οὐτοκ», τὸ «Πέντε καρτίσια ἀπὸ ἓνα καλλέγιον», τὸ «Τυρίστε τὸν διακόπτη», ἰδοὺ τώρα καὶ ἔ-

νας ὀλλος τίτλος ὀποδλητικῶτα- τος, ποῦ ἀναγγέλλεται ἀπὸ γνᾶ- στὸν ἐκδοτικὸν οἶκον: «Ἐνα ἔρα- δυ καθόμασταν μπροστὰ σ' ἓνα τζάκι».

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οἱ μον- τέρνοι συγγραφεῖς μας συναγ- νίζονται στὸ νὰ ἐφευρίσκουν ὁ- λονὲν καὶ περισσύτερον μακαρο- νοειδεῖς τίτλους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔτσι θὰ προσελκύσουν τὸ ᾠ- ναγνωστικὸν κοινόν.

Προβλέπομεν ὅτι μὲ τὴ φόρα ποῦ ἐπῆραν τὰ πράγματα, θὰ δια- θάζωμεν αὐρίον στο ἐξωφύλλον τῶν νεοελληνικῶν βιβλίων τί- τλους ὡσάν αὐτόν: «Σ' ἀγάπησα ἓνα θράδυ, ὀλλά μὲ περιφρόνη- υες καὶ ἔφυγες». Ἡ ἀκόμη: «Σ' ἐκδικούμαι γιὰ τὴν σκληρότητά σου, σὲ συχαίνομαι καὶ αὐτοκτο- νᾶ».

Καὶ θὰ εἶνε περιττὸν πλέον νὰ διαβάζωμε τὴν συνέσειαν.

Συνεστήθη, λοιπόν, σὺλλογος.. αἰσιοδοξίας ἀπὸ φοιτητὰς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, οἱ ὁ- ποῖοι θέλουν νὰ προπαγανδίσουν τὴν χαράν, τὸ κέφι καὶ τὴν εὐ- θυμίαν.

Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ σὺλλόγου θὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὅτι τὸ καινοφανὲς σωματεῖον μα- ζὶ μὲ ὀλα τὰ ὀλλα, θὰ προπαγαν- δισῇ εἰς τὰ μέλη του καὶ τὴν με- λέτην. Διότι μίαν ἀπόρριψιν εἰς τὰς ἔξεταισες δὲν εἶνε διόλου σὺν τελεωτική τοῦ κειφιῦ, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας, ποῦ ἐπιδίδωκε.

Ο ἀφιχθεὶς μεγας Γάλλος καλ- λιτέχνης Χάρου Μπάρ, εἶνε ἀπὸ τοὺς πλέον πνευματώδεις διασήμους ποῦ ἀντιμετώπισαν πο

τὲ οἱ ἔλληνες δημοσιογράφοι. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὀχι μόνον ᾠ- πὸ τῆς ἔξυπνης ἀπαντήσεως ποῦ ἔδιδε προχθὲς στήν δεξίωσιν τοῦ «Κίγκ Τζᾶρτς» ὀλλά καὶ ἀπὸ τῆς ἀφιέρωσιν ποῦ ὀπέργραφε κατᾶ ἀπὸ τὰ σκίτσα καὶ τῆς φωτογρα- φίας του. Σε ἓνα στέδιο ποῦ τοῦ ἔτεινε ἓνας Ἀθηναῖος σκισσογρά- φος, ἔγραψε: «Δυστυχᾶς, μοιάζω πολὺ». Σ' ἓνα ὀλλο ποῦ τὸν πα- Ͼουσίαζε κάπως ἀγρίαπὸν: «Ἐ- χω τὸ ὕψος ὅτι καμᾶ ἐξομολογῶ- σεις». Σε μίαν φωτογραφία ὀπου ἐφαίνεται πολὺ ἔλεινος: «Ἐπι- στρέφω ἀπὸ λουτροθεραπείας». Στὸ καρνε μίς κυρίας ἔγραψε: «Σὰς ἀγαπᾶ, γιὰτὶ δὲν ᾠς ἔξρω». Καὶ κατᾶ ἀπὸ μίαν φωτογραφία τῶν Ἀθηνῶν, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης σημείωσε: «Θαυμάσια πόλις... σὺν μίαν πολὺ ὀραία καὶ γοητε- Ͼική γυναικί. Γι' αὐτὸ θὰ μείνω κοντὰ τῆς πολὺ λίγο Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ... τὴν συνηθίσω».

Ερωτᾷ ἀναγνώστης πρωτῆς ἐ- φημερίδος τὴν ἐπὶ τῶν αἰθηματικῶν ὀποθέσεων σὺν- εργάτιδά της:

«Εἰμαι τρελ' ἐς ἀπὸ ἔρωτα... τρελλὸς γι' αὐτήν. Μὲ φοβίζει ἡ κατᾶστασις μου... τί λέτε νὰ κά- μω, κυρία Ντόλλυ;»

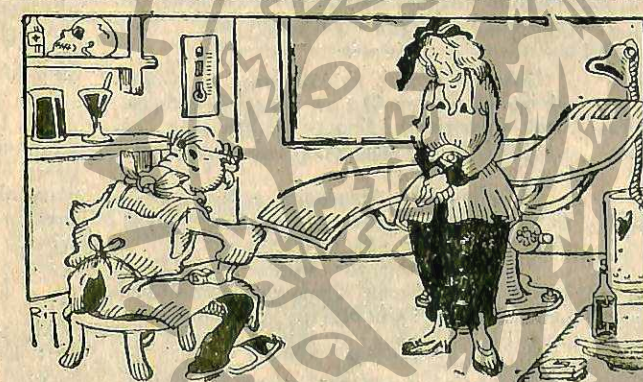
Ἡ κυρία Ντόλλυ εἰς τὸ τρα- γικόν αὐτὸ ἐρώτημα δὲν γνωρί- ζει νὰ ἀπαντήσῃ καὶ τὰ στρίβει καταλλήλως:

«Διὰ νὰ τὴν ἐσχάσετε, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀγαπήσετε ὀλλήν» συμβουλεύει μὲ ὕψος ἀμερόλη- πτον.

Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἀγαπήσῃ ὀλλήν ὁ ἀτυχῆς ἐρωτευμένος, ἀφοῦ εἶναι πιθανόν καὶ ὁ δευτέρος του ἔρως νὰ τὸν κτυπήσῃ κατακούτε- λα. Κατὰ τὴν γνώμην μας, προ- τιμότερον θὰ ἦτο ὁ ἐρωτευμένος, ἀφοῦ ἦδη ἔχασε τὸ κεφάλι του, νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του, διὰ νὰ ἡσυχᾶσῃ καὶ αὐτός, καὶ ἡ κ. Ντόλλυ κι' ἐμεῖς.

Η πολυτέλεια τοῦ συγχρόνου κομφὸρ κατέκτησε καὶ τὸ κα- φενεῖον. Ἐνα νέον ποῦ ἦνοι- ἔς προχθὲς τὰς πύλας του εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς τεμπελίας, εἶνε ἐφᾶδισμένον μὲ καλοριφέρ καὶ μὲ ἀναψυκτικὰ καθίσματα, ὀπου οἱ θαμνᾶνες ἡμποροῦν νὰ θυβίζων- ται καὶ νὰ ἀπολαμδάνουν τὴν χειμωνιάτικην εὐτυχία τῆς ζεστᾶ, σιᾶς ποῦ στεροῦνται τὰ περισσότε- Ͼα ἀθηναῖκά σπιτία.

Τὰ νέα, λοιπόν, καφενεῖα πρό- κειται νὰ ἐντείνουν τὴν καφενε- δοφίλιαν μας. Ἐκτὸς ἔάν τὸ κα- λοριφέρ καὶ ἡ καθαριότης θεωρη- θᾶν ὡς... καταστρεπτικὰ τοῦ κουλέρ λοκᾶλ, καὶ οἱ καφενοῖοι τὰ ἀποκηρύξουν ὡς ἀθελληνικά.

Ὁ γ ι α τ ῶ ς: —Ἀπώλεια ἱσορροπίας τῆς κυκλο- φορίας τοῦ αἵματος. Τί ἡλίκίας εἰστε, κυρία μου; —Τριανταπέντε ἔτων, γιὰ τρέ. —Μμμ! Ὡστε εἶναι διπλὸ τὸ κακό: ἀπώλεια ἱσορρο- πίας τῆς κυκλοφορίας καὶ... τῆς μνήμης!

Η Λιλή είναι έτοιμη. Ο χειμώνας που έρχεται δεν θα την καταλάβει. Έχει λάβει όλα τα μέτρα για την αντιμετώπισή του. Ταγιάρ, επανωφόρια, κοστούμια σπόρ, αδιάβροχο, σωσόνια, γούνια, γάντια, όλα βρίσκονται στη ντουλάπα, εις θέσιν επίκαιρον. Τα σκι έβγῃκαν από την αποθήκη και περιμένουν τα πρώτα χιόνια για ν' ανέβουν στην Πάρνηθα και να γλιστρήσουν με το χαριτωμένο φορτίο τους στις κατάλευκες πλαγιές. Ταύτα ως προς την κατά μέτωπον κατά του χειμῶνος επίθεσιν. Η θιθλοθήκη έπλουτίσθηκε με τα τελευταία ξένα ρομάντσα — ή Λιλή όμιλεί την γαλλικήν και αρκετά την αγγλικήν — που θα ξεφυλλισθούν στο ντιβάνι, κατά τις άτελείωτες ώρες των χειμωνιάτικων νυχτών. Τοῦτο ως προς τὸ πνευματικόν μέρος της αντιμετώπισεως του χειμῶνος.

Αλλά ή Λιλή όφείλει ν' αντιμετώπισῃ τὸ χειμῶνα καί ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως. Ἡ περυσινή χειμωνιάτικη σαιζὸν δὲν τῇ ἄφησε κανένα ὑπόλοιπον γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐκλείσε με ἰσοζύγιον. Τὰ αἰσθήματα τῆς καλοκαιρινῆς σαιζὸν ἐξ ἄλλου ἐσθυσαν με τὰ πρώτα φθινοπωρινὰ ρίγη. Καί ἤδη ή Λιλή προέβη εἰς πλήρη ἐκκαθάρισιν τῶν αἰσθηματικῶν ὑπολειμμάτων του παρελθόντος, ἐξεσκόνισε μ' ἐπιμέλεια τὴν καρδιά της γιὰ νὰ φύγῃ καί τὸ παραμικρὸν ἵχνος στάχτης ἀπὸ τ' ἀποτερωθέντα αἰσθήματα καί ἔχει μὰ κατ'ἀλευκη σελίδα ἔτοιμη γιὰ νὰ γράφῃ τὸ ἀναπόφευκτο ρομάντσο τῆς χειμερινῆς σαιζὸν. Ἀπὸ τὸν καιρὸ, πού ή καρδιά της εἰδοποίησε ὅτι ἔχει ἀπαιτήσεις, κανέναν χειμῶνα δὲν ἐπέρασε χωρὶς τὸ σχετικὸ αἰσθημα.

Ποῖος θὰ εἶναι ἀρὰ γε; Φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανελθῇ στὰ περυσινὰ φλέρτ. Αὐτὰ μοιάζουν με τὰ φορέματα παλῆας μόδας, πού σοο κι' ἀνέκακοι τοῦδὲν νὰ εἶνε ὁμορφά, δὲν παύουν ποτὲ νὰ εἶνε ντεμοντέ. Θὰ δημιουργηθοῦν, λοιπὸν νέα. Ἡ Λιλή θὰ ψάξῃ μέσα σὲ ὅσα φλέρτ θὰ τῆς προσφερθοῦν αὐτὸ τὸν καιρὸ καί θὰ διαλέξῃ ἐκεῖνο πού θὰ τῆς ὑποσχεθῇ μιὰ σοβαρώτερη συνέχεια. Ὁ χειμῶνας δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ χωρὶς σπόρ, κοσμικὴ δρᾶσι καί περιπέτεια. Καί ή Λιλή εἶναι ἔτοιμη γιὰ ὅλα... Οἱ τουαλέττες, τὰ σκί καί ή καρδιά της περιμένουν.

ΙΩΝ

Ἐκδόσεις

Ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀναργύρου Σφακιά, γάγκῃ ἐκδόθη ἓνα ἐνδιαφέρον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον ή «Μακροβιότης καί τὸ πρόβλημα τῆς αἰωνίας νεότητος». Εἰς τὸν περιεκτικὸν αὐτὸν τοῖμον ὁ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει κατὰ τρόπον ἐκλαστικὸν τὸ θέμα τοῦ, ἀπαριθμῶν καί ἐπεξηγῶν τὰς νέας τοῦδε ἐπιστημονικῆς μεθόδους, οἱ ὁποῖαι ἀποτέλουν εἰς τὴν πυράτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί τὴν καταπολέμησιν τοῦ γήρατος. Ἡ γλαφυρότης τοῦ συνγράφεως, καθιστᾷ τὸ ἐν λόγω βιβλίον ἐξαιρετικῶς ἐπαινετὸν καί δίδει μιάν ἀκριβῆ ἰδεάν τῶν προσόδων τὰς ὁποίας μέχρῃ τοῦδε ἱστορίαν ἡ ἐπιστήμη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Καλλιτεχνική Ζωή

Ο ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μια καλλιτεχνική δόξα τῆς Γαλλίας μεταξύ μας... Φασαρία μεγάλη στο «Κίγκ Τζώρτζ», όπου δημοσιογράφοι καί φωτογράφοι συνηθίζουν διά νὰ ἰδοῦν, νὰ ἐρωτήσουν, νὰ ἀκούσουν καί νὰ φωτογραφίσουν τὸν Χάρρυ Μπῶρ. Εἶναι πρόσχαρος, καλόκαρδος, καί πνευματώδης. Καί ἰδίως εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι του, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καί ἰδίως ἀπὸ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη, με τὴν ὁποίαν τὸν συνδέει παλαιὰ φιλία καί τῆς ἥποιος εἶναι θαυμαστής τῆς τέχνης της.

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ εἶναι μαγευμένος, ὅπως μᾶς διαβεβαίωσε, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. «Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, λέγει, ὅτι ή ἑλληνική πρωτεύουσα εἶναι τόσο ωραία πόλις. Με τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἴδωμε τὰ ἀρχαία της, ξεχνοῦμε συνήθως οἱ ξένοι ὅτι δίπλα σ' αὐτήν, οἱ νεώτεροι ἑλληνες ἀνέγειραν ἓνα συμπαθὲς μνημεῖον τῆς δραστηριότητός των, πού φέρει παντοῦ τὴν σφραγίδα τῆς ἀρχαίας καταγωγῆς των.

Ἡ σύζυγος τοῦ Χάρρυ Μπῶρ, πού εἶναι μιὰ νεώτατη καί συμπαθεστάτη ξανθὴ νέα, εἶναι ἑλληνοτουρκικῆς καταγωγῆς. Ἐγεννήθη ἐν τῇ Πόλει καί φυσικὰ μιλά θαυμάσια τὴν γλῶσσα μας, πράγμα πού διευκολύνει σημαντικῶς τοὺς μὴ γλωσσολογικοὺς θαυμαστὰς τοῦ διασημοῦ ἡθοιοῦ. Ἡ κ. Μπῶρ, πού ὑπῆρξε γραμματεὺς τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη προτοῦ γίνῃ σύζυγός του, τὸν φροντίζει σὰν ἓνα μεγάλο παιδί, καί διηγείται εὐχαρίστως τὴν ἐκτεντικὴν σταδιοδρομίαν του.

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ ἄρχισε τὴν καριέραν του ὡς... ναυτικός, ἀλλὰ καθὼς διατείνεται ή σύζυγός του ἀπὸ τὰ πρώτα θέματα τοῦ σταδίου του τὰ ἔκαμε... θάλασσα. Εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν, ἐγκατέλειπε λοιπὸν τὰ ταξίδια καί μετεπηδῆσε ἐν τῇ σκηπνῇ, ὅπου καί ἀνεδείχθη πρὸν γρήγορα.

Πολυσύνθετος καλλιτέχνης, ὁ Χάρρυ Μπῶρ ἐδοκίμασε ὅλα τὰ θεατρικὰ εἴδη με ἴσην ἐπιτυχίαν. Ἐπαίξε σὲ δράματα, σὲ τραγωδίας, σὲ κωμωδίας καί σὲ ὁπερέτες.

Ἡ φήμη του ἐξεπέρασε γρήγορα τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας, χάρις ἰδίως ἐν τῇ κινηματογράφῳ, ὅπου διέπρεψε.

Ἀπὸ ὅσας του τὰς ταινίας, ὁ Χάρρυ Μπῶρ προτιμᾷ τὴν «Ζωὴ τοῦ Μπετόβεν» ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπεδύη τὸν μεγάλον μουσουργόν.

Στὸν θίασον τοῦ Χάρρυ Μπῶρ παίζει καί ὁ 19ετής υἱός του, πού ἀπέκτησε ἐν τῷ πρώτῳ του γάμῳ. Εἶναι ἓνας συμπαθέστατος νέος, ὁ ὁποῖος πρὸ τινος μόλις ἐντεμπουτάρησε με τὸ καλλιτεχνικὸν ψευδώνυμον Σαβίλ Μοράν.

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ εἶναι ἴδιος κι' ἀπα-

Διαφωνία

Χειμῶνας, λοιπόν, ἀγαπητέ μου... Τελειώσανε τὰ νύματα!

—Λοιπόν; Τί θέλετε νὰ γίνῃ;

— Ἀρχίζει τὸ κρύο.

—Καλὰ κάνει. Χειμῶνας εἶναι, κρύο θ' ἀρχίσῃ. Τί θέλετε νὰ κάνῃ τὸ χειμῶνας; Ζέστη;

— Ὅχι, ἀδερφέ, ἀλλὰ ὁ χειμῶνας εἶναι ή πρὸ ὅσῃμῃ ἐποχῇ. Ἐνῶ τὸ καλοκαίρι, τί γοητευτικὴ ἐποχὴ!... Χαίρεσαι τῇ ζωῇ σου.

— Ὡστε εἰσθε κι' εἰσεῖς ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ χειμῶνος;

— Μάλιστα. Σκέπτομαι τὸ κρύο, τὸ βροχὰ, τὴ βροχή, τὸ χιόνι, τὴ λάσπη. Φρίκη!

Δὲν σκέπτεσθε ὅμως καί τις ἀπολαύσεις τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἀμύνα τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς τοῦ ψύχους, εἶναι μιὰ ὀλόκληρη οἰκία ἀπὸ θαυμάσιες ἀπολαύσεις: ἱὰ σὺλ-λογισθῇτε, πόσο εὐχάριστο πράγμα εἶναι νὰ καθέσασαι ἐν τῇ σόμπα καί ν' ἀκούς τὸ ραδιόφωνό σου, ἐνῶ ἐξῶ ὁρᾷ. Ἡ νὰ εἰσαι κουκουλωμένος ἐν τῷ κάπνῳ καί νὰ μὴν ἐννοῇς νὰ σηκωθῇς. Σκεφθῇς ἀντὶ τούτ' ἡμεροῦς, τὸ σινεμά καί τις ἄλλες ἀπολαύσεις τὸν χειμῶνα. Καί βγάλτε τὸ συμπέρασμα σας.

— Ναι, ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι πολὺ πρὸ ὁμορφῆς ἐποχῆς. Ἐκδρομὴ, θάλασσα, μπάνιο, δροσιά, μπαίρον.

— Ἰδρώτας, κουνούπια, ζέστη με-χρὶς ἀσφυξίας... Ὁραία ἐποχὴ!

— Ναι, ἀλλὰ σκεφθῇτε τὴ χαρὰ τοῦ μπάνιου, τοῦ παγωτοῦ, τῆς κτερινῆς δροσιάς...

— Κάνομε μιὰ συμφωνία.

— Τί συμφωνία;

— Νὰ παραδεχθῶμε ὅτι καί οἱ δύο ἐποχές ἔχουν τις ἀπολαύσεις τους καί μᾶς χρεάζονται κι' οἱ δύο;

— Γιατί; Παραδεχόσαστε καί τις δι-κές μου ἀντιλήψεις;

— Ὅχι. Γιὰ νὰ πάψῃ ή συζήτησις...

ΡΩΜΑΙΟΣ

ράλλακτος με τὸν Χάρρυ Μπῶρ τοῦ κινηματογράφου. Δὲν παρουσιάζει καμμίαν διαφορὰν ὅπως οἱ ἄλλοι ἀστέρες τῆς ὀθόνης, πού ὅταν ἦσαν ἐδῶ μᾶς ἐνεφανίσθησαν ἀγνώριστοι.

Γιὰ τὸν κινηματογράφον ἔχει πρωτό-τυπες ἰδέες, φανερὰ δὲ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ καί πολὺ ὡς τέχνην, ἀπὸ τῆς ἀπό-ψεως ὅτι ὁ ἡθοιοὺς δὲν μπορεῖ ἐν τῇ ὀθόνῃ νὰ ἐκφρασθῇ ἀπ' εὐθείας καί με ὀλοκληρωμένην τὴν καλλιτεχνικὴν του θέ-λησιν.

Αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν περιοδείαν του: Στὸ Βουκουρέστι ή ὑποδοχὴ τοῦ κοινοῦ τοῦ ἐφάνη πολὺ μετρημένη καί διακριτικὴ. Ἀντιθέτως τὸ βουλγαρικὸν κοινὸν εἰδείχθη πολὺ αὐθόρμητον καί ἐνθουσιώδες. Καί διὰ τὸ ἑλληνικόν; Ὁ Χάρρυ Μπῶρ ἔχει τὴν καλλιτέραν γνώ-μην, γι' αὐτό... καί περιμένει νὰ τὸ γνω-ρίσῃ...

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΒΑΔΙΖΕΤΕ ΔΕΞΙΔ...

Τὸ Τμήμα Τροχαίας Κι- νήσεως ἀγωνίζεται ἀπε- γνωσμένως γιὰ νὰ μᾶς μά- θῃ νὰ βαδίζωμε. Ἡ συγκι- νητικὴ αὐτὴ μέριμνα τοῦ γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀ- κραιότητος τῶν ποδῶν μας πού δὲν ἐννοοῦν ἀτυ- χῶς νὰ ὑπαρχοῦν σὲ καμ- μιὰ πειθαρχία — μιὰν ἰδέαν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν κάτω ἁκρῶν μας μπορεῖ κανεὶς θαυμάσια νὰ παρή- καί ἀπὸ τὰ μπαλλέτα τοῦ ἐλαφροῦ μας θεάτρου — προσρούει σὰ πολλὰ ἐμπό- δια. Οὐτε οἱ σουηδικῆς ἀ- σκήσεις τῶν πόλισμαν, οὐτε τὰ σήματα, οὐτε τὰ καρφά ἐν τῇ ἀσφαλτῷ ἀπεδείχθησαν ἱκανά, ἕως τώρα, νὰ διο- χετεύσουν τὰ ρεύματα τῶν πεζῶν ἐν τῇ ζωῇ ἀσφα- λείας. Σὲ ἄλλες εὐρυ- παϊκές πόλεις, ἀρκεῖ ν' ἀνάψῃ ἓνα ὀριζόμενον χρω- ματιστὸ φῶς, ή νὰ σηκώσῃ ὁ πόλισμαν τὸ χεῖρ του, γιὰ νὰ σταθῇ τὸ πλῆθος ή νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴ διάδοσιν τῆς ὁδοῦ. Ἐδῶ, περριμένο ποτε θὰ περιπασθῇ ή προ- σοχή τοῦ πόλισμαν κάπου, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσωμε τὴ λαθραία διάδοσιν, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνον νὰ φθάσωμε ἐν τῇ ἀπέναντι πεζοδρομίῳ μ' ἐλαττωμένα τὰ κάτω ἁκρά μας κατὰ 50 %. Ὁ δυστυ- χῆς πόλισμαν προσπαθεῖ νὰ πείσῃ μερικὸς βιαστικούς διαβάτες νὰ περιμένουν ἓνα λεπτό γιὰ νὰ περάσουν ἀ- σφαλῆς, ἐνῶ μερικοὶ κα- τορθώνουν νὰ ἐγλυστρή- σουν ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καί νὰ περάσουν, με τὴν ἱκα- νοποίησιν ὅτι διέπραξαν ἓνα ἡρωϊκὸ κατόρθωμα. Αὐτὸ ἀκριβῶς μαρτυρεῖ τὸ σχετι- κὸ μεϊδιάμα πού ἔρχεται ὡς ἐπίλογος τῆς διαβάσεως.

Ὅπως δὲν ἀπελπιζέται, Ἐβλάηκε νὰ μᾶς μάθῃ νὰ βαδίζωμε καί, δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς μάθῃ... Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὁ μῶς, ὀριζόμενος θὰ ὑποφέ- ρῃ πολὺ. Γιατί δὲν ἔχει νὰ παλαίψῃ μόνο με τὰ ἀπει- θάρχητα πόδια, ἀλλὰ καί με τις παραδόσεις τῶν πε- ζῶν. Ἐχει ν' ἀγωνισθῇ μ' ἓνα σωρὸ πατροπαράδοτες συνήθειες, πού τις ἀποκτή- σασμε ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ή διέλευσις ἐνὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ κάποιον κεντρικὸ δρό- μο, ἀποτελοῦσε τὴ μικρὴ ἱ- στορία τῆς ἡμέρας γιὰ τοὺς διαβάτες.

Καί οἱ συνήθειες αὐτῆς εἶνε ἄφρονες.

Εἶναι πρῶτα-πρῶτα, ή ἀνάγκη τῆς ἐφημερίδος κατ' ὁδόν. Ὁ Ἀθηναῖος ἐν- νοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δρόμο ὡς ἀναγνωστήριον. Με τὸ κεφάλι χωμένο ἐν τῇ ἐφημερίδῃ, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον ἐν τῷ ἄλ- λο, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ αὐτοκινήτου πού ἀπει- λοῦν νὰ τοῦ κόψουν τὴν ἀ- νάγκησιν καί τὰ πόδια. Θα σκοντάψῃ ἀπάνω ἐν τῇ κο- λόνῃ, στὰ περίπτερα, στοὺς ἄλλους διαβάτες καί θὰ πέσῃ κι' ἀπάνω σὲ κά- ποιο αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸν σωφὲρ τοῦ ὁποίου θὰ ζητή- σῃ καί ρέστα:

— Στραβομάρα, θρέ!

Δὲν διαβάξουν ἐφημε- ρίδα ἐν τῷ δρόμῳ, κύριε!

Τὸν κακὸ σου τὸν και- ρό, ἀναιδέεσται! Πού θὰ μοῦ πῆς ἐσὺ πού θὰ δια- βᾶσω ἐφημερίδα.

Καί ἐκ συνεχίσει τὴν ἐπι- κίνδυνον περιπατητικὴ ἀνά- γνωσιν.

Ἐπειτα εἶναι ή περίεργη ἐπιμονὴ μερικῶν πεζῶν, νὰ περπατοῦν ἐν τῇ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὑπάρχει τὸ πεζοδρόμιον.

Εἶναι ἀκόμη καί ή κου- θέντια πού στήνεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου ή τοῦ πε- ζοδρομίου, ὅταν γίνῃ συ- νάντησις γνωρίμων. Πρὸ- κείται γιὰ τὸ λεγόμενον «πηγάδι» πού τὸ ἔχομε ἀ- νοίξει ἀπείρους φορὲς, ἐδῶ πού τὰ λέμε. Φτάνει νὰ συ- ναντήσωμε μιὰ παρέα φίλων μας, γιὰ νὰ στήσωμε προ- χεῖρας ἀδιαπέραστον ὁδὸ.

Ὅπως δὲν ἀπελπιζέται, Ἐβλάηκε νὰ μᾶς μάθῃ νὰ βαδίζωμε καί, δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς μάθῃ... Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὁ μῶς, ὀριζόμενος θὰ ὑποφέ- ρῃ πολὺ. Γιατί δὲν ἔχει νὰ παλαίψῃ μόνο με τὰ ἀπει- θάρχητα πόδια, ἀλλὰ καί με τις παραδόσεις τῶν πε- ζῶν. Ἐχει ν' ἀγωνισθῇ μ' ἓνα σωρὸ πατροπαράδοτες συνήθειες, πού τις ἀποκτή- σασμε ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ή διέλευσις ἐνὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ κάποιον κεντρικὸ δρό- μο, ἀποτελοῦσε τὴ μικρὴ ἱ- στορία τῆς ἡμέρας γιὰ τοὺς διαβάτες.

Καί οἱ συνήθειες αὐτῆς εἶνε ἄφρονες. Εἶναι πρῶτα-πρῶτα, ή ἀνάγκη τῆς ἐφημερίδος κατ' ὁδόν. Ὁ Ἀθηναῖος ἐν- νοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δρόμο ὡς ἀναγνωστήριον. Με τὸ κεφάλι χωμένο ἐν τῇ ἐφημερίδῃ, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον ἐν τῷ ἄλ- λο, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ αὐτοκινήτου πού ἀπει- λοῦν νὰ τοῦ κόψουν τὴν ἀ- νάγκησιν καί τὰ πόδια. Θα σκοντάψῃ ἀπάνω ἐν τῇ κο- λόνῃ, στὰ περίπτερα, στοὺς ἄλλους διαβάτες καί θὰ πέσῃ κι' ἀπάνω σὲ κά- ποιο αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸν σωφὲρ τοῦ ὁποίου θὰ ζητή- σῃ καί ρέστα:

— Στραβομάρα, θρέ!

Δὲν διαβάξουν ἐφημε- ρίδα ἐν τῷ δρόμῳ, κύριε!

Τὸν κακὸ σου τὸν και- ρό, ἀναιδέεσται! Πού θὰ μοῦ πῆς ἐσὺ πού θὰ δια- βᾶσω ἐφημερίδα.

Καί ἐκ συνεχίσει τὴν ἐπι- κίνδυνον περιπατητικὴ ἀνά- γνωσιν. Ἐπειτα εἶναι ή περίεργη ἐπιμονὴ μερικῶν πεζῶν, νὰ περπατοῦν ἐν τῇ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὑπάρχει τὸ πεζοδρόμιον. Εἶναι ἀκόμη καί ή κου- θέντια πού στήνεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου ή τοῦ πε- ζοδρομίου, ὅταν γίνῃ συ- νάντησις γνωρίμων. Πρὸ- κείται γιὰ τὸ λεγόμενον «πηγάδι» πού τὸ ἔχομε ἀ- νοίξει ἀπείρους φορὲς, ἐδῶ πού τὰ λέμε. Φτάνει νὰ συ- ναντήσωμε μιὰ παρέα φίλων μας, γιὰ νὰ στήσωμε προ- χεῖρας ἀδιαπέραστον ὁδὸ.

Ὅπως δὲν ἀπελπιζέται, Ἐβλάηκε νὰ μᾶς μάθῃ νὰ βαδίζωμε καί, δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς μάθῃ... Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὁ μῶς, ὀριζόμενος θὰ ὑποφέ- ρῃ πολὺ. Γιατί δὲν ἔχει νὰ παλαίψῃ μόνο με τὰ ἀπει- θάρχητα πόδια, ἀλλὰ καί με τις παραδόσεις τῶν πε- ζῶν. Ἐχει ν' ἀγωνισθῇ μ' ἓνα σωρὸ πατροπαράδοτες συνήθειες, πού τις ἀποκτή- σασμε ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ή διέλευσις ἐνὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ κάποιον κεντρικὸ δρό- μο, ἀποτελοῦσε τὴ μικρὴ ἱ- στορία τῆς ἡμέρας γιὰ τοὺς διαβάτες.

Καί οἱ συνήθειες αὐτῆς εἶνε ἄφρονες. Εἶναι πρῶτα-πρῶτα, ή ἀνάγκη τῆς ἐφημερίδος κατ' ὁδόν. Ὁ Ἀθηναῖος ἐν- νοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δρόμο ὡς ἀναγνωστήριον. Με τὸ κεφάλι χωμένο ἐν τῇ ἐφημερίδῃ, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον ἐν τῷ ἄλ- λο, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ αὐτοκινήτου πού ἀπει- λοῦν νὰ τοῦ κόψουν τὴν ἀ- νάγκησιν καί τὰ πόδια. Θα σκοντάψῃ ἀπάνω ἐν τῇ κο- λόνῃ, στὰ περίπτερα, στοὺς ἄλλους διαβάτες καί θὰ πέσῃ κι' ἀπάνω σὲ κά- ποιο αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸν σωφὲρ τοῦ ὁποίου θὰ ζητή- σῃ καί ρέστα:

— Στραβομάρα, θρέ!

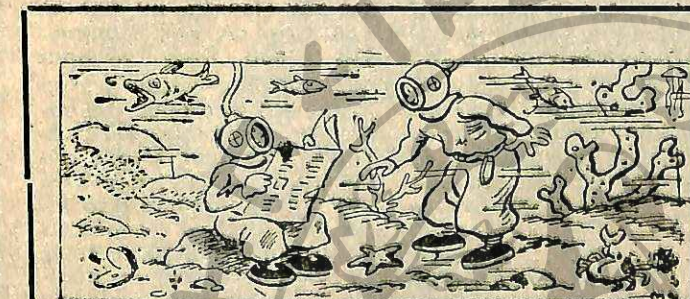
Δὲν διαβάξουν ἐφημε- ρίδα ἐν τῷ δρόμῳ, κύριε!

Τὸν κακὸ σου τὸν και- ρό, ἀναιδέεσται! Πού θὰ μοῦ πῆς ἐσὺ πού θὰ δια- βᾶσω ἐφημερίδα.

Καί ἐκ συνεχίσει τὴν ἐπι- κίνδυνον περιπατητικὴ ἀνά- γνωσιν.

Ἐπειτα εἶναι ή περίεργη ἐπιμονὴ μερικῶν πεζῶν, νὰ περπατοῦν ἐν τῇ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὑπάρχει τὸ πεζοδρόμιον.

Εἶναι ἀκόμη καί ή κου- θέντια πού στήνεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου ή τοῦ πε- ζοδρομίου, ὅταν γίνῃ συ- νάντησις γνωρίμων. Πρὸ- κείται γιὰ τὸ λεγόμενον «πηγάδι» πού τὸ ἔχομε ἀ- νοίξει ἀπείρους φορὲς, ἐδῶ πού τὰ λέμε. Φτάνει νὰ συ- ναντήσωμε μιὰ παρέα φίλων μας, γιὰ νὰ στήσωμε προ- χεῖρας ἀδιαπέραστον ὁδὸ.

—Γιατί δὲν ἀνεβαίνεις ἐπάνω; —Θὰ περιμένω ἀκόμα λίγο, γιατί βρέχει ἐξῶ καί ὁ γιαντὸς μου συνέστησε νὰ ἀποφεύγω τὴν ὕγρασι.

—Κυρίες καί κύριοι! Ἰδοὺ πῶς ἐργάζομαι. Καί τώρα, γιὰ ὅσους δὲν εἶδαν καλὰ, θὰ ξαναρχίσω.

νοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δρόμο ὡς ἀναγνωστήριον. Με τὸ κεφάλι χωμένο ἐν τῇ ἐφημερίδῃ, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον ἐν τῷ ἄλ- λο, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ αὐτοκινήτου πού ἀπει- λοῦν νὰ τοῦ κόψουν τὴν ἀ- νάγκησιν καί τὰ πόδια. Θα σκοντάψῃ ἀπάνω ἐν τῇ κο- λόνῃ, στὰ περίπτερα, στοὺς ἄλλους διαβάτες καί θὰ πέσῃ κι' ἀπάνω σὲ κά- ποιο αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸν σωφὲρ τοῦ ὁποίου θὰ ζητή- σῃ καί ρέστα:

— Στραβομάρα, θρέ!

Δὲν διαβάξουν ἐφημε- ρίδα ἐν τῷ δρόμῳ, κύριε!

Τὸν κακὸ σου τὸν και- ρό, ἀναιδέεσται! Πού θὰ μοῦ πῆς ἐσὺ πού θὰ δια- βᾶσω ἐφημερίδα.

Καί ἐκ συνεχίσει τὴν ἐπι- κίνδυνον περιπατητικὴ ἀνά- γνωσιν.

Ἐπειτα εἶναι ή περίεργη ἐπιμονὴ μερικῶν πεζῶν, νὰ περπατοῦν ἐν τῇ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὑπάρχει τὸ πεζοδρόμιον.

Εἶναι ἀκόμη καί ή κου- θέντια πού στήνεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου ή τοῦ πε- ζοδρομίου, ὅταν γίνῃ συ- νάντησις γνωρίμων. Πρὸ- κείται γιὰ τὸ λεγόμενον «πηγάδι» πού τὸ ἔχομε ἀ- νοίξει ἀπείρους φορὲς, ἐδῶ πού τὰ λέμε. Φτάνει νὰ συ- ναντήσωμε μιὰ παρέα φίλων μας, γιὰ νὰ στήσωμε προ- χεῖρας ἀδιαπέραστον ὁδὸ.

Ὅπως δὲν ἀπελπιζέται, Ἐβλάηκε νὰ μ

Ο Ασπάρλαθος

ΣΤΑ ΦΙΟΡΔ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ

μιά γωνιά γής που τρεμοσβύνει τὸ ἑλληνικὸ τῆς ὄνομα

Σας ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῆτε πούθεν τὸ φυτὸ «ἀσπάλαθος»; Εἶναι ἕνας ζωντανός, βαθυκίτρινος, θάμνος, ἀγκλωστός, πού φουντώνει κατὰ προτίμησιν σὲ ὄρεινὰ καὶ σὲ παράλια, σκαρφαλώνει σὲ μάντρες καὶ γι' αὐτὸ τὰ γίδια, πούτους ἀρέσει πολὺ, ὑψώνονται ὁλόρθα, στὰ τέσσερα πόδια καὶ μένουν ὡρες λαίμαργα τοιμπώντας τὰ τρυφερά βλαστάρια του. Τὸ θέαμα αὐτὸ σὲ μίαν ἀναρίθμητη ἐναλλαγή ἀπὸ χαριέστατες εἰκόνες μὲ δόθηκε εὐκαιρία νὰ τὸ ἀπολαύσω ἀπὸ κοντὰ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς περιόδου μου στὴν ὑπαιθρο τῆς Κρήτης, ὅπου τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσο συνηθισμένο, ὥστε ἔχει ἐμπνεύσει στὴ λαϊκὴ μοῦσα καὶ μίαν ἀπὸ τὶς περιπαθέστερες μαντινάδες μὲ τὴν ἐπιτυχημένη αἰσθηματικὴ του παρομοίωσι. Ὅταν ἡ «τάβλα» εἶναι στρωμένη καὶ τὸ γλυκὸ κρασί ἔχει κάμει τὸ θαῦμα του, ὁ λιρῶρης τραγουδάει:

Σὰν τὸν ἀσπαλαθότσιτο (*)
ἀπὸ τὸν τρῶν οἱ γ' αἶγες,
ἔτσι μ' ἐφάγανε καὶ μὲ
οἱ γ' ἐδικὰ σου οἱ ἔγνοι-
(ἐξ!..)

Ὁ ἀσπάλαθος φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρχαιότατο ἑλληνικὸ φυτὸ. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἀκριβῶς ἀπὸ πότε οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν ἔτσι μιὰ παράθλασσα ἀποικία τους, ἀπάνω ψηλὰ στ' ἀκρογιάλια τῆς Ἀδριατικῆς, ἐκεῖ πού παίζει μὲ ἀπειράριθμα σχήματα δαντέλλας ἡ στεριά, καθὼς τὴν ἀγκαλιάζει τὸ γαλάζιο πέλαγος, στὰ ὁλοχρόνως τρικυμισμένα Δαλματικὰ φιορδ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποντοπόρωντας, βρῆκαν τὸν φυσικὸ ὄρμιο κατάλληλο γιὰ λιμάνι — εἶναι ὁλοφάνερο — καὶ κατόπιν ἀνακάλυψαν ὅτι μποροῦσε ἡ τοποθεσία ν' ἀποκτήσῃ καὶ μεγάλῃ

οἰκονομικὴ ἀκμή, ἀφοῦ ἡ «σκάλα» αὐτὴ ἦταν μοναδική γιὰ τὸ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο, ἰδίως τῆς ξυλείας ἀπὸ τὰ μέσα σερβικὰ δάση, πού εἶναι ἀφθονὰ καὶ πυκνά. Ἡ πόλις Ἀσπάλαθος θὰ ὠνομάστηκε ἔτσι, ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ πού θὰ τὴν κατέκλυζε. Κι' ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἔφτασε πιά νὰ γίνῃ πρωτεύουσα στὸ ἑκκουσμένο βασίλειο τῆς Ἰλλυρίας, ἀκόμα διατήρησε ἀνέπαφο τὸ ἑλληνικὸ τῆς ὄνομα. Οἱ Αὐстроὺργοι ἀκόμα ἔως τὸ 1918 πού τὴν εἶχαν στὴν κυριαρχία τους τὴν ἔλεγαν Σπάλα α τ ο. (**) καὶ μόλις τώρα οἱ Νοτιοσλαῶν, πού τὴν πῆραν, προσπαθοῦν (λίγο δύσκολα νὰ τὸ ἐπιβάλουν) νὰ τὴν ἀλλάξουν γράφοντάς τιν μ' ἐπιμονή: Σπλίτ, Ἀσπλάθος! — Καὶ τὸ ἴδιο τὴν ἀντίκρουσι — καὶ ἐγὼ περνώντας μίαν ἀληθινὴν μέρα ἀπὸ κείνα τὰ μέρη, στεφανωμένη γραφικὰ μὲ τὶς ὁλοκίτρινες γιρλάντες ἀπὸ θαλαροῦς ἀσπάλθους, πού τῆς δίνουν ὄψι ἐξωτικὴν στὰ μάτια τῶν ἐπιβατῶν, σὰν ἕνα ζωγραφιστὸ πανόραμα, ἔδωκα τὸ πλοῖο, δαρμένο ἀλύπητα ἀπὸ τὴν μπουράσκα, ρίχνει τὴν ἀγκυρά του μὲ ἀνακούφισι ὅτι θὰ ξεκουρασθῇ.

... Ἀπὸ κεί, λοιπόν, ἐξέκινησε, καὶ κυρίως ἐκεῖ ὅστερα ἀποτραβήχτηκε νὰ ἡσυχάσῃ ἕνας μεγάλος ἀνθρώπος τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, ὁ φοβερός Ρωμαιοὺς αυτοκράτωρ Διοκλητιανός, πού γιὰ τὴ δύναμι καὶ τὴ θεληματικότητα του τὸν ἔλεγαν: Ζεὺς!

Δαλμάτης γνήσιος, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ ἑλληνικοῦ Σπάλατος ἦταν ὁ Διοκλητιανός. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, λόγῳ τῆς ἐλ-

(*) Σ π ἄ λ α τ ο, μὲ τὴν δέξια στὸ Σπᾶ, προσπαθοῦντο Ἀπλάθ, ὅχι Σ π ἄ λ α τ ο, ὅπως ἀπρόσεχτα κ' ἐπιπόλοιο τὴν γράφουν καμμιὰ φορὰ νεοῦ ἑλληνες δημοσιογράφοι σὲς ταξιδιωτικὰς τοὺς περιγραφὰς.

ληνικῆς του καταγωγῆς, ἔχει θέσι μέσα σ' αὐτὴ τὴ σειρά, ὅπου μᾶς ἀπασχολοῦν θέματα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο ἑλληνικά.

... Ἦταν τὸ 285 ἔτος μετὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Ρώμης εἶδειν καθαρά ὅτι τελείωνε. Τίποτα πιά δὲν τὴν συγκρατοῦσε στὸ ὕψος τῆς. Δυὸ μεγάλα κακὰ τὴν μαστίζονταν θανάσιμα. Τὸ ἕνα καθαρὰ ἐσωτερικόν. Οἱ πραιτωριανοί, ὁ στρατὸς τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ἐπειδὴ εἶχε γίνῃ ἐθίμο νὰ παίρνουν γενναῖο μαχηταῖσι μὲ τὴν ἀνάρρησιν καθεὺν νέου ἡγεμόνος, ἐδολοφονοῦσαν γιὰ ψύλλου πηδήμα τοὺς αυτοκράτορας κι' ἐβάζαν διαρκῶς ἄλλους στὸ θρόνον. Οἱ ἄλλοι στρατοὶ τῶν λεγεῶνων, ζηλοτύπων, κι' ἀρχισαν τὰ ἴδια κι' αὐτοί. Ἔτσι, σιγά-σιγά, φτάσαμε στὸ φρικαστικὸ φαινόμενο μιά μέρα νάχουν ἀνακηρυχθῇ ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ ὡς τὴν Περσίαν, κι' ἀπὸ τὴν Ἑρμαννίαν ὡς τὴν Ἀβησσύναν — πού ἦταν τὰ ὅρια τοῦ κράτους — τριάντα ταυτοχρόνως διάφοροι Καίσαρες καὶ Αὐγουστοί! Κι' ἀκόμα, ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτοῦς, νὰ σφάζονται πολλοὶ σὰν ἀρνία κατόπιν ἀπὸ λίγη ὥρα γιὰ νὰ φορέσουν ἄλλοι τὴν πορφύραν τους. Τὸ δεύτερο κακὸ — φυσικὴ συνέπεια τοῦ πρώτου — ἦταν πιά, ὅσοι μὲ ἐξωτερικόν. Οἱ γύρω τῆς Αὐτοκρατορίας βάρβαροι λαοὶ τῶχαν κάμει σύστημα νὰ εἰσβάλλουν στὰ ἐδάφη τῆς καὶ νὰ τὰ λεηλατοῦν. Τὸ βασιλικὸ στέμμα τὸ φοροῦσε ὁ τυχὼν. Καὶ τὸ κράτος ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπῆρχε μὲ τὶς ἐπιδρομὰς. Φαντασθῆτε ὅτι ἐνῶ οἱ Φράγκοι μπαίνοντας στὴ Δύσι τᾶχαν κάμει γυαλιά-καρφιά, οἱ στρατιῶτες ἀντὶ νὰ τοὺς ἀντιπῇσαν, εἶχαν ἀσχολία τους νὰ βάλουν καινούργιο αὐτοκράτορα κάποιον τεχνίτη ὀπλοποιό! Ἄλλοι δὲ στρατιῶτες, δυσαρεστημένοι, γιὰ τὸ δὲν εἶχαν τοιμ-

πῆσει ἀπὸ τὸ λουφέ, ἐπῆγαν καὶ τὸν σκότωσαν. Γεγονός. Ἐμείναι μάλιστα καὶ τὸ ἐπίγραμμα, μιὰ φράσις πού ἐπρόφερε ὁ ἐκτελεστὴς στρατιώτης καθὼς τὸν σκότωνε:

— Μὴν παραπονιέσαι, λεβέντη μου, ἰδὲς τί ἀποτέλεσματικὸ πού εἶναι τὸ δόπλο μου, ἐσύ μὲ τὰ χερὰκια σου τῶφτασες!

... Σὲ μιὰ τέτοια στιγμή καὶ μέσα στοὺς πολλοὺς ἐξῆλθε ἕνα πρῶτ' ἐξήφνου Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Δαλμάτης Διοκλητιανός, ἀπλὸς ὡς τὰ τότε πολεμιστὴς μὲ κάποιον βαθμωδᾶκι, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ποῦθε βασιτοῦσε ἡ σκουφία του!

Μικρὸ παιδί εἶχε ἀφήσει τὴν πατρίδα του πηγαινόντας ἐθελοντῆς, στὸ σωρὸ. Γράμματά δὲν ἔφερε γυρᾶ. Καὶ θὰ περνοῦσε ἀπαρητήρητος κι' ἀσημος, πρωτομίσθιος νὰ πεθάνῃ σκληρὰ κάτω ἀπὸ καμμιὰ λόγχη, ἀφοῦ θὰ μοίραζε τὰ λεπτὰ τοῦ ταμείου στὰ «παίδιά». Ἀλλά, ὁ νέος ἀπὸ τὸν Ἀσπάλαθο εἶχε ψυχὴ ἑλληνική. Ποῖδς ἔχει τί ἡρωικὸ αἷμα, ποῖαντο παλῆκαριον πατέρα, κυλοῦσε μέσα σὲς φλέβες του. Κι' ἄμεσως μόλις τοῦγινε τὸ τυχερὸν νὰ τὸν διαλέξουν γιὰ τέτοιον τίτλο, τὸ πῆρε στὰ σοβαρὰ καὶ σκέφτηκε μὲ ἀπόφασι. Αὐτὰ συνέβαιναν στὴ Χαλκηδὼνα στὴν Ἀσιατικὴ ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Διοκλητιανός ἦταν ἄντρας γερός. Διάταξε νὰ τοῦ φέρουν μπροστά του τὸν Ἀπερ, τὸν ἀρχηγὸν τῶν πραιτωριανῶν. Ἐκεῖνος ἦρθε σεῖωντας καὶ κουνώντας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐπρόκειτο ὁ νέος μονάρχης νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνώμοσύνην του καὶ νὰ τοῦ μετρήσῃ τὴν ἀμοιβή. Καὶ ὁ Διοκλητιανός, μπροστὰ στὰ παρατεταγμένα στρατεύματα, πού θάπαιρναν μίτση γιὰ νὰ ζητωκραυγᾶσουν κι' αὐτὰ, μουντάρησε μὲ μιὰ γλῆγορη κίνησι τὸν Ἀπερ ἀπὸ τὸ σβέρκο. Ἐ-

βγαλε τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὴ ζῶσι καὶ τὸν ἐσφαξε σὰν τὸ τραγί!

— Στρατιῶτες τῆς Ρώμης! — εἶπε μὲ θυμὸ — ἂν σὰς ἀφήσω νὰ ἐξακολουθήσετε αὐτὸ τὸ ἀσχημὸ παιχνίδι πούχετε ἀρχίσει, οὔτε ἡ Ρώμη θάξῃ ζῶνι στὸ ἐξῆς, οὔτε σεῖς. Ὡς Αὐτοκράτωρ σας σὰς διατάσσω νὰ μ' ἀκούτε καὶ νὰ τρέμετε ἀπὸ τὸν κ' ἐμπρός! Αὐτὰ πού ξέρατε, τελείωσαν γιὰ πάντα ἀπὸ σήμερα!

Ὁ Διοκλητιανός ἐμοίρασε τὴ δρᾶσι τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀπὸ τὴν μιὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλους τοὺς μυστηρίους «αὐτοκράτορας» δεξιά κι' ἀριστερά, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ν' ἀποκρούσῃ τὶς εἰσβολὰς τῶν ἐχθρῶν σὲ ὅλα τὰ μέτωπα. Κι' ὅταν τὸ κατάφερε, μῆκε στὴ Ρώμη πανηγυρικὰ κι' ἔκαμε μεγαλοπρεπέστατο τὸ «θρίαμβόν» του καθὼς γινόταν τὰ παλὰ χρόνια. Τὸν τελευταῖο θρίαμβο πού εἶδε ἡ Ρώμη, γιὰ τὸ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φανῇ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, πού τὴν ἐσκόλασε ὁλότελα ἀπὸ πρῶ τεύους.

Ὁ Διοκλητιανός δὲν εἶχε φανερώσει ποτὲ τοῦ καμμιὰ παλαβὴ ματαιοδοξία γιὰ τὸ αὐτοκρατορικὸ ἀξίωμα. Ἀλλά, ὡς πολεμιστῆς, ἦταν γενναῖος κι' εὐσυνείδητος. Μιά, λοιπόν, πού βρέθηκε τώρα σ' αὐτὸ τὸ ρόλο, ἐννοοῦσε αὐστηρὰ καὶ πειθαρχικὰ νὰ κἀνῃ τὸ καθήκον του. Ἐκύτταξε τὸ χόλι γύρω του. Κι' ἀρχισε νὰ δουλεύῃ ἐντατικά. Πρῶτα-πρῶτα, κατήργησε τοὺς πραιτωριανούς, κι' ἂς τὸν εἶχαν φέρι αὐτοί, γιὰ τὸς τοὺς θεωροῦσε αἰτία τοῦ κακοῦ. Ὑστερα, ἔκανε ἀγρία ἐκκαθάρισι τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐργολάβους κινήματων ἀξιωματικούς. Γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀπὸ τὸ παλᾶτι καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς συνωμοτικὰς δολοπλοκίαις τοὺς, καθιέρωσε ἐθιμοτυπία τρομαχτική. Ἐφόρεσε διάδημα ἀπὸ πολύτιμα πετράδια καὶ στολὲς ὀλομέταξες μὲ χρυσά, καὶ ἔπρεπε νὰ γραφῇ στὸ βιβλίον καὶ νὰ τὸν προσκυνῇ ἀπὸ μακριὰ ὅποιοσδήποτε ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ σ' αὐτόν. Ἐφτίασε φρουρία σὲ ὅλες τὶς ἄκρες τῆς Αὐτοκρατορίας του. Κι' ἐξήτησε συνεργάτες ἀξιούς νὰ μοιράσῃ τὴν ἐξουσία του κατὰ τόπους, ὥστε τὸ ἀπεραντο κράτος νὰ διοικῇται παντοῦ καὶ νὰ σταματῇ τὸ χάος πούφερνε τὴν ἀναστάτῳσι. Ὡρισε γι' αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ρώμην, διάφορες συμπρωτεύουσες. Τὸ Μιλᾶνο γιὰ τὴν Εὐρώπην,

τὴ Νικομήδεια στὴν Προποντίδα γιὰ τὴν Ἀνατολή, τὸ Σίρμιο στὸ Δούναβι γιὰ τὴ Βαλκανική. Γιὰ συμβασιλέα του πῆρε ἕναν ἀξέστο Σέρβο, τὸ Βαλεριανὸ Μαξιμιανόν, ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε τὸ βαρὺ στρατιωτικὸ ὕψος του. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ τοὺς πολεμοῦσε στὸν Εὐφράτη κι' ὁ ἄλλος στὸ Ρήνο, κι' ἐπειδὴ δὲν ἐφταναν οὔτε οἱ δυὸ, ἐπῆρε κι' ἄλλους δύο ἀκόμη τέτοιους, τὸν θαρραλέο Γαλέριο καὶ τὸν μυαλωμένο Κωνσταντῖο Χλωρό, ἀγρόματους ἀξιωματικούς, καὶ τοὺς ἔκαμε Αὐτοκράτορες. Τέσσερις ἐβασίλευσαν μαζί. Γιὰ νὰ εἶναι βεβαιότερος στὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, ἔδωσε τὴν κόρη του γυναῖκα στὸν Γαλέριο, κι' ἔβαλε καὶ τὸν Μαξιμιανόν νὰ δώσῃ τὴ δική του θυγατέρα γυναῖκα στὸν Κωνσταντῖο. Ὁ Κωνσταντῖος ὅμως ἦταν ἐγγαμῶς, μὲ μιὰ σπάνια σύζυγο μάλιστα, τὴν εὐσεβέστατη Ἐλένη, τὴν κατόπιν Ἀγία Ἐλένη, κι' εἶχε μαζὶ τῆς παιδί, τὸν Κωνσταντῖνο, τὸν κατόπιν Μέγα καὶ Ἀγιο Κωνσταντῖνο. Πούμελε νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος Βυζαντινὸς Αὐτοκράτορας. Ὁ Διοκλητιανός δὲν γνώριζε μέσους δρόμους καὶ συμβιβασμούς. Θάφτανε στὸ σκοπὸ τοῦ ὁπωσδήποτε. Κι' ἔτσι, μὲ τὴν πίεσι του, ὁ Κωνσταντῖος ἐχώρισε, ἀδελὰ του, τὴν πρώτη γυναῖκα του!

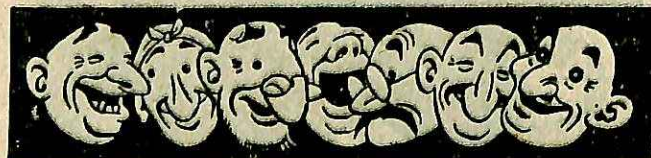
Αὐτὸ τὸ πείσμα, δηλαδή, τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἂν καὶ δημιουργοῦσε κόσμους λαμπροῦς μὲς ἀπὸ τὰ ἡθικὰ ἐρείπια τῆς καταπτώσεως, δὲν τὸν ὠφελοῦσε πάντοτε. Γιατί, μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα ἔπεσε καὶ σ' ἄλλο χειρότερο ἀτόπημα. Ἡ νέα θρησκεία, ὁ Χριστιανισμός, (πού ὁ διάδοχός του ὁ Κωνσταντῖνος, κρίνοντας καλλίτερα, τὴν ἀσπάσθηκε) εἶχε κατακτήσει τὴν ψυχὴ τοῦ πληθους. Ὁ Διοκλητιανός δὲν τὸ κατάλαβε. Ἕλληνικὸς, ἄλλως τε, ἦταν ὅλες του οἱ ἀρετές, καὶ ἐπίστευε στοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς. Τοὺς Χριστιανούς τοὺς θεωροῦσε ἀναρχικούς. Καὶ τοὺς κυνήγησε. Τότε κι' αὐτοὶ τοῦβαλαν φωτιά στὸ παλάτι του νὰ τὸν κάψουν ζωντανόν γιὰ ν' ἀπαλλαγὸν ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ διωγμοῦ. Ὁ Διοκλητιανός ἀγογγίστησε περισσότερο. Ἀλλ' ἀπάνω στὴ μανία του, ἔπεσε ἀρρωστος βαρεῖα. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν εἶχαν καταρραστῇ καὶ πίστευαν ὅτι δὲν θὰ γλυτώνε. Ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ὁ Διοκλητιανός ἔ-

(*) Τ σ ἰ τ ο ς: ἀγκάθι.

βαλε νερό στο κρασι του, τους συμπόνεσε. «Όταν μπήκε στην άναρρωσι, ένοιωσε μεγάλη ανησυχία να του τρώη τα σωθικά. Είκοσι χρόνια βασίλευοντας και άλλα τόσα μαζί πολεμώντας, είχε κουρασθή. Έξω απ' αυτό, συλλογιότανε ότι δεν αξίζει να είνε βασιανιστής των υπηκόων του, των Χριστιανών. Από έξουσία είχε χορτάσει, ώστε ο θρόνος δεν τον συγκινούσε πιά. Σε μια τέτοια κατάσταση, ταξιδεύοντας για ν' αλλάξη τον αέρα του, κατά τη συμβουλή των γιατρών, μπήκε και στα νερά της Άδριατικής, πέρασε από τη Δαλματία, άραξε ένα πρωινό άνοιξιότι και στον Άσπάλαθο, στη γενέτειρά του το καράβι του. Οι κατακίτρινοι άσπάλαθοι είχαν φουντώσει, και τους έτρωγαν χαρούμενα πηδώντας στα τέσσερα οι γίδες τα βλαστάρια. Είδε τον άπλοϊκό κόσμο των συμπατριωτών του να ζη τόσο ήρεμα στ' άπλά άγροτικά έργα του. Συγκινήθηκε κι' έκλαψε. Θυμήθηκε τ' άθωα παιδικά χρόνια του. Μακάρισε την άθόρυβη ζωή.

★
Ήταν πρωτομαγιά του έτους 305, όταν ο Αυτοκράτωρ Διοκλητιανός βγαίνοντας στο μούραγιο του Άσπάλαθου φώναξε τον καπετάνιο της θαλαμηγού του και του έπε, ενώ του δινε ένα ρολό χαρτί:
—Ακού! Έγώ θα μείνω εδώ. Δεν σε χρειάζομαι πιά. Πάρε το σκάφος σου και πήγαινε στη Ρώμη να δώσης αυτό το έγγραφο.
Είχε υπογράψει την παραιτήσή του! Αύθρομητα, δίχως να τον άναγκάση κανείς.
Έβαλε τον πληθυσμό του Άσπάλαθου να του κουβαλήση άσπρα μάρμαρα από τα βουνά κι' έχτισε ένα παλάτι άτελείωτο που έγέμισε την πόλι δλόκληρη, τόσο μεγάλο, όσο και το ύψωμα του λόφου, του κατάσπαρτου από άσπάλαθους δίπλα στην άκρογιαλιά. Σ' όσους πήγαν έπίτηδες να τον συναντήσουν όταν τώμαθαν, και τον ρώτουσαν, άπάντουσε στερεότυπα:
—Το κράτος χανότανε και το συγκράτησα. «Ότι είχα, του τόδωκα. Τώρα δεν θέλω τίποτ' άπ' αυτό. Γέρασα. Πεθύμησα να ζήσω λιγάκι με τον έαυτό μου κι' έγώ. Αφήστε με.
«Ο συμβασιλέας του Μαξιμιανός του άγραψε ίκετεύοντάς τον να ξαναγυρίση στο θρόνο του. «Ο Διοκλητιανός, άπειάπειστος, του άγραψε κι' αυτός:
«Αν ήξερες τί άμορφα

λογανικά βγάνω στο περιβάλλον μου, ώρισμένως δεν θα μούκανες κουβέντα για τόσο μικρά ζητήματα»!
Κι' ο Μαξιμιανός παραιτήθηκε κι' άπόδελ! Άλλοι μπήκαν στο πόδι τους.
«Όχτώ δλόκληρα χρόνια γεύτηκε ο Διοκλητιανός αυτή την άπόλαυσι. Και στο 313 έκλεισε τα μάτια ανάμεσα σε λουλούδια και σε φυτά, στον τόπο του, στον Άσπάλαθο.
...
«Ο σημερινός ταξιδιώτης της Δαλματικής δαντέλας βλέπει πολύ ευδιάκριτα σ' εκείνη τη γωνιά της γής... ό,τι άπόμεινε άπ' την Ιστορία, τους μισογκρεμισμένους τοίχους ένός μαρμαρένιου παλατιού, που άνάμεσα τους ζή και κινείται ή πόλις δλόκληρη, οι διάδρομοι του είνε δρόμοι της πόλεως,

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΦΑΓΕ...

Χιουμοριστική Ιστοριούλα

ΔΕΝ συμβουλευόταν τον κατάλογο των φαγητών, αλλά φαίνόταν πως είχε μια καταπληκτική ειδικότητα να διαλέγη τα πιο άκριβά φαγητά. Έξ άλλου το παρούσασιτικό του δεν έδειχνε πως ήταν άνθρωπος που μπορούσε να φάη τόσα πιάτα. Τα γκαρσιόνια, ο διευθυντής του έστιατορίου, κι' ο ίδιος ο ιδιοκτήτης κυττούσαν με άνοιχτά στόμα τον παράξενο αυτόν πελάτη που έξακολουθούσε να τρώη χωρίς διακοπή άπ' έδω και δυό ώρες και δεν έδειχνε πως θα σταματούσε.
«Εν τέλει, κατώρθωσαν να τον χορτάσουν. Κατεβρόχθισε και το τελευταίο κομμάτι τούρτας και το τελευταίο μήλο από τη φρουτιέρα. «Υστερα γύρισε κι' έρριξε μια ματιά σ' όλο το έστιατόριο, σαν τον Άτίλλα που κύτταζε από τις κορφές των βουνών το δρόμο που διήγυσε ο στρατός του. «Ήπια έναν καφέ, γέμισε ένα ποτήρι με λικέρ, διάλεξε ένα χονδρό ποδόρο και το άναψε. Μια παράξενη και λυπημένη έκφρασις άγραφίστηκε στο πρόσωπό του για την άπομάκρυνσι που θα έκανε από τα άγαθά της γής.

με τις δόλλες κατοικίες του πληθυσμού, οι θολωτές στοές του παλατιού λογιής-λογής μαγαζιά. Οι βαθυκίτρινοι άσπάλαθοι ζώνουν σά γιρλάντα διακόσμου δλο αυτό το παράδοξο άνακάτωμα του πεθαμένου ένδόξου παρελθόντος και της σημερινής άσκημης ζωής που πάει σά συνέχεια χωρίς διακοπή. Και ή μισοφαγμένη κατάληξις Σπάλατο από τη λέξι 'Ασπάλαθος μοιάζει κι' αυτή σαν τα έρείπια του παλατιού. «Ενα ελληνικό δονούμα που τρεμοσβύνει λίγο-λίγο — τώρα έγινε μόνο Σπλίτ — ως που να σβύση όταν και όσες κολόνες διατηρούνται πέσουν από κανένα δυνατόν άνεμο της μπουράσκας του πελάγου και σαρωθούν...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

γοι άνθρωποι στον κόσμο είχαν την σοβαρότητά του.
—Μά έγώ θα φωνάξω να σάς συλλάβουν!, ούρλιασε τότε ο ιδιοκτήτης. Θα σάς πάω με τις κλωτσιές ως την άστυνομία... Θα σάς πνίξω.
Μιλούσε πολύ άνοιχτά, σαν άνθρωπος που ξέχασε ότι ο δρόμος της σοφίας είνε ίσιος και ήρεμος.
—Δεν φανταζόμουν πως φθάνετε ως αυτό το σημείο — έλεπε ο πελάτης. Έν πάση περιπτώσει, είμαι στη διάθεσί σας. Μπροστά σ' αυτή την καταπληκτική ψυχραιμία του πελάτου του, ο ιδιοκτήτης κόντεψε να τρελλαθή. «Νά τον σκοτώσω;» σκέφθηκε. «Είμαι ο μόνος τρόπος να τον έκδικηθώ. Κι' όμως... Κάθισε σε μια καρέκλα. Μια ιδέα του γέμισε το κεφάλι.
«Υπήρχε εκεί κοντά του ένας συνάδελφός του, τον όποιον μισούσε μ' όλη του την έπαγγελματική κακία.
Είχε κι' αυτός ένα έστιατόριο στον ίδιο δρόμο. «Αν μπορούσε να του στείλη τον καλοπληρωτή πελάτη!... Θα ίκανοποιούσε έτσι τον έαυτόν του για τη χασούρα του.
—Ακούστε με — του είπε έπιτακτικά. Θα μείνετε έδω, υπό την έπιβλεψή μου, ως αύριο το βράδυ. Χωρίς να φάτε. Κι' αύριο το βράδυ θα σάς άφήσω ελεύθερο, άτιμώρητο, με τη συμφωνία όμως να πάτε στο «Χρυσό φασιανό» το έστιατόριο που βρίσκεται έδω άπέναντι και να κάνετε ό,τι έκάνετε και στο μαγαζί μου. Δέχεσθε;
«Ενα σύννεφο άπογοητεύσεως πέρασε από το εύρύ κι' άριστοκρατικό μέτωπο του πελάτου. Κι' ένα σύννεφο πικρίας από το μέτωπο του ξενόδοχου.
—Θα δεχόμουν — άπάντησε. Πολύ εύχαριστώ, θα δεχόμουν τη πρότασί σας, αλλά δεν μου είναι δυνατόν. Χθές το βράδυ άκριβώς έφαγα στον «Χρυσό φασιανό». Και δεν θέλω να σάς λυπήσω λέγοντάς σας πως άκριβώς ο ιδιοκτήτης του άπέναντι ρεστωράν μ' έστειλε έδω.
«Εκαμε μιάν υπόκλισι και άπομακρύνθηκε. «Ο ιδιοκτήτης δεν σκέφθηκε τον ξεπροβοδισμό με τις κλωτσιές ως την πόρτα, γιατί δεν μπορεί ένας λιποθυμισμένος άνθρωπος να παίρνη τέτοιου είδους άποφάσεις.

ΕΓΩ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Η ΓΥΑΛΙΝΗ ΜΥΘΗ

«Όλα καλά. Και το ζήτημα της θέσεως του Άριστειδ ήλυετο κατ' εύχην. «Ο πεθερός του ήξερε τον διευθυντή μιας μεγάλης εταιρίας για την όποιαν επρόκειτο να του δώση θερμή συστατική έπιστολή. Στις τέσσερις τον επερίμενε ο πεθερός του, στις τρεις κατέπλευσε ο Άτυχής — Σας χαιρετώ.
—Καλώς τον Άριστειδή.
—Είπε έτοιμο το γράμμα;
—Έτοιμο, Άριστειδή.
—Θά μ' έξυπηρετήση, λέτε;
—Όχι συζητήσις. Είνε πολύ φίλος μου ο διευθυντής της εταιρίας και ύποχρεωμένος σε μένα... Ποτέ δεν μου άρνήθηκε τίποτε.
Και ένώ μιλούσε ο κ. Λεωνίδας, έδίπλωσε το γράμμα, το έκλεισε στον φακέλλο, έγραψε την διεύθυνσι και το παρέδωσε στον Άριστειδή, που το έπηρε με χέρι τρέμον από την συγκίνησι.
«Ετοποθέτησε με προσοχή το συστατικό γράμμα στην τσέπη του Άριστειδης, και, χωρίς να χάση καιρό, έτράβηξε να συναντήση τον διευθυντή της εταιρίας. «Ο πεθερός έβυθίστηκε και πάλι στα χαρτιά του. «Ήταν πνιγμένος στην δουλειά. Στις τέσσερις ύστερα από μια ώρα δηλαδή, έσκέπασε το κεφάλι, να ξεκουραστή λιγάκι, να κινήση ένα τοιγάρο. Άλλά καθώς κυττούσε τα έγγραφα επάνω στο γραφείο του άνεπλήρωσε. Έχτύπησε δαιμονιωδώς το κουδούνι. Έμπηκε ο κλητήρας.
—Ακούσε, Μιχάλη.
—Τί συμβαίνει;
—Πώ-πώ, έπαθα μια συμφορά. Έστειλα τον γαμπρό μου με μια συστατική έπιστολή στον διευθυντή της εταιρίας «Κρινόλ». Άντι όμως να κλείσω στον φακέλλο την έπιστολή την δική του, έκλεισα του Μαγκούφη.
—Του τρελλού;
—Ναι!...
—Όχι, λαχτάρα!...
«Ο Μαγκούφης ήταν ο τέως κλητήρας του κ. Λεωνίδα, ο όποιος, ξαφνικά, είχε πάθει παράκρουσι. «Ο κ.Λεωνίδας, λοιπόν, επρόκειτο να τον στείλη στον διευθυντή της ίδιας εταιρίας «Κρινόλ», που συνεδέετο πολύ με τον διευθυντή του Δρομοκαίτειου. Τον είχε ήδη συναντήσει από την προηγούμενη, και του έξήγησε την

Άριστειδης Άτυχούς

περίπτωσί του. Δεν ήταν επικίνδυνος τρελλός. Άπλως ένόμιζε πως είχε γυάλινη μύτη-ιδέα που του ήλθε ξαφνικά και ένσφηνώθηκε έτσι στο μυαλό του, ώστε έτρεμε μέηη την σπύση...
—Τρέχα, λοιπόν!
—Πού;
—Στον διευθυντή του «Κρινόλ», ζών! Τρέχα να προλάβης μη τυχόν και δώση ο γαμπρός μου το συστατικό του τρελλού και έχει ιστορίες, Τρέχα γρήγορα!
«Έτρεξε ο κλητήρ. Άλλά, δυστυχώς, ήταν πολύ άργά. Έν τώ μεταξύ στο γραφείο του διευθυντού της εταιρίας είχαν συμβη ώραία πράγματα.
★

«Ο κ. Τσουλούφης, ήταν τύπος ανθρώπου άγαθού. Χρόνια διευθυντής της εταιρίας «Κρινόλ» είχε δημιουργήσει ένα δονομα λαμπρό και ήταν άγαπητός μεταξύ των ύπαλλήλων του. Αόστηρός στα ύλη-ρεσιακά, άγαθός και φιλομειδής στα άλλα, ήταν ο τύπος του ανθρώπου που συνεδύαζε πυγμήν και καλωσύνην, δυό άρετές που πολύ σπανίως συναντά κανείς στον ίδιο άνθρωπο.
«Όταν έμπηκε στο γραφείο του ο Άτυχής και του έδωσε το γράμμα, τον υπέδεχθη με ευγενέστατο χαμόγελο:
—Καθήστε, παρακαλώ.
—Εύχαριστώ, έκαμε ο Άτυχής και μισοκάθισε σε μια καρέκλα. Το γράμμα αυτό είνε από τον κ. Λεωνίδα Μαγουλή.
—Α, ωραία!
Και ο διευθυντής έβαλε τα γυαλιά του, άνοιξε το γράμμα κι' άρχισε να το διαβάση. Άπ' τις πρώτες γραμμές όμως το πρόσωπό του άρχισε ν' αλλάξη έκφρασις. Έκτύταζε κλεφτά τον Άτυχή κάτω άπ' τα γυαλιά του, κι' ύστερα ώπισθοχώρησε μερικά βήματα με τρόπο. Έδίπλωσε το γράμμα, το άφησε επάνω στο γραφείο κι' έκτύταξε με πολλήν συμπάθειαν τον Άριστειδή:
—Ήσωνα κλητήρας, έ;
—Εγώ; άόρησε ο Άτυχής.
—Μάλιστα. Κλητήρας του κ. Λεωνίδα, δεν ήσουν;
—Όχι. Έκαμε με άπορίαν ο Άριστειδης κι' έκτύταζε δλόγουρα μήπως τυχόν και μιλούσε σε κανέναν άλλον. Έγώ είμαι γαμπρός του κ. Λεωνίδα.
—Μπα; έκαμε ειρωνικά ο διευθυντής. «Όστε έτσι. Τώρα νομίζεις ότι είσαι γαμπρός του κ. Λεωνίδα.
Κατάπληκτος τον έκτυτούσε ο Άτυχής.
—Νομίζω;
—Είσαι, είσαι! έκαμε άήσηχος ο διευθυντής, κάνοντας ένα θήμα ακόμα προς τα πίσω.
Άλλά ο Άριστειδης που του έπέρασαν άστραπιαώς ύπνοισες από το μυαλό, έσκημάσε επάνω:
—Γιατί μου το είπατε αυτό;
«Ο διευθυντής δλο κι' άνησυχούσε περισσότερο:
—Τίποτε, άδελφέ! Λάθος έκανα. Ή σήχασε.
Συγχρόνως έρχυγε έρευνητικές ματιές στο πρόσωπό του κι' έξαφνικά έρώτησε:
—Και ή μύτη;
—Πώς είπατε;

—Για την μύτη σου ρωτώ.
«Έμεινε έμβρόντητος ο Άτυχής:
—Τί έχει ή μύτη μου;
—Τίποτε. Βλέπω πως είνε πολύ έν τάξει. Και δεν μπορώ να καταλάβω, άγαπητέ μου, γιατί σου καρφώθηκε ή ιδέα πως είνε γυάλινη!
«Όρλιασε ο Άτυχής:
—Είνε γυάλινη ή μύτη μου;
—Έτσι δεν λές;
—Είπα τέτοιο πράγμα έγώ;
—Ε, όχι, δεν τόπες τώρα...
Φοβική ανησυχία έπέρασε άπ' το μυαλό του Άριστειδ και έφερε ταραγμένους το χέρι του στην μύτη. Την έσάλεψε δεξιά, την έσάλεψε άριστερά. «Υστερα έκτύταξε κατάματα τον διευθυντή με ύφος θυμωμένο:
—Τί σημαίνουν αυτά, κύριε,
—Τίποτε, άγαπητέ μου, έκαμε φοβισμένος ο διευθυντής. Ήσυχασε.
—Εδιαβάσατε το γράμμα;
—Τό διάβασα.
—Λοιπόν;
—Αμέσως.

Και ο διευθυντής έπιασε το άκουστικό, έπηρε έναν άριθμό. Έξήτησε τον διευθυντή του Δρομοκαίτειου και του είπε να στείλη άμέσως δυό ανθρώπους στο γραφείο, που τους χρειαζόταν. Έπερίμενε με πολλή νευρικότητα ο Άριστειδης ένα τέταρτο. Κι' ύστερα άνοιξε ή πόρτα και φάνηκαν δυό ύψηλοι και θηριώδεις άνθρωποι, προς τους όποιους έκαμε νόημα ο διευθυντής. «Εκείνοι επροχώρησαν στον Άριστειδή κι' ο ένας του είπε ευγενέστατα:
—Περάστε, κύριε...
—Πού;
—Το αυτόκνητο σάς περιμένει. Ποτέ δεν βρέθηκε σε δυσκολότερη θέση ο Άτυχής. Έκτυτούσε κατάκλητος τότε τους δυό θεόρατους ανθρώπους, τότε τον διευθυντή, που έκλεινε το μάτι στους άλλους:
—Προσέχετε, σάς παρακαλώ. «Ο κύριος είνε γαμπρός ένός στενού μου φίλου και έχει μύτη γυάλινη. Προσέχετε, λοιπόν, να μη σπάση στη μεταφορά.
«Ε, τότε έξεροάγη ο Άτυχής:
—Μά τρελλοί, λοιπόν, είσαστε έδω μέσα!
Και ώρησε έντρομός στην πόρτα. Άλλά οι δυό θηριώδεις άνθρωποι τον έφτασαν μ' ένα βήμα και τον γράπωσαν γερά:
—Κάσε φρόνιμα!
—Βοήθειααα!... ώρύετο ο Άτυχής.
—Κάσε ήσυχος! θα σπάσης την μύτη σου, φουκαρά μου...
—Θά σπάσω τη δική σας μύτη!
«Ανεστατώθη το γραφείο. Μαζεύτηκε κόσμος. Εδύναξε όμως επάνω στην ώρα έφτασε ο κλητήρ του κ. Λεωνίδα, που έξήγησε την παρεξήγησι. «Όλοι έσπασαν στα γέλια και έλίπτησαν συννώπην άπ' τον Άτυχή, ο όποιος κατακόκκινος έφανε, ψαχουλεύοντας τη μύτη του και ύβρίζοντας την φοβερή του μοίρα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Βρουμάλαμε

Μερικές αληθινές περιπτώσεις εμφάνισης βρυκολάκων στον τόπο μας

Η ιστορία με την οποία θ' αρχίσουμε, συνέβη προ δέκα ετών ακριβώς. Είχε πασίγνωστη ο' όλους τους παλιούς κατοίκους της συνοικίας 'Αγίου Μελετίου, γιατί είχαν ως θέατρο ένα σπίτι που βρίσκεται επάνω στον δρόμο, που δρόμο και πού το μισό έχει κατεδαφισθεί σήμερα, για ν' ανεγερθεί στη θέση του μια μοντέρνα πολυκατοικία.

Την εποχή για την οποία μιλούμε ήταν κιάλας παλιό και έρεπωμένο, γιατί έμενε ακατοίκητο περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια. Ο ιδιοκτήτης του, καπετάνιος στα καράβια, είχε πεθάνει σε κάποιο μακρινό λιμάνι και κανείς δεν έμαθε ποτέ αν είχαν αφήσει γυναίκα ή παιδιά. Έτσι, την κληρονομιά του, την διαχειλούνταν μερικοί συγγενείς όχι και πολύ κοντινοί.

Ένας απ' αυτούς είχε ο άνθρωπος στον οποίον όφειλουμε την παρούσα αφήγηση. Καθόταν τότε στο τέρας της οδού Φυλής και συνήθιζε, κάθε βράδυ, να περνάει έξω από το παλιό σπίτι, με τον μεγάλο κήπο δλόγυρα, που ήταν μισοκατεστραμμένος κι' αυτός, και να κάνει σχέδια για το μέλλον, όταν θα έπαιρνε το μερίδιο από την πόλη του.

Ένα βράδυ, όμως, καθώς περνούσε απ' έξω, όπως έκανε πάντα, ένιωσε ότι άκουσε έναν θορύβο φωνών, που έρχόταν από μέσα. Δεν απέδωσε, ωστόσο, καμιά σημασία, γιατί ήξερε πως το σπίτι ήταν ακατοίκητο κι' επροχώρησε.

«Αλλ' έπειτα από μερικές ημέρες, αφηγείται, ήλθε πρωί-πρωί να με βρει μια γυναίκα που καθόταν στο πίσω μέρος αυτού του σπιτιού κι' άρχισε να σταυροκοπιέται και να μου λέει πως, το δίχως άλλο, έπρεπε να το ρίξω».

—Μήπως είχε δικό μου για να το ρίξω; είπα.

«Αλλ' η γυναίκα επέμενε και απειλούσε πως θα επέβαιναν όλοι οι γειτόνοι στην αστυνομία. Κάμπονες βραδιές τώρα, δεν μπορούσαν να βρουν ήσυχία. Μόλις ένιχναν, μέσα από το κλειστό σπίτι, άρχιζαν ν' ακούγονται φωνές, γέλια, τραγούδια και τα σκυλιά ουρλιάζαν όλη τη νύχτα κι' έ-

χυμούσαν στον αέρα, σαν να θέλανε να πιάσουν κάτι».

«Εγώ, συνεχίζει ο συνομιλητής μας, δεν έδωκα σημασία σ' όλες αυτές τις ιστορίες. Όσοσο, έπηρεα ένα φίλο μου ένα βράδυ και απέφασα να ξενυχτήσω για να ιδώ. Στην αρχή δεν είδαμε τίποτε. Όταν όμως επροχώρησαν αρκετά η νύχτα, έπιασε, ξαφνικά, ένας μανιασμένος αέρας, που μάς έσπρωχνε με τόση όρμη, ώστε με μεγάλη δυσκολία μπορούσαμε να συγκρατηθούμε. Τα παθυρόφυλλα του σπιτιού απέναντι έτριζαν μ' έναν άπαιστο κρότο και το μάνταλο της εξώθυρας άρροσενόταν, σαν καμπάνα εκκλησίας, που σημαίνει λυπητερά. 'Αλλ' εκείνο που μάς εφάνηκε πιο περίεργο είναι ότι, την ίδια στιγμή, ένα ασθενικό φως έφώτισε τις χαραμάδες των παθυρόφυλλων και της πόρτας».

«Πώς όμως να προχωρήσαμε για να πάμε κοντήτερα; Τα πόδια μας είχαν παλύνσει από τον τρόμο κι' ένας αληθινός θραυγμός μάς έσφιγγε στο λαιμό. Σε λίγο άκουσαμε πολύ καθαρά φωνές και γέλια να χωνούνται από το εσωτερικό. Θά το βάλαμε ασφαλώς στα πόδια, αν μπορούσαμε. 'Αλλά, όπως σάς είπα, τα πόδια μας ήταν σαν να είχαν καθλωθεί στο έδαφος και ήταν αδύνατο να κινηθούμε. Έτσι έμειναι ως τα ξημερώματα στην ίδια θέση και, καθ' όλο αυτό το διάστημα, τα γέλια και οι φωνές δεν έσταμάτησαν ούτε στιγμή».

«Πρωί-πρωί, την άλλη μέρα, έτρεξα να είδοποιήσω μερικούς συγγενείς και όλοι, μαζί μ' έναν παπά, επήγαμε στο σπίτι για να διαβάσουμε έναν άγισμο. Στις γωνίες των δωματίων βρίσκονταν ακόμη μερικά έπιπλα παλιά και άλλα περιέργα αντικείμενα, που ο καπετάνιος είχε φέρει από μακρινούς εξωτικούς τόπους, αλλά τίποτε απολύτως δεν μπορούσε το πέρασμα ανθρώπου, εκτός, ίσως, από ένα μεγάλο κρησπίσιο, γεμάτο μισοσβυμένα κεριά. Γιατί όμως και αυτό δεν θα μπορούσε να είναι από την εποχή του καπετάνιου;»

«Ο άγισμός έγινε θέσια, αλλά το αποτέλεσμα δεν υπήρξε τόσο κεραυνόβολο, όσο υπολογίζαμε. Οι φωνές και οι θόρυβοι εξακολούθησαν επί πο-

λύν καιρό ύστερα και σ' όλη την συνοικία δεν άκουγες πιά άλλο, παρά ότι έβρυκολάλασε ο καπετάνιος! Ξαφνικά, όμως, κατά τις αρχές Μαρτίου, τα πάντα έπαυσαν και το σπίτι ξαναγύρισε στην προηγούμενη ηρεμία του».

★

Και στο σημείο αυτό τελειώνει το πρώτο μέρος της ιστορίας. Εκείνο όμως που είναι περισσότερο καταπληκτικό και, σχεδόν, τελείως ανεξήγητο, είναι ότι συνέβη μερικούς μήνες αργότερα.

«Ένα βράδυ του Δεκεμβρίου, συνεχίζει αφηγούμενος ο συνομιλητής μας, κατά τις ένδεκα σχεδόν, ήρθαν να χτυπήσουν διαστικά στην πόρτα μου. Ήταν ο άντρας της γυναίκας, που είχαν έλθει μερικούς μήνες προτήτερα, μαζί με δυο άλλους. «Ο καπετάνιος ήρθε στο σπίτι!», μου φώναξαν, μόλις άνοιξε την πόρτα. Δεν κατάλαβα άμέσως τί ήθελαν να μου πουν. 'Αλλ' η θλιβερή ιστορία του σπιτιού, ξαναήλθε γρήγορα στο μυαλό μου. Καθώς ντυνόμουν, για να πάω μαζί τους, μου είπαν ότι είχαν ιδεί ολόζώντανο τον καπετάνιο—ακριβώς όπως έστεκε στο μεγάλο σαν να είχαν καθλωθεί στο έδαφος και ήταν αδύνατο να κινηθούμε. Έτσι έμειναι ως τα ξημερώματα στην ίδια θέση και, καθ' όλο αυτό το διάστημα, τα γέλια και οι φωνές δεν έσταμάτησαν ούτε στιγμή».

«Όταν εφθάσαμε έξω από το σπίτι, βρήκαμε κι' άλλον κόσμο μαζεμένο. Όλοι έκαναν το σταυρό τους. 'Αλλά δεν άκουγόνταν το παραμικρό. Ξαφνικά, κατά τις δυο το πρωί, άκουσαμε κάτι άγριες φωνές που έρχόνταν μέσα από το εσωτερικό του σπιτιού και άμέσως έπειτα, ένα άπαιστο και στριγγό γέλιο. Ταυτοχρόνως σχεδόν έσβυσε το φως κι' η πόρτα άνοιξε με όρμη, κάνοντας έναν τρομερό πάταγο ενώ, τα παθυρόφυλλα άρχισαν να χτυπούν σαν μανιασμένα επάνω στους τοίχους, λες και τα διηύθυνε ένα άορατο χέρι. Αυτό κράτησε ως πέντε λεπτά. Το στριγγό γέλιο άκούσθηκε και πάλι, επάνω από τα κεφάλια

μας αυτή τη φορά και, έπειτα, ξαφνικά, μια μεγάλη γαλήνη απλώθηκε γύρω μας».

«Δεν ξέρω πως ξαναβρήκαμε το θάρρος μας αυτή τη στιγμή και αποφασίσαμε να μπει μέσα στο σπίτι. Κάποιος έφερε ένα μικρό φανάρι, έσπρωξαμε την ξύλινη πόρτα του κήπου κι' επροχωρήσαμε στο εσωτερικό. Καθώς δρασκελλίζαμε την πόρτα του σπιτιού, άκουσαμε κάτι σαν άγκομαχτό ή σαν άναφυλλήτο, που έρχόταν από το βάθος. Αυτό μάς έκανε να κοντοσταθούμε λιγάκι, αλλ' έπειτα επροχωρήσαμε και πάλιν. Όλα τα δωμάτια ήταν τελείως έρημα, όπως και την άλλη φορά που είχαμε έρθει. Έτρεξαμε τότε προς το μέρος από το οποίο έρχόταν ο θόρυβος. Ήταν σαν ένα σ' γανό και αδιάκοπο γέλιο...»

«Όταν έστρώσαμε την πόρτα και εμπήκαμε μέσα, αντί να βρούμε ένα θέαμα, που ποτέ δεν θα μπορούσα να λογονήσω. 'Ανάμεσα στα χαλάσματα και τα κατεστραμμένα έπιπλα, βρισκόταν μια νέα, πολύ ωραία, που έλαιγεν απαρηγόρητα κι' επανελάμβανε διαρκώς την φράση: «Έφυγε ο Μαρξίνος!» ανάμεσα στα άναφυλλήτα της. Την άνεγνωρίσαμε άλλωστε πολύ εύκολα. Ήταν κόρη μιας χήρας, που καθόταν εκεί κοντά. Πώς είχαν έρθει έως εδώ; Ήταν η πρώτη φορά που ήρθε; Πώς είχε φύγει από το σπίτι της;

«Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε ν' απαντήσει σε κανένα από τα ερωτήματά μας αυτά. Ήταν φανερό πως το λογικό της είχε διασπασθεί και οι γιατροί που την είδαν την άλλη μέρα το απέδωκαν σε κάποια πολύ δυνατή συγκίνηση που είχε δοκιμάσει. 'Αλλ' όλοι ήξεραν ποιά ήταν αυτή η συγκίνηση, γιατί κανείς δεν αμφέβαλλε πιά ότι η νέα είχε γίνει έρωμένη του άπαιστου βρυκολάκου—του καπετάν Μαρξίνου—που είχε ξαναγυρίσει στη γη για να στείρει τον τρόμο, την δυστυχία και την συμφορά...».

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Στο έρχόμενο τεύχος θ' αφηγηθούμε μιαν άλλη τραγική ιστορία βρυκολάκων, που ξετυλίγεται σ' ένα παλιό ιστορικό σπίτι των 'Αθηνών.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.)
«Η κόρη της Μαρίας και του Τώνη, η ωραία Θάλασσα, που δεν είχε παρά δεκαοκτώ χρονών, την πρώτη νύχτα, που γυρίζει από τις Καλόγρηδες της Τήνου στο σπίτι της μητέρας της, σ' ένα έσοχικό προάστιο των 'Αθηνών, πνέει κατατρομαγμένη από μια έφοιατική όπτασια. Στην αρχή νομίζει πως βλέπει δεινόρο. Έπειτα όμως ξεχωρίζει, μέσα στο χλωμό φως της βελιγίας, μια αλλόκοτη σιλουέτα, κάτι σαν σκελετό, που απλώνει άπειλητικά προς αυτήν τα μακρὰ κοκκαλιάρικα χέρια, λες και θέλει να την πνίξει. Η πνιγμένη κραυγή της θυμωφης κοπέλλας ξυπνάει την εξαδέλφη της, την Άλσα, την κόρη της Άννας, και του Ντίνου, που έχει μείνει εκείνη τη νύχτα να κοιμηθεί, στο σπίτι της θείας της. Όλοι αναστατώνονται. Μά δλα νομίζουν ότι ήταν όνειρο. Και μόνο μια γρήα φάντασμα, που μένει κάτω από το σπύτι της Μαρίας και του Τώνη, μόλις μαθαίνει τις λεπτομέρειες από την παράση όπτασια, που είδαν η Θάλασσα, σταυροκοπιέται και μουρμουρίζει:

—Αυτός πρέπει να είναι βρυκολάκος!
Τη Θάλασσα την αγαστεί ένας νέος, ο Τίτος, από τον καιρό, που ήταν ακόμη μικρή κοπέλα. Μια νύχτα όμως ο Τίτος ακολουθεί το φίλο του, το Θρασύδουλο, που τον παίρνει μ' ένα ταξί και πάνε στο σπίτι μιας θείας του στην 'Αλυσίδα. Η θεία του, μια υποχόνδρια γρήα μένει μόνη της εκεί, γιατί ο άνδρας της είναι ναυτικός και ταξιδεύει. Ο Θρασύδουλος αφήνει τον Τίτο στο ταξί να περιμένει. Και μπαίνοντας στο σπίτι της θείας του προσοφί, ζεται ότι έπληγε για να φάει εκεί. Την ώρα όμως που η άνοπτη γρήα πάει να βγάλει το σάι από το ντουλάπι, ο κακούργος νέος της επιτίθεται ξαφνικά κι' ενώ με το ένα χέρι της σφίγγει το λαιμό με το άλλο της βυθίζει ένα μαχαίρι, που είχε κρυμμένο, στην καρδιά της.

2ον

ΚΕΦ. Β'

ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ...

Σπάρτασε το αδυνατισμένο κορμί της άμοιρης γρηάς κι' έπειτα, αφή-

νοντας τονστερνό ρόγχο σωριάσθηκε στα χέρια του κακούργου νέου... Η κέρην δψι της έμοιαζε με μια ρυτιδωμένη μάσκα του θανάτου... Και ξανά τα χείλη της άνοιγαν κλεισάνε, για τελευταία φορά, λες και θέλανε να καταρασθουνε αυτόν, που της έκοβεν άνεπάντεχα τις ημέρες της ζωής της.

Ο κακούργος νέος άφησε το ζεστό ακόμα κορμί της θείας του χάμω, στις πλάκες της κουζίνας... Έπειτα έβγαλε μέσ' απ' την ποδιά της τα κλειδιά και έτρεξε για ν' άνοιξη το έρμαρι απ' όπου είδε να βγαίνει η θεία του, την τελευταία φορά που της ζήητησε λεπτά, ένα πενήντα τάρλε...

Νόμιζε ότι θα ξανάβλεπε μπροστά της την αλλόκοτη εκείνη σιλουέτα που απλώνε τα χέρια της για να την πνίξει...

«Έπειτα άνοιξε την πόρτα της κουζίνας και βγήκε στο περιβόλι. Το διέσχισε, και βέβαιος ότι δεν τον είχαν ιδεί κανέναν, άνοιξε τη σιδερένια πόρτα του περιβολιού... Ήσυχία. Πέρα άκουόταν ο θόρυβος, απ' τα τράμ και πιο κάτω, εκεί όπου άρχιζαν τα σπύτια. Ένα ραδιόφωνο έσκορπούσε τις εύθυμες νότες ενός τραγουδιού...»

★

—Γιατί άργησες; ρώτησεν ο Τίτος το Θρασύδουλο, μόλις τον είδε να γυρίζει στο ταξί.

—Η θεία μου βαρυακούει, του άποκρίθηκε εκείνος και δεν μπορεί κανέναν να συνεννοηθεί εύκολα...

Πάσχιζε με πολλόν κόπο, να κρύψει την ταραχή του ο κακούργος νέος... Έξέ άλλου το διαβολικό σχέδιό του δεν είχε τελειώσει ακόμη...

Εν τώ μεταξύ το ταξί έμπήκε στην όδον Πατησίων...

—Δεν πιστεύω να έχουν φύγει τα παιδιά, από το καφενείο; ρώτησε τον Τίτο.

—Μπα... Με το παιχνίδι αυτόι μπορούν να ξεμερωθουνε, του απήντησεν εκείνος.

Ενώ όμως ο Τίτος μιλούσεν άναποτα και το ταξί έτρεχε, ο κακούργος νέος του έβαλε στην τσέπη του ένα κομμάτι ύφασματος, που είχε στήσει από το φόρεμα της άτυχης θείας του. Ένα κομμάτι ύφασματος, θαμμένο στο αίμα που έτρεξεν από τις δυο πληγές που της άνοιξεν ο κακούργος άνεπιός.

«Αν ο Τίτος εκύτταζε το φίλο του κατάματα, θα έβλεπε, ότι τα μάτια του, τα μικρά εκείνα σταχτιά μάτια άστραυβολούσαν, με μια παράξενη λάμψη...»

«Αναρωτιόταν ο κακούργος νέος, αν το σχέδιό του θα πετύχαινε, όπως το είχε καταστρώσει με την έγκληματική φαντασία του...»

«Εφθασαν στο καφενείο, όπου είχαν αφήσει την παρέα τους. 'Αφωσιωμένοι οι άλλοι νέοι στο παιχνίδι δεν τους έπρόσεξαν. Ο ένας μόνο απ'αυτούς άφοδούσε έμια μάτια, είπε χαμογελώντας στον Τίτο:

—Τί νέα απ' την

σας;
Ο Τίτος κάθισε στο τραπέζι και πήρε μια εφημερίδα... Ούτε καν του πέρασαν από το νου του, ότι ο Θρασύβουλος τον είχε πάρει μαζί του για έγκληματικό σκοπό... Νόμιζε, ότι απλώς τον ήθελε για παρέα...

Πέρασε λίγη ώρα. Ο Θρασύβουλος είχε πάρει και αυτός μια εφημερίδα κι' έκανε πώς διάβαζε... Τα μάτια του όμως δεν έφευγαν από τον Τίτο...

Σε μια στιγμή το παιχνίδι έτελεί, ωσε και τα τάβλια εκλείσθηκαν... Μά τότε έγινε αυτό, που έπεριμενε ο κακοτύπος Θρασύβουλος. Ο Τίτος έκανε να βγάλει από την τσέπη του το μαντήλι του... Μαζί με το μαντήλι όμως έβγήκε και το κομμάτι από το φόρεμα της γρηάς θείας του Θρασύβουλου που ήταν θαμμένο στο αίμα της και που ο Θρασύβουλος το έχωσε στην τσέπη του, χωρίς ο Τίτος να πά- ρη είδησι.

—Τί είναι αυτό; ρώτησε τον Τίτο ένας νέος, που έκασταν στο πλάι του.

Ο Τίτος έμεινε αλαλος, κυττάζον- τας το.

Κι' ενώ ένα σατανικό γέλιο δια- γραφόταν στο χλωμό πρόσωπο του Θρασύβουλου, τα γέλια και η εύθυ- μία της παρέας είχαν κοπή ξαφνικά και όλοι εκύτταζαν με περιέργεια και ύποψια τον ακίνητο Τίτο...

ΚΕΦ. Γ'

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΠΟΘΟΣ...

...Σάν ξημέρωσαν η φρικτή για τη Θάλεια εκείνη ημέρα, έπειτα από την τραυματική όπτασία, που της έκο- ψε τον γλυκό ξένοιστον ύπνο της, η μητέρα της του κάκου πάσχιζε να την παρηγορήσει. Σκύβοντας πάνω της στοργικά η Μαρία έλεγε στην κόρη της:

—Παιδί μου, μη στενοχωριέσαι... Δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο... Κουρασμένη κι' έκνευρισμένη όπως είσαι από το ταξίδι, είδες τον έφιάλ- τη αυτόν... Απόψε όμως θάρρω να κοιμηθούμε μαζί... Κι' έτσι ο ύπνος σου δεν θα είναι παραγεμένος...

Τα λόγια της μητέρας της έδιω- ξαν κάπως το φρικτό θάρος που πίε- ζε το στήθος της Θάλειας... Μά ακό- μη δεν μπορούσε να διώξει από τα μάτια της το φρικτό, τυραννικό θ- ραμα... Και νόμιζε, ότι ξανάβλεπε την παράξενη εκείνη σιλουέτα ν' ά- πλώνη απειλητικά τα χέρια της σ' αυτήν, λες κι' ήθελε να την πνίξει...

Η εξαδέλφη της η Λέλα, που μη- κε σε λίγο στην κάμαρα, την θρήκε θυσιμένη στη συλλογή. Είχε άργη- σει η Λέλα να ξυπνήσει γιατί έμεινε πολλήν ώρα άγρυπνη και κατατρο- μαγμένη, έπειτα από το ανεπάντεχο τραγικό θάμα, που είδε μπαίνοντας στην κάμαρα της εξαδέλφης της... Και την έπληρε ο ύπνος, ένας βαρύς, έφοιατικός ύπνος, ενώ η αύγή σκορ- πούσε τις χλωμές ακτίνες της, στο μαγευτικό πρόσπαιο...

Η αλήθεια ήταν ότι όταν επέρα- σαν ο πρώτος φόβος της Λέλας, συλ- λογίστηκεν ότι έτσι όπως ήταν ακό- μη από τον ύπνο θα νόμιζε σίγουρα

πώς είδε την αλλόκοτη εκείνη σιλου- έττα...

Η Θάλεια έξ' άλλου, αντικρύζον- τας την εξαδέλφη της, να μπαίνει στην τραπέζια, λησμόνησε κάπως την τραγική περιπέτεια της περασμέ- νης νύχτας... Και η καρδιά της έ- σκίρτησεν... Η Λέλα ήταν γι' αυτήν ο παρήγορος άγγελος της αγάπης της... Η Λέλα έφρόντιζε και της έ- στέλνε τα γράμματα του άγαπημένου της στις Καλόγρηες... Η Λέλα τον έβλεπε, όταν η Θάλεια ήταν μακριά του... Η Λέλα τον είχε δη και χθές— μά για μια στιγμή μόνο!—και του έπεθεβαίωσεν, ότι θα έρχόταν η Θά- λεια από την Τήνο...

Γι' αυτό η Θάλεια τώρα, που αντί- κρυζε την εξαδέλφη της καρδιοχτυ- πούσε... Κρυφοκουβεντιάζοντας μαζί της για τον άγαπημένο της τον Τίτο, νόμιζε πως ξανάβλεπε τον ίδιο... Και τώρα έλαχταρούσε περισσότερο η τρυφερή της καρδιά, γιατί η Λέλα θα έκονότιζε τις λεπτομέρειες του πρώτου ραντεβού...

★
"Όταν η μητέρα της Θάλειας έβγη- κεν από την τραπέζια κι' έμειναν τα δυο κορίτσια μόνα τους, η Θάλεια έγύρισε τα μεγάλα παθητικά και γεμάτα από ειλικρίνεια μάτια της, στην Λέλα. "Έπειτα την ρώτησε με χαμηλή, σθουμένη φωνή:

—Θα τον ιδής σήμερα;
Η Λέλα, αφού έριξε μια ματιά γύρω της, της αποκρίθηκε σιγά:

—Ναι...
—Και πού θα τον ιδής;
—Κάτω, στην πλατεία, θα με πε- ριμένη...

—Μήπως σάς ιδή κανείς απ' τους δικούς μας; έμυρμούρισε σιγά η Θάλεια.

—Δεν πρόκειται να μείνωμε εκεί. Θα προχωρήσωμε στο στενό, που θγαίνει στην έκκλησία... Έξ' άλλου δεν έχομε να πούμε πολλά, έπρόσθε- σεν η Λέλα, ενώ μια παράξενη εκ- φρασις, κάτι σαν ζήλεια, σαν κακία, έσκόιαζε το πρόσωπό της.

Και με χαμηλότερη φωνή είπεν έ- πειτα:

—Θα συνεννοηθούμε πού θα συναν- τηθούμε...

Η καρδιά της Θάλειας έκτύπησε δυνατά... Θα ξανάβλεπε, έπειτα από τόσο καιρό τον άγαπημένο της!... "Ω, τί ευτυχία!... Μά πόσο έφοβό- ταν, μη τυχόν την ιδή κανείς!...

Με μια άλλαγμένη φωνή τώρα η Λέλα την ρώτησε:

—Πού θέλεις να συναντηθής;
Η Θάλεια έμεινε θυσιμένη σε θα- θειά συλλογή... "Ηθελε να συναντή- ση τον Τίτο, μά φοβόταν...

—Μήπως θέλεις να μη συναντηθής, αλλά να του γράψης; την ξανα- ρώτησεν η εξαδέλφη της.

Παράξενο... Η φωνή της Λέλας έ- τρεμε τώρα... Μά τα μάτια της κύτ- ταζαν τη Θάλεια με άνησυχία, περι- μένοντας την απάντησή της.

—Α, όχι, όχι, δεν κάνει, έψιθύρι- σεν η Θάλεια. Θα με παραξηγήτη.

—Τότε πρέπει να συναντηθής το σούρουπο... Να το πω να σε περι- μένη στη στάσι; θέλεις;

—Ναι... Άλλά θα έλθω και σ' ού μα- ζί μου, Λέλα, την παρεκάλεσε η Θά- λεια...

Ένα βιαστικό, προσποιητό γέλιο ήταν η απάντησις της Λέλας... Και μια κακία, μια ζήλεια άπλώθηκε πά-

λι ξαφνικά στο πρόσωπό της...

—Έστω, αφού επιμένεις, θάρρω, είπε στην εξαδέλφη της... "Ωστε σύμ- φωνες, αύριο το θράδυ στις οκτώ, στο δάσος... θα πούμε στην μαμά σου ότι θα πάμε περίπατο...

—Ναι, έψιθύρισε η Θάλεια, άνα- στενάζοντας. Σ' ευχαριστώ, Λέλα, εί- σαι τόσο καλή για μένα!... Άγαπώ τόσο τον Τίτο!... Σ' το ξέρεις!...

Ένα σίνιγματικό χαμόγελο έφά- νηκε στη μορφή της Λέλας... Κι' ενώ άπομακρυνόταν γυρίζοντας στην κά- μαρη που της είχε παραχωρήσει η θεία της, έμυρμούριζε:

—Τον άγαπάς; Μά μάθε μικρούλα μου πώς τον άγαπάς κι' εγώ!... Και τον άγαπώ τρελλά!... Καμιά δύνα- μίς δεν μπορεί να πνίξη αυτό αίσθημά μου!... Με θρίσκες έχθρά σου, εξαδελφούλα μου, στο δρόμο της ζωής σου... Η καρδιά όμως δεν ύπο- χωρεί, μπροστά στη συγγένεια... Θα σου τον πάρω, εξαδελφούλα μου!... Θα γύρη δικός μου ο Τίτος!... Και μού- εινε αδιάφορο, ότι συμβή!... Μου εί- νε αδιάφορο, αν, για να νικήση η ά- γάπη μου, σωριασθούν έρείπια τρι- γύρω μου!...

Και η Λέλα, μακριά τώρα από τα βλέμματα της εξαδέλφης της, άρχισε να καταστρώνη το διαβολικό σχέδιο με το οποίο θα κέρδιζε τον άγαπημέ- της Θάλειας...

Σ' όλο αυτό το διάστημα που έδινε και έπαιρνε τα τυπικά γράμματα, που άλλάζαν οι δυο έρασται, όταν η Θάλεια ήταν άκόμη κλεισμένη στο σχολείο, ένα βλαίο έρωτικό αίσθημα ένας κρυφός πόθος είχε ξυπνήσει στην καρδιά της Λέλας. Ήταν ένα άληθινό, άσολο όρμητικό αίσθημα άρραγει: "Η ήταν ένας εγωϊσμός για- τί ο Τίτος, το όμορφο παλληκάρι, με την άθλητική κορμίστασία, είχε προ- τιμήσει την εξαδελφούλα της, την Θάλεια;

ΚΕΦ. Δ'

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

...Ο ήλιος πεθαίνει κατακόκκινος τώρα πίσω από τους σκοτεινούς με- γεθεδένιους κύκλους των βουνών. Σι- νοθραδουάζει... Πέρα, κοντά στη σι- νοδρομική γραμμή ακούγεται χα- ρούμειη καμπάνα του έρημοκλή- σιου, που γιορτάζει... Και η μυρωδιά της άγριας μέντας έρχεται από τον κάμπο... Πού και πού ανάβουν μικρά φωτάκια... Και το νυκτερινό αέρακι σιγομουρμούριζει, ανάμεσα στα δέν- δρα... Μια πού γιορτάζει... Μια κο- πέλλα, που πάει μπροστά από την πα- ρέα, στέκεται ξαφνικά και δείχνον- τας ένα μισογκρεμισμένο σπίτι, που σπλώνεται μέσα στο σούρουπο, φωνά- ζει με κάποιο τρόμο στις άλλες:

—Ξεχάσατε λοιπόν, ότι περνάμε α- πό τη στοιχειωμένη έπαυλι;

—Αλήθεια, το ξεχάσαμε, ψιθυρίζει μια μεσόκοπη γυναίκα.

Και σταυροκοπιέται...

—Η χάρι της διώχνει τα δαιμονί- κά! λέει μια άλλη, νεότερη.

Και δείχνει πέρα στο φωτισμένο ξωκκλήσι, που γιορτάζει.

Η εύθυμία της συντροφιάς όμως κόπηκεν απότομα. Και όλες ταχύνα- νε το βήμα τους. Κανένας δεν γυρί- ζει για να κυτάξει τη μισογκρεμι- σμένη βίλλα, με τους εθωλοισμένους κοκκινωπούς τοίχους, που ύψώνονταν σαν μια σκοτεινή μάζα, μέσα από τα

δένδρα.

—Μά έχει δη κανένας τίποτε, θεία; ρωτάει η κοπέλλα, που προπορεύε- ται, τη μεσόκοπη γυναίκα. Γιατί λένε πως είναι στοιχειωμένη η βίλλα αυτή;

—Ο κόσμος, παιδί μου, έδω σπην Κηφισιά λέει πολλά, της άπαντάει εκείνη. Έγώ όμως πιστεύω τον κολ- λήγα μας... Ξέρεις ο μπάρμπα—Λά- ζαρος εινε ντόμπρος άνθρωπος και άφοδος...

—Και τί είδεν ο μπάρμπα—Λάζα- ρος;

Η μεσόκοπη γυναίκα σταυροκοπή-θηκε πάλι τότε και είπε με μια φωνή που έτρεμε έλαφρά, από την συγκί- νησι:

—Ο κολλήγας μια νύχτα πού έγύ- ριζεν από τα κτήματά μας, ύστερα από το πότισμα — ήταν περασμένα μεσάνυχτα — μόλις έφθασε στο ρέμα που θρισκόταν κοντά στην έρημική έπαυλι, ξαφνικά άκουσε μια παρά- ξενη στριγγλιάρικη φωνή, σαν να ούρλιαζαν τσακάλια...

Δεν μπορούσε να καταλάβη, από πού έρχόταν η φωνή. Σιγά σιγά όμως η φωνή εζύγωνε και γινόταν σαν ένα μοιρολόγι, που έσπάραζε την καρδιά ένα μοιρολόγι που λές και έβγαίνει από τα βάθη της γής... Ο κολλήγας στάθηκε τρομαγμένος... Για πρώτη φορά στη ζωή του αυτός ο άφοδος, έφοβήθηκε... Και σταυροκοπήθηκε... Μά τότε έγινε κάτι παράξενο... Το φεγγάρι που έλαμπε χαρούμενο έ- χλωμάσε ξαφνικά. Το άσημένο φως που έλιγόνεψε, έγινε θαμπό... Κυτ- τάζει ο κολλήγας, για να ιδή μη τυχόν τα σύννεφα σκεπάζανε το φεγγάρι... Τίποτε... Ούτε συννεφάκι δεν ήταν στον ούρανό, εκείνη τη σι- γμή... Παγωμένος απ' τον τρόμο του, στέκεται καταμεσίς στον κάμπο, σαν μαρμαρωμένος... Πώς με μιάς εκεί πού ήταν όλα ήσυχα, και ο καιρός όμορφος, σηκώθηκε εκείνος ο άγριος μαγιασμένος αέρας, που έδερνε τα δένδρα, σαν να ήθελε να τα ξεριι- ζώσει!... Ο κολλήγας σταυροκοπήθη- κε ξανά και άκούμπησε στον κορμό ενός γέρικου πεύκου, για να μη πέ- ση... Τότε ξαγναντεύει καθαρά δυο ίσκιους, που ξετρέχονταν, λές και κυνηγιώνταν... Ένας μεσόκοπος άν- δρας και μια νέα γυναίκα... Ο κολ- λήγας άκούει το παράξενο μοιρολόγι αυτή τη φορά κοντά του, πολύ κοντά του... Γυρίζει και δεν βλέπει κανένα. Λίγο πιο πέρα όμως ξεχωρίζει κα- θαρά τον μεσόκοπο άνδρα και την όμορφη νέα γυναίκα, που προχωρού- σαν για να ξαναμπαίνουν στην μισοε- ρειπωμένη έπαυλι, απ' όπου ο κολλή- γας τους είδε να θγαίνουν. Σκυβω- πός και με άγριο βλέμμα, εινε ο άν- δρας. Πονεμένη, με μια γλυκεία θλίψη άπλωμένη στο όμορφο προσω- πάκι της, εινε η νέα γυναίκα... Και φορεί κάτασπρα, σαν νυφούλα...

Ξαφνικά, τους χάνει από μπροστά του, λές και η γή άνοιξε και τους κατάπιε!... Το φεγγάρι τότε ξανα- παίρνει το άσημένο, χαρούμενο φως του... Και ο αέρας, ο άγριος, ο μαγια- σμένος αέρας σταματάει με μιάς...

Με το κορμί, σαν παραλυμένο και λουσμένο σάν κρύο ιδρώτα, ο κολ- λήγας φθάνει στο έρημοκλήσι... Σταυροκοπιέται αδιάκοπα... Και γυ- ρίζοντας στο σπίτι του, ξυπνάει τη γυναίκα του φοβισμένης... Άνάβει ένα κερί, μπροστά στο λιθανοκαπνι- σμένο εικονοστάσι η γυναίκα του και τον κανίζει με λουλούδια από το Σταυρό.

—Μην έχεις θέρμη; τον ρωτάει.

Μά ο κολλήγας δεν μπορε ακόμη ο άμοιρος ν' αρθρώση λέι, από την ταραχή του...

★

"Όταν η εύθυμη συντροφιά άκουσε τα λόγια αυτά της μεσόκοπης γυ- ναίκας έφοβήθηκε. Ούτε γύρισαν να κυτάξουνε ξανά πίσω τους, εκεί απ' όπου ξεπρόβαλε μέσα από τα δέν- δρα η μισοερειπωμένη έπαυλις... Έν τώ μεταξύ είχαν φθάσει στο έκκλη- σάκι που γιώρταζε.

...
Η μισοερειπωμένη έπαυλις, απ' ο- που ο κολλήγας είχε δη την νύχτα εκείνη το παράξενο όραμα, πού τον μαρμάρωσε από το φόβο του κατα- μεσής στον κάμπο, ήταν, όπως θα έ- μάντευσαν οι άναγνώσται της άληθι- νής αυτής ιστορίας, η βίλλα του κ.

—Δεν πρέπει να στενοχωρήσασαι, παιδί μου, είπεν η Μαρία στην κόρη της, την Θάλεια. "Απόψε θα έλθω να κοιμηθώ ένώ στην κάμαρά σου κι' ο ύπνος σου δεν θα ταραχθή πιά από κακά θ- νείρα.

Τρύφωνος στην όποιαν είχαν αίχμα- λωισθή είκοσι χρόνια πριν, οι δίδυ- μες άδελφές, η Μαρία και η Άννα.

Τη μοιραία εκείνη μέρα, πού ο μι- σότερellos ιδιοκτήτης της έρημικής βίλλας είχαν αποφασίσει, να παν- τρευτή τη μια από τις δίδυμες άδελ- φές, τη Μαρία, και έστειλε την έμπι- στή του γυναίκα, την κυρά—Μάρω, να φέρη κάποιο γνωστό της παπα, για να την στεφανώσει κρυφά στην έπαυ- λι, κατέβηκε στο υπόγειο της βίλ- λας, όπου έφύλαγε μέσα σ' ένα γυά- λινο φέρετρο, τη βαλσαμωμένη πρώ- τη γυναίκα του, τη Λευκούλα. Και κατέβηκε, για να ζητήσει συγγνώ- μην, από την πεθαμένη, για το γά- μο του... Μά γονατίζοντας μπροστά στον γυάλινο φέρετρο, όπου αναπαύ- ταν τον αιώνο ύπνο, ντυμένη στα κάτασπρα σαν νυφούλα εκείνη, έ- νοιωσε μια παράξενη ζέση στο κε-

φάλι του. Το πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο. "Υστερα μελάνιασε ξαφνικά. Και αφού ζήτησε συγγνώ- μη, από την πεθαμένη, σε μια σιγ- γή νόμιζε, πως η Λευκούλα είχε κινηθή μέσα στο γυάλινο φέρετρο. Η καρδιά του έκτόπησε γεήγορα. Και λίγη ώρα αργότερα έσωριάσθηκε νεκρός, από άποπληξία, εκεί κατω στο άπομονωμένο υπόγειο...

Έν τώ μεταξύ, οι άναγνώσται της άληθινής αυτής ιστορίας θα θυ- μούνται πως έλευθερώθηκαν οι αιχ- μάλωτες άδελφές και πως, παρ' ο- λες τις προσπάθειες των άστυνομι- κών, δεν κατωρθώθηκε να βρεθή ο μισότερellos ιδιοκτήτης της έρημι- κής βίλλας. Κανένας δεν ήξερε το μυστικό διάδρομο από τον όποιο κα- τέβαινε, στο άπομονωμένο υπόγειο ο κ. Τρύφων και αυτό, γιατί έμπα- νε από μικρή πόρτα, πού έμοιαζε σαν ντυλάπα ή σαν θήκη ρολογιού ή λε- κτρικού...

Έπειτα η έρημική βίλλα έσφραγι- σθηκε από την άστυνομία. Ο και- ρός περνούσε. Κανένας δεν πλησία- ζε σ' αυτή από την ημέρα μάλιστα όπου η θετή θεία της Λευκούλας, η κ. Άργυρώ, γυρεύοντας τον κ. Τρύ- φωνα έκανε ένα χωροφύλακα να την ύποπτευθή ότι ήταν συνέννοχος του μισότερellos ιδιοκτήτου της βίλλας και να την συλλάβη.

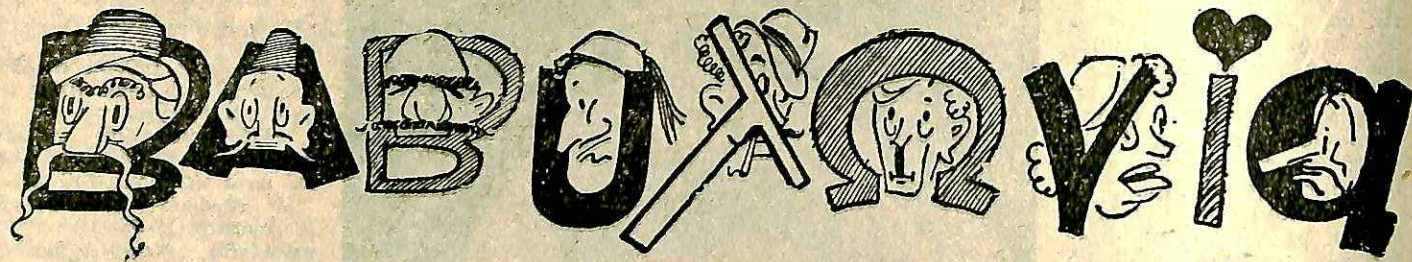
Όσοι τύχαιναν λοιπόν να περνά- τε από κείνο το μέρος, ή έκαναν πιό γρήγορο το βήμα τους, ή πέρναγαν πολύ πιο μακριά από κεί πού ήταν το μονοπάτι. Και πέρναγαν φοβι- σμένοι.

★

Στά 1928 όμως έπειτα από το με- γάλο σεισμό πού έ- γινε το Μάη, η έ- ρημική βίλλα έρει- πώθηκε... Πολλοί τοίχοι της γκρεμί- στηκαν, η πόρτα έ- φράχθηκε και έπει- δι το κτίριο δεν ά- νηκεν άκόμα σε κα- νέναν, γιατί η έφο- ρεία έξητόσε τους κληρονόμους του κ. Τρύφωνος, η θετή θεία έξ' άλλου της Λευκούλας ούτε ή- θελε, έπειτα από ο- τα υπέφερε να έχη καμιά σχέση με τον άνδρα της Λευ- κούλας — γι' αυτό εξακολουθούσε να μένη στην κατάσταση, πού ήταν...

Οι Κηφισιώτες και οι έκδρομείς που έφθαναν ως εκεί, την ήξεραν για στοιχειωμένη βίλλα, χωρίς να μπορούν να φαντασθούν, ότι κάτω από τους μισογκρεμισμένους τοίχους της και στο πιο βαθύ υπόγειο ένας νεκρός, ο Τρύφων έκοιτόταν άταφος και μια νέα γυναίκα, η Λευκούλα, ήταν κλεισμένη μέσα στο γυάλινο φέρετρο και βαλσαμωμένη...

★
Η πρώτη όμως πού είδε μια πα- ράξενη όπτασία ήταν ένα μικρό κο- ριτσάκι, η Έλπίδα, πού ενύριζε με τη μητέρα της, ένα βράδυ από τις Κουκουβάουνες. Η μητέρα της, μια Κηφισιώτισσα δουλεύτρια, είχε πάει να ιδή με άρρωστη συγγενή της στις Κουκουβάουνες. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Βλάχος
και τό...

ΤΑΞΙ

Τὰ ἰψὲς π' ἰλίετι, ἐπειδὴ-
τις χασκουλουῶντας ἰπέ-
ρας' ἢ ὥρα κι σταμάτ' σαν
τὰ τράν, φουνάζ' ἰένα ἰ-
φτακίν' το κι μπαίν' μέσα.
—Τράβα μ' στοῦ σπιτ' μ',
κρέν' τοῦ σουφέρ'.

—Ποῦ εἶνι; μοῦ ἀντικρέν'
ἰφτοῦνος.

—Δὶν τοῦ ξέρ'ς, μουρέ;
—'Οχ', ποῦ νὰ τοῦ ξέρ'...
—'Ε, αἰ, κατ' ἀνέμ' τό-
τινις. Στὴν Κουλουκ' θοῦ
εἶνι, μουρέ!...

—Τώρα μάλ'στα, νὰ σὶ
πάου, μὶ κρέν' κι βάζ' ἰμ-
πρός.

—'Υστερς ἀπὸ μισή ὥ-
ρούλα, σταμάτησι μπρου-
στὰ στοῦ σπιτί μ' ἰγὼ κα-
τέβ'κα, ἰέβγαλα ἰένα δι-
φραγκοῦλ' ἀπὸ οὐ πουγ-
γί μ' κι τοῦ τοῦ ξδ'κα.

—Τί εἶνι ἰφτοῦνου; μοῦ
κρέν'.

—Τοῦ 'σιτήργιου μ', τοῦ
ἀντικρέν'.

—Τί λές, οἰ'ρὲ κουμπά-
ρε, μοῦ ξαναματακρέν', ἰ-
γὼ δὶν πάου μὶ σιτήργιου.
Θὰ μοῦ πλερώσ'ς δσ'
γράφ' τοῦ λουρότ'... Διηλὰ
δὴς εἰκουσιουχτώ δραχ-
μὲς...

—'Ἰγὼ τοῦν τήρχα εἰρουν'
κῶς.

—Εἶσι καλά, τοῦ κρέν' ἢ
νὰ βάλ' τίς φουνές;

—Εἶμι κι παρὰ εἶμι, μοῦ
ἀντικρέν'. Θὰ πλερώσ'ς δ-
σου λιέει τοῦ λουρότ' διγιάτ'
θὰ γιένουμι μαλλιὰ κ' βάρ-
ι ἰδῶ πέρα!

—'Ἰγὼ, γιὰ νὰ δώκου τό-
που ἡς οὐργῆς, τοῦ λιέου.
—Καλὰ, οὐρὲ φίλε, θὰ
σὶ πλ' ὥσ' μὲ τοῦ λουρότ',
ἀλλὰ δχ' μὶ τοῦ δικό σ', μὶ
τοῦ δ'κό μ'.

—Μονουμιάς θγάζ' τοῦ
λοῦ... μ' ἀπὸ τοῦ ὁλο-
χίμ' κ' τοῦ τὸ δέχινου.
—Μίνια κι εἰκοσι λιέει
μίνια κι' εἰκοσι θὰ σοῦ
δώκου...

—Κουρουδεύ'ς, οὐρὲ κου-
μπάρε, μὶ κρέν' οὐ σου-
φ'ς...

—Δὶν κουρσ' δσ' κ' ἰ-
λου, τοῦ ἀντικρέν'. 'Αν
θελ'ς νὰ πάρ'ς εἰκουσιου-
χτώ, πρὶνιμε ὥσπ' νὰ δεῖς

εἰκουσιουχτώ κι τοῦ δ' κό
μ' λουρότ' κι τότενις θὰ
στὶς δώκου...
Κὶ χουρὶς νὰ περιμέν' ἀ-
πέντ' σι, ἰμπήκα στοῦ σπι-
τί μ'.

Ο ΜΗΤΡΟΣ

Ὁ μάγκας
γιὰ τό...

ΧΑΡΡΟ ΜΠΩΡΑ

Δὲν ὑπάρχει πεντόλεφτο
ἀντίρρησι πῶς ὁ κοσμάκης
τὴν ἔχει ψωνίσει κάργα.
Μπαρδόν; Εἶμαι μουρμού-
ρας; Τὸ τοιοῦτον τὸ παρα-
δέχομαι μηδέν, γιὰ δαῦτο
καὶ ἐηγιέμαι πεντακάθα-
ρα: Δὲ μοῦ λέτε, ρὲ μάγ-
κες, τόσο λειψυδρία ὑπάρ-
χει ἐνθάδε, ὥστε πηγαίνετε
σὰ μάπες καὶ σκάτε τὴν
τρακοσάρα γιὰ νὰ δραβή-
τε ὠριαίως τὸν Χάρρο Μπώ-
ρα; Δὲν ντρεπόμαστε λι-
γουλάκι λέω ἰγὼ. 'Εχομε,
ρὲ, κι' ἐμεῖς καλλιτέγνης
καὶ κάνουμε τράκες καὶ σ'
αὐτοὺς πρέπει νὰ δώσωμε
τὰ φιλά μας ἂ θέλουμε νὰ
εἴμαστε γκαγκρεοὶ καὶ νὰ
λέμε ὅτι φροντίζουμε περὶ

διὰ τὴν ὑποστήριξι τοῦ ἑλ-
ληνικοῦ προϊόν. Γιατὶ δηλα-
δῆς, ὁ Πέτρος δὲν εἶναι
καλλιτέγνης μὲ λοφίο; 'Ας
ἐρθῇ ὁ Χάρρος Μπώρας νὰ
παραβῇ μπροστά του ὅταν
μερακλώνεται στὸ ζεῖμπέκι
κο, καὶ σοῦ λέω ἰγὼ ἂν
πιάση δεκάρα. Καὶ μήπως
εἶναι μονάχα αὐτός; Τὸν
'Ορέστη ποῦ τὸν θάνει; ἰ-
'Αν τολμάς ρὲ Μπώρα ἔ-
θγα νὰ παραστήσης τὸ
σουρωμένο, γιὰ νὰ δῆς πό-
σα ἀπίδια θάζει ὁ σάκκος! ἰ-
'Αμ' τί νόμιζες, ρὲ; 'Επει-
δήτις ὑπάρχουνε καμπόσοι
μάπες ποῦ σὲ λιθαινίζουν,
θὰ μὰς κάνης καὶ μὰς νὰ
παραδεχτοῦμε τὴ μηδὲν
καλλιτεχνικὴ τεγνοτροπία
σου; Τὸ Σπαρίδη τὸν ἔχεις
δὴ μωρὲ ἀποφάξ' τῆς τέγνης;
Δέστονε καὶ κατόπι θγές,
ἂν σοῦ κρατάη νὰ κάνης
καὶ οὐ τὸν Ἀρμένι. Σοῦ
ὑπόσχομαι ὅτι τὸ σαπάκι
θὰ φτάσῃ χιλιάρικο καὶ
κομμάτι... Εἰγιέμαι ἐν τά-
ξει, ρὲ παιδιά; 'Αν δχι,
θάσαστε καὶ 'σεῖς ἀπὸ τοὺς
συνόμπηδες ποῦ τὸν λιθαι-
νίζουν, ὅποτε σὰς συλλυπᾶ-
μαι ἐγκαρδίως. Μπαρδόν;

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΦΥΛΛΑΔΑΚΟΥΜΠΙΣΤΡΑ= ἡ βιβλιοθήκη

ΟΧΟΦΥΛΑΧΤΡΑ= ἡ ὀμπρέλλα

ΦΑΓΩΣΤΟΜΑΤΟΡΙΧΤΙ= ἡ κουτάλα

ΜΟΥΤΡΟΒΛΕΦΤΙΡΙ= ὁ καθρέφτης

ΚΟΡΜΟΞΑΠΛΩΤΡΑ= ἡ πολυθρόνα

ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΣΤΡΑ= ἡ πόρτα

ΦΑΓΟΒΑΛΤΙΡΙ= τὸ πιάτο

ΦΛΙΘΒΑΛΤΑ= ἡ πιστέλλα

ΑΠΕΡΑΣΤΟΒΡΟΧΙ= τὸ ἀδ' ἀβροχο

ΜΕΛΑΝΟΣΤΟΥΠΙ= τὸ ταμπόν

ΠΟΔΟΖΕΣΤΑΣΤΡΑ= ἡ κάλτσα

Ὁ Ἀρμένης
γιὰ

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ

'Αμάν, ἀμάν, ἀμα ντόντι
σου πονάει, καμένο ἀντρω-
πο ἔνεσαι. 'Εμένα ἰπρογτές
ντόντι μου πονεμένο ἔινε,
γιατρό-ματρό ἔτρεξα, θγαλ-
μένο νὰ κάνω, ἡσυχασμένος
νὰ ἔνωμαι.

Πόρτα γιατροῦ ἰμπαίνω,
'Αρτίν Μπαστρουματζίβαν
θλεπωμένους ἔνομαι.

—'Αρτίν μπέ, ἰλέω, ντόντι
καὶ σένα πονεμένο ἔνι;

—'Αμάν, ἀμάν 'Αγκόπ,
δλόκληρο νύχτα ζυπνημέ-
νος ἔμεινα, ἀπάνω-κάτω
ἔτρεχα, πόνος ἴς σταματημέ-
νο ἐνότανε, ἐνάικα ἰσού-
πησα, καθγάς - μαθγάς
μεγάλος ἔνι. Γιατρός δ-
μῶς ἰθγάλει ψυχὸς εἶμαι.
'Αγκόπ ἰξέρεῖς πόσο πλε-
ρωμένο νὰ κάνω;

—'ἰξέρω... ἰξέρω. 'Εκατό
ντραχμάς... Χαμένο λε-
πτὰ, 'Αρτίν τζάνουμ, 'Εμ'
ντόντι σου θγάζει, ἔμ' λε-
πτὰ ντίνιες...

—Ντίκνο μεγάλος ἔχεις,
'Αγκόπ, λεπτὰ πεταμένο ἔ-
νεσαι...

'Ἰπόρτα ἀνοιξε, γιατρός
ἰβγήκε καὶ ἰλέει:

—Σειρά ὁποιος ἔκει, μέ-
σα ἔρκεται...

—'Ἰγκώ, ἰλέω καὶ σηκώ-
νομαι.

—'Οχι, ἔγκω, ἰλέει 'Αρ-
τίν, ἰπόρτα πηγαίνει, μέσα
μπασμένος νὰ ἔνεται.

'Ἰπιάνω ἀπὸ σακκάκι.

—'Ἰψέματα ἰλές, ἔγκω
πρῶτο φερμένος εἶνα,
'Αρτίν κόκκινος ἀπὸ τὸ
τυμὸ τοῦ ἔινε.

—'Ασε σακκάκι μου, ἰ-
λέει, γροτιά-μοτιά μούρη
σου ντώσω, ντόντια δλα
σου σπάσω.

—Γροτιά-μοτιά, ἰλέω,
ἔγκω ντώσω — καὶ «χράπ'
ντίνω μούρη 'Αρτίν. 'Αρτίν
χέρι του σηκωμένο κάνει
γροτιά μούρη ντικὴ μου
ντίνει, καθγάς-μαθγάς μεά-
λος ἔνεται, ἀμα εὐχαρι-
στημένο καὶ 'Αρτίν καὶ
'Αγκόπ ἔμεινε. Γροτιά ντι-
κό μου, ντόντι πονεμένο
ντικὸ τοῦ ἔβγαλε, γιατρό-
ματρό ἴς παρὰ ντοσμένο
ἔκάναμε. Τυμὸς 'Αρτίν κα-
λὸ ἰβγήκε... 'Αφερμ...

Ο ΑΓΚΟΠ

Ὁ αὐτοδημιουργητος μεγάλος ἄνδρας ποῦ πέθανε πρὸ ἡμερῶν ΠΩΣ ΕἶΔΑ ΤΟΝ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

Τοῦ
ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

'Απόγευμα Νοεμβρίου, πρὸ τεσσά-
ρων ἀκριβῶς ἐτῶν. Ἕνας ἥλιος, θρι-
αμβευτικά ἐκτυφωτικός, δίνει τὴν
ἐντύπωσι ὅτι ζοῦμε μέσα σ' ἕνα ὄρα-
μα. Οἱ λόγχες τῶν στρατιωτῶν καὶ
τὰ ξίφη ἀστράφτουν καθὼς περνοῦμε
μέσα ἀπὸ τὴν παράταξι γιὰ νὰ μποῦ-
με στὸ μέγαρο τῆς Μεγάλης Ἐθνοσυ-
νλεύσεως.

Εἶναι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἀγκύ-
ρας, τὸ κυρίαρχο νομοθετικὸ σῶμα
τῆς Νέας Τουρκίας ποῦ πρόκειται νὰ
συνέλθῃ σὲ μιά πανηγυρικὴ συνεδρία-
σι. Ἐπέτειος τῆς ἀνακηρύξεως τῆς
Τουρκικῆς Δημοκρατίας, ἐπέτειος τῆς
ἀνεξαρτησίας μιᾶς καινούργιας Τουρ-
κίας ποῦ κατήργησε τὰ καφάσια, τὸν
φερετζέ, τὰ φέσια, τὸν γυναικωνίτη.

'Αλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ θέμα ποῦ
μὰς ἐνδιαφέρει. Οὔτε ἡ συνεδρίασις,
μὴ τυπικὴ ἐπίσημη συγκέντρωσις,
μπορεῖ ν' ἀποτελῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετι-
κὰ ἐνδιαφέρον.

Μόνον ἕνας ἄνθρωπος μὰς ἔφερε
μέχρις ἐκεῖ. Αὐτὸν περιμέναμε, αὐτὸν
ἤρθε νὰ δοῦμε. Εἶναι ὁ Ἀρχοντας,
ὁ Κύριος, ὁ πραγματικὸς Βασιλεὺς
καὶ δημιουργὸς τῆς νέας Τουρκίας, ὁ
Γαζή Μουσταφά Κεμάλ, ὅπως ἐλέγετο
ἀκόμη τότε, πρὶν νὰ γίνῃ Καμάλ Ἀ-
τατούρκ. Εἶναι τὸ φτωχόπαιδο τῆς Θεσ-
σαλονίκης, ὁ γυιὸς ἑνὸς ταπεινοῦ τε-
λωνειακοῦ ὑπαλλήλου, ὁ φτωχὸς ὀρ-
φανὸς ποῦ ξεκίνησεν, ὅπως ὁ Βονα-
πάρτης μὲ τὴν φτώχεια του καὶ τὸν
βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ γιὰ νὰ πε-
θάνῃ μέσα στὶς δόξες καὶ τίς τιμὲς
μιᾶς πραγματικῆς ἀποθεώσεως.

Ἡ συνεδρίασις τῆς Ἐθνοσυνελεύσε-
ως ἀρχίζει, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸν περιμένο-
με. Δὲν ἀκούμε τὸν Πρόεδρο Κιαζήμ
ποῦ μιλεῖ, δὲν προσέχομε κανένα βου-
λευτὴ, οὔτε καν τὸν τότε Πρωθυπου-
ρὸ Ἰσμέτ — ποῦ σήμερα διαδέχθηκε
τὸν Κεμάλ. Τὸ διπλωματικὸ σῶμα μὲ
τὸν πολὺν Καραχάν ἐπὶ κεφαλῆς — αὐ-
τὸν ποῦ τουφεκίσθηκε πέρυσι στὴ Μό-
σχα — δὲν προκαλεῖ καμμιὰ προσο-
χή. Ὅλοι περιμένουν τὸν Ἀρχηγό.

Ο «ΣΤΑΧΤΥΣ ΛΥΚΟΣ»

Μιά κίνησις, μιά νευρικότης. Ὁ ἀρ-
χικλητὴρ μπαίνει στὴν αἴθουσα καὶ
φωνάζει δυνατὰ:

—'Η Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Πρόεδρος
τῆς Δημοκρατίας ἔρχεται!

Ὅλοι σηκώνονται. Τὰ βλέμματα
καρφώνονται σὲ μιά χαμηλὴ πόρτα
δεξιὰ. Ἐπὶ τέλους!... Ἕνα παραπέ-
τασμα σηκώνεται κι' ἕνας ψηλός, λι-
γνὸς κύριος μὲ φράκο προχωρεῖ κάτω
ἀπὸ θύελλα χειροκροτημάτων.

Καθὼς εἴμαστε κοντὰ τὸν βλέπομε
περίφημα ὅταν ἀνεβαίνει στὸ Προε-
δρεῖο καὶ καταλαμβάνῃ τὴν ἑδρά του.
Χαιρετᾷ, ἀφήνει τὸ καπέλλο στὴν ἑ-
δρα καὶ ὁμιλεῖ ἀπὸ χειρογράφου.

Φωνὴ ἔντονη, βλέμμα ἀποφασιστικὸ

καὶ διαπεραστικὸ. Τώρα ποῦ τὸν θλέ-
πω θυμᾶμαι μιά βιογραφία του ποῦ
εἶχα διαβάσει ἄλλοτε μὲ τὸν τίτλο:
«Ὁ Σταχτύς Λύκος». Πραγματικὰ εἶ-
ναι «στοχτύς λύκος».

ΤΟ ΤΣΑΝΚΑΓΙΑ, ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΔΕΙ- ΣΟΣ

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα. Ἡ σιδερένια πύ-
λη τοῦ Προεδρικοῦ Ἀνακτόρου τοῦ
Τσανκαγιά ἀνοίγει γιὰ νὰ περάσῃ τὸ

Μιά ἐντελὴς ἀγνωστὴ φωτογραφία τοῦ Κε-
μάλ μὲ ἐπίσημη στολὴ διπλωμάτου.

αὐτοκίνητό μας. Πηγαίνομε κατ' εὐθεῖ-
αν στὴν διαμονὴ τοῦ Προέδρου, ὅπου
θὰ παρατεθῇ τοῖς πρὸς τιμὴν τῶν ἑλ-
νῶν δημοσιογράφων.

Τί θαῦμα αὐτὸ τὸ Τσανκαγιά!...
Καὶ τί ἀντίθεσις ἀπὸ τὴν ἄλλην Ἀγ-
κυρὰ τὴν ξερή, τὴν αὐχμηρή, τὴν στε-
ρημένη σχεδὸν ἀπὸ τὸ πράσινο. Γιατὶ
ἡ πρωτεύουσα τῆς Νέας Τουρκίας μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι ὡραία ὡς πόλις, νὰ ἔχῃ
περίφημη ρυμοτομία καὶ σπουδαία κτί-
ρια, ἀλλὰ τὸ πράσινο σχεδὸν δὲν τὸ
ξέρει. Ἐνῶ τὸ Τσανκαγιά, ποῦ θρί-
σκεται σὲ ἀπόστασι περίπου δέκα χι-
λιμέτρων, εἶναι ἕνας σωστός παρά-
δεισος, γεμάτος ἀπὸ ἀληθινὴ γοη-
τεία.

ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΖΗ

'Ανώτεροι ἀξιοματικοὶ μὰς ὑποδέ-
χονται καὶ μὰς ὁδηγοῦν διὰ μέσου

διαδρόμων σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα,
ὅπου ἔχουν συγκεντρωθῇ ἤδη κι' ἄλ-
λοι συνάδελφοι. Ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν
'Εξωτερικῶν Ρουσσὴ Ἀράς — σήμε-
ρα ἀντικατεστάθῃ — μὰς δεξιώνεται
μὲ τὴν συνηθισμένη του εὐγένεια.

Ὅμιλοι σχηματίζονται, συζητήσεις
διεξάγονται κι' ἕνας γενικὸς θαυμα-
σμὸς ἐπικρατεῖ γιὰ τὴν Νέα Τουρκία
καὶ γιὰ τὸν δημιουργὸ της.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἀνοι-
γει καὶ ὁ Γαζή ἐμφανίζεται. Εἶναι
ἀπλούστατος μ' ἕνα συνηθισμένο σκού-
ρο κοστούμι. Χαιρετᾷ μὲ μιά κλίσι
τῆς κεφαλῆς καὶ περιφέρει τὸ δεῦθ-
λέμμα του στὴ θάλα.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ
συνιστᾷ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἑξένους. Ὁ
Πρόεδρος τείνει τὸ χέρι καὶ μεδιὰ μὲ
φιλοφροσύνη. Ὑστερα ρωτᾷ διάφορα
πράγματα ἢ διατυπώνει χαιρετισμοὺς
γιὰ κάθε φίλη χώρα.

Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά μας κάποια
ζωηρὴ συγκίνησις κυριαρχεῖ στὶς τά-
ξεις τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
'Αλλὰ κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα
τοῦ Γαζή ὅλη ἡ συγκίνησις παρέρχε-
ται. Καθὼς ὁ Κεμάλ μὰς σφίγγει τὸ
χέρι, αἰσθανόμαστε ὅλο τὸ θάρος τῆς
προσωπικότητός του, ἡ ὁποία ἀναγκά-
ζει τὰ κεφάλια νὰ χαμηλώνουν.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑστερα, ὅταν δυὸ-τρεῖς δεσποινί-
δες ἀπὸ τὴν καινούργια τουρκικὴ ἀρι-
στοκρατία προσφέρουν τὸ τσάι, ὁ Κε-
μάλ συζητεῖ φιλικώτατα μαζί μας.
Γιὰ μιά στιγμὴ πλησιάζει τὸν ὄμιλο
τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων καὶ
ρωτᾷ:

—Πῶς σὰς φαίνεται τὸ Τσανκαγιά;
—Περίφημο, ἔξοχότατε...

—Καὶ ἡ Τουρκία;
—Θαυμασία...

Μεδιὰ ἱκανοποιημένους καὶ ὕστερα
μὰς λέει:

—Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα...
Καὶ προσθέτει:

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐρχόμουν στὰς
'Αθήνας, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν
οἱ ἀσχολίες μου. Ἄν μπορέσω ἀργό-
τερα, ἴσως...

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ἔστειλνα στὴν ἐφη-
μερίδα μου ἕνα σχετικὸ τηλεγράφη-
μα. Ἀλλὰ ἡ κρυφὴ ἐλπίδα τοῦ Προέ-
δρου δὲν πραγματοποιήθηκε. Δὲν ἀ-
πομακρύνθηκε καθόλου ἀπ' τὴν Τουρ-
κία καὶ προχθὲς ἔφυγε γιὰ τὸ μέγαλο
ταξίδι...

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η έλπις της αιώνας νεότητος αρχίζει να φαίνεται κάτι περισσότερο από απλό ονειρο. Η επίσημη προχωρεί με άλλα, χωρίς στην διοχμεία και η γενική πεποίθηση είναι ότι σε λίγα χρόνια η «άνανέωσις» του οργανισμού θα είναι το πιο συνηθισμένο πράγμα. Ο διάσημος Γάλλος Ιατρός Άλφρεντ Καρμέλ, βραβευμένος Νόμπελ της Ιατρικής και διευθυντής του 'Ινστιτούτου Ροκφέλλερ των Ιατρικών έρευνών, έχει αφιερώσει την ζωή του στη μεγάλη αυτή προσπάθεια της επιστήμης και σε συνέντευξί του, που έδωσε προχθές σε ανταποκριτές των μεγάλων αμερικανικών εφημερίδων που κατώρθωσαν να τον ανακαλύψουν στο ρημητήριό του, στις ακτές της Νορμανδίας, εξέθεσε ως εξής τα τελευταία πορίσματά του:

«Η μερική ανανέωσις του οργανισμού για τους ηλικιωμένους, η οποία θα έχει ως αποτέλεσμα την καλυτέρευσι της γενικής καταστάσεώς των, την επάνορθωσι της σωματικής ρώμης και της πνευματικής άκμης και των σεξουαλικών ικανοτήτων, πρέπει να θεωρηθεί ως κάτι πολύ δύσκολον. Πιστεύω ότι η ανανέωσις αυτή μπορεί να γίνει με την μεταμόσχευσιν αδένων θρεφών και με την μεταγγίσι αιματος νέων. Σήμερα μιά τέτοια έγχειρσις είναι ακόμη αρκετά δύσκολη. Η κυριώτερα δυσκολία είναι ότι ακόμη δεν έχουμε καταλήξει σε ώριμα θέτικα συμπεράσματα όσον αφορά τον τρόπο, που πρέπει να χρησιμοποιηθί, ώστε οι μεταμοσχευόμενοι αδένες να προσαρμόζονται αποτελεσματικά στο νέο περιβάλλον, άλλ' η δυσκολία αυτή είναι μόνο προσωρινή.»

Τολμηρότερος από τον διάσημο Γάλλο επιστήμονα, είναι ο Αμερικανός διευθυντής του σοβαρού περιοδικού «Φιλοσοφία της Επιστήμης», δρ. Ουίλλιαμ Μαρία Μαλιώφ, παγκοσμίως φήμη και αυτός επιστήμης. Γράφει, λοιπόν, αυτός στο βιβλίο του «Ζωή», που εκυκλοφόρησε πρό λίγων ημερών:

«Η έλπις της παρατάσεως της ζωής επ' όπειρον είναι η πίστις που αρμόζει στην επιστήμη. Κάθε επιστημονική έρευνα πρέπει να οργανωθί έτσι, ώστε τελικός σκοπός της να είναι η αιώνα νεότης.»

Μιά διάσημη Αμερικανή συγγραφέας, η Γερτρούδη Άνθρον, που θεωρείται σήμερα η καλύτερη μυθιστοριογράφος της Αμερι-

κής, διμολόγησε τελευταίως ότι έχει υποβληθί σε θεραπεία ανανέωσεως με ακτίνες Χ. Και βεβαιώνει ότι το αποτέλεσμα ήταν αξιοσημείωτο. Η διάσημη μυθιστοριογράφος αποφάσισε να κάνει την θεραπεία, γιατί ανέκαλυψε ότι είχε χάσει την ευχέρεια να γράφει και φοβήθηκε ότι είχε αρχίσει να χάνη την πνευματική της άκμη. Και μετά την θεραπεία έγραψε το αριστούργημα της: «Τα μαύρα θώδια», που είναι περί του ή ιστορία της και που δείχνει μιά καταπληκτική πνευματική άκμη. Η θερα-

ρία του Βορονόφ, αλλά την έχει τροποποιήσει στις λεπτομέρειές της. Υπάρχει, τέλος, η παλαιά διαιτητική μέθοδος του Μετονικόφ, η οποία μελετάται τώρα εκ νέου με πολλή προσοχή.

Πειράματα ανανέωσεως έχουν γίνει πολυάριθμα ως τώρα, αλλά χωρίς μόνιμα αποτελέσματα. Πολλοί αμφισβάζουν αν η ανανέωσις θα γίνει ποτέ πραγματικότητα, άλλ' οι μεγαλύτεροι επιστήμονες είναι βέβαιοι. Δεν διαίζονται βέβαια. Προχωρούν σιγά-σιγά, αλλά προχωρούν. Ο

ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ ΤΟ ΓΗΡΑΣ;

Νέες ελπίδες της επιστήμης

πεία που ακολούθησε η κ. Άνθρον είναι κατά το σύστημα του Βιεννέζου Ιατρού δόκτορος Ευγενίου Στάιναχ, που βίαια του είναι να υποβληθίται, με τις ακτίνες Χ, ή έκκρισις ορμονών. Άλλες μέθοδοι ανανέωσεως είναι η γνωστότερη απ' όλες του δόκτορος Σεργίου Βορονόφ, με βάση την μεταμόσχευσιν αδένων πθήκων, του δόκτορος Στάνλεϋ Ιατρού της ουλακής Σάν-Κέντιν της Καλλιφορνίας, ο οποίος μεταμοσχεύει τους αδένες όχι με έγχειρσι, αλλά με υποδορείους ενέσεις και του δόκτορος Χένρυ Λάδους Χάντ, της Νέας Υόρκης, ο οποίος ακολουθεί την θεω-

ρία του Βορονόφ, αλλά την έχει τροποποιήσει στις λεπτομέρειές της. Υπάρχει, τέλος, η παλαιά διαιτητική μέθοδος του Μετονικόφ, η οποία μελετάται τώρα εκ νέου με πολλή προσοχή. Πειράματα ανανέωσεως έχουν γίνει πολυάριθμα ως τώρα, αλλά χωρίς μόνιμα αποτελέσματα. Πολλοί αμφισβάζουν αν η ανανέωσις θα γίνει ποτέ πραγματικότητα, άλλ' οι μεγαλύτεροι επιστήμονες είναι βέβαιοι. Δεν διαίζονται βέβαια. Προχωρούν σιγά-σιγά, αλλά προχωρούν. Ο

ποδοθί σ' έναν εξαντλημένο οργανισμό ή ζωτικότητος του. Και ο δρ. Χόσκινς κατέληξε με την δήλωσι ότι η σημερινή νέα γενιά μπορεί να επιζήσῃ, ότι δεν θα γεράσῃ.

Η θεωρία της ανανέωσεως είναι πρόσφατη και μολτατα κατατέληξε τόσο γρήγορα σε σημαντικά αποτελέσματα. Πρινά-πο 11 χρόνια, το 1927, ο δρ. Φρειδερίκος Κόχ και ο καθηγητής Κάρλ Μούρτου Πανεπιστημίου του Σικάγου κατώρθωσαν να εξαγάγουν από τους ταύρους ένα έκκριμα, το οποίο ήταν δυνατόν, παρεχόμενον σε ευνούχους, να εξουδετερώσῃ την ανεπάρκειά τους. Αυτή ήταν η πρώτη ανακάλυψις της άρρεως ορμόνης, η οποία έκτοτε παρασκευάζεται και τεχνητώς, χωρίς να είναι ανάγκη να λαμβάνεται από αδένες ζώων. Ο καθηγητής Ε. Α. Ντόζζυ απομόνωσε, μετά δύο έτη, το 1929, την θηλυκή ορμόνη, την οποίαν και δώμασε «θηλίνη».

Αρκετά ούγγα καθσάρης «θηλίνης» για να προκαλήθῃ σεξουαλική αντίδρασις σε δόκληρο τὸν γυναικίον πληθυσμὸν τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν! Τώρα σε όλα τὰ ἐπιστημονικά ἐργαστήρια παρασκευάζονται ορμόνες σε διάφορες μορφές. Ο χημικός ἐμφανίζεται σήμερα ανώτερος καὶ ἀπὸ τὴ φύσι, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ παρασκευάσῃ τεχνητὴν ορμόνη, ἱκανὴ νὰ ἐξανδαλίσῃ νέαν δύναμι στοὺς ἐξαντλημένους σεξουαλικάς ὁργανισμούς. Ο δρ. Λ. Ρούζισκα, τῆς Πράγας, σὲ μιά τελευταία ἀνακοίνωσί του, πού ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσι, ἀνέφερε 50 εἰδῶν παρασκευάσματα ἄρρεως ορμόνης με ἐκπληκτικὴν δύναμι κι' ἀποτελεσματικότητα, καθὼς ἀπέδειξε ἡ χρησιμοποίησις τους. Ο δρ. Τ. Ράιχσταίν τῆς Ἑλβετίας κατώρθωσε, καθὼς ἀγγέλλεται, νὰ παρασκευάσῃ ἑνα συνθετικὸ μίγμα ορμόνης, πού ἡ σεξουαλικὴ ἐπίδρασις του ὑπερβαίνει καὶ τίς πιδ τολμηρὰς προβλέψεως.

Τὴν «Πηγὴ τῆς Νεότητος» ὁμως δὲν πρόκειται νὰ κατστήσῃ ἀντικείμενον μόνον οἱ ὁρμόνες, καθὼς παρατηρεῖ ὁ δρ. Χόσκινς. Στὴν διοχμεία καὶ τίς διάφορες ἐφαρμογὰς τῆς ἐπιστήμης θάλεπὶ σήμερα μιά καινούργια ἐλπίδα γιὰ τὴν ὁριστικὴν νίκη κατὰ τὸ γήρας. Τὸ ὄνειρο τῆς αιώνας νεότητος, πού πρὶν ἂν πᾶν χίμαιρα, ἀρχίζει τώρα νὰ γίνεται πραγματικότης,

Γ. Μ.

ΤΟ ΕΥΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Ο «Θησαυρός», ακολουθὼν εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα ὧν τῶν μεγάλων περιοδικῶν τῆς Εὐρώπης, ἐφαρμόζει ἀπὸ τοῦ παρόντος τοῦχος του μίαν σοβαρωτάτην καινοτομίαν, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς του σαφὲς ὑποδείξεις καὶ ἀσφαλὲς προβλέψεις δι' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἐσάκιζόμενας ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων καὶ συμφωνίας πρὸς τὰ τελευταία πορίσματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Πρὸς τοῦτο ἐξοφάλλει τὴν συνεργασίαν διακεκριμένου Ἑλλήνου ἐπιστήμονος, ὁστις ἀσχολεῖται ἀπὸ μακροῦ μετὰ τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ εἶναι γνώστης ὧν τῶν θαυμάτων φυσικῆς τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς φιλοσοφίας καὶ ὁ ὁποῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ» θὰ εἰδῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς ἀπαραίτητους συμβουλὰς δι' ὅλα τὰ ζητήματα, πού εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν. Οἱ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριάς μας, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι τάχιστα θ' ἀντιληφθῶν, θὰ ἔχουν πολὺ νὰ ὠφεληθῶν παρακολουθοῦντες τὰς συμβουλὰς του καὶ ἐφαρμόζοντες αὐτάς εἰς τὴν καθ' ἡμέραν ζωὴν των.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ θὰ ἀπαντᾷ ἐπίσης προβλήματα εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μας, πού θὰ ἤθελαν νὰ τοῦ ζητήσουν οἰκονομικὰς σχετικὰς διευκρινίσεις ἢ καὶ συμβουλὰς. Αἱ περὶ αὐτῶν ἐπιστολαὶ πρέπει ν' ἀπευθύνονται «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρός», διὰ τὸν Δόκτωρα Κάμα».

19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡμέρα ἀδιάφορος καὶ ἀσήμαντος ἀπὸ γενικώτερας ἀπόψεως. Οἱ ἔχοντες ὁμως ν' ἀποτασσῶν εἰς πρόσωπα κατέχοντα ὑψηλὰς θέσεις, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἑνα διορισμὸν ἢ μίαν οἰκονομικὴν εὐνοίαν, ἔχουν δύο θαυμασίας ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν των, δυστυχῶς ὁμως πολὺ πρῶνιās, ἀπὸ τῆς 8ης μέχρι τῆς 10.15 π.μ. Ἐὰν μποροῦν νὰ τὰ πλησιάσουν κατὰ τὸ διῶρον αὐτὸ, θὰ ἐπιτύχουν ἀσφαλῶς τὸν σκοπὸν των. Ἡ διπλὴ εὐνοικὴ ἐπίδρασις τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἀφροδίτης διευκολύνει, ἐξ ἄλλου, ἑνα τυχερώτατον ἀπόγευμα διὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Ἀς ἐπαφελθῶν! Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας προαναγγέλλεται, ὁμως, δυσάρεστον διὰ τὰς ὑποθέσεις. Οἱ ἔχοντες νὰ εἰσπράξουν κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς χρήματα θὰ διαψευσθῶν πολὺ εἰς τὰς ἐλπίδας των.

20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὸ πρῶν τῆς Κυριακῆς αὐτῆς θὰ διαρρέσῃ ἡμερομηνία καὶ εὐχάριστον. Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις εὐρίσκονται λίαν ἐξηθενημέναι μέχρι καὶ τῆς 2ας ἀπογευματινῆς. Διὰ τοῦτο αἱ ὥραι αὐταὶ θὰ εἶναι κατάλληλοι διὰ μίαν περισυλλογὴν καὶ αὐτοσυγκέντρωσιν, πού θ' ἀποβῶν ἰδιαιτέρως ὠφέλιμοι εἰς τὰ πρόσωπα ὁρίμου ἡλικίας. Δὲν θὰ συμβῇ ὁμως τὸ ἴδιον καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, πού προμηνύεται μελαγχολικὸν καὶ ἀναιρόν. Ἰδιαιτέρως αἱ γυναῖκες θὰ πρέπει νὰ φοβούνται μίαν ἑλλειψιν τυχερότητος, φθάνουσιν μέχρις ἀδιαφορίας, ἐκ μέρους τῶν προσώπων πού ἀγαποῦν. Ἡ ἀνία αὐτοῦ τοῦ ἀπογεύματος θὰ καταστῇ περισσώτερον καταθλιπτικὴ κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας. Αἱ εὐαίσθητοι φύσεις καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἐπιζητήσουν μίαν εὐχάριστον ἀπασχόλησιν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, πού προμηνύεται ὁκρως ἐκνευρικόν. Πρὸς Θεοῦ, ὁμως! Ἀς ἀποφύγουν τὰ χαρτὰ ἢ διποιοδήποτε ἄλλο τυχερὸ παίγνιδι, διότι θὰ χάσουν ἀσφαλῶς. Ἐπίσης τὴν

Κυριακή

συναψιν οἰουδήποτε αἰσθηματικῶ δέσμου, διότι διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ὑποδουλωθῶν τελείως ἀπὸ τὸ αἰσθημάτων.

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὸ πρῶν τῆς Δευτέρας θὰ εἶναι ἡμερομηνία καὶ ἡσυχον, χωρίς τιποτὴ τὸ χαρακτηριστικόν. Μία σχετικὴ ζωηρότης καὶ ταχύτης θὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὰς συναλλαγὰς. Τὰ πρόσωπα πού θέλουν νὰ ζητήσουν μιά συμβουλὴ ἀπὸ μέντιου, ἰδίως διὰ ζητήματα τυχερὰς φύσεως καὶ ἀφορῶντα περισσώτερον τὸ μέλλον, ἂς συγκρατήσουν αὐτὴν τὴν ὥραν: 1.40-3.20 τοῦ ἀπογεύματος, πού εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐνοικὴ πρὸς τοῦτο.

Αἱ πρῶται ἀπογευματινὰ ὥραι ἐπιφυλάσσουν πολλὰς ἀπογοητεύσεις εἰς τὰ πρόσωπα πού ἀναμένουν διορισμοὺς κλπ. Ἀς ἀποφύγουν, συνεπῶς, νὰ προβοῦν εἰς καμμίαν ἐνέργειαν κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς. Οἱ ἐρωτευμένοι θὰ πρέπει, ὁμως, νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστοι καὶ διὰ τὰς ἀπολαύσεις, πού τοὺς ἐπιφυλάσσουν αἱ βραδυναὶ ὥραι. Ἀντιθέτως, παρὰ τὴν μεγίστην εὐχαρίστησιν τῆς στιγμῆς, δὲν θὰ πρέπει νὰ δώσουν καμμίαν πίστιν εἰς ὑποσχέσεις γάμου κλπ., διότι, δυστυχῶς, αἱ ὑποσχέσεις αὐταὶ, πού θὰ δοθῶν μετὰ πολὺ μεγάλην προθυμίαν, θὰ παραμείνουν ἀπραγματοποίητοι.

22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Τρίτη αὐτῆς προμηνύεται πολὺ δυσμενῆς, ὅχι ὁμως τόσοσιν διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ὁθιου, ὅσον κυρίως τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμᾶς δὲν ἐπιφυλάσσει τιποτὴ εὐχάριστον. Τὸ πρῶν θὰ διαρρέσῃ μετὰ μεγίστην νευρικότητα καὶ θὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς πλείστας προστριβὰς καὶ ἐριδας, πού θὰ ἐπηρεάσουν δυσάρετως τὰς σχέσεις μετὰ φίλων καὶ γνωστών. Τὸ ἀπόγευμα ὁμως θὰ εἶναι ἡμερώτερον καὶ θὰ εὐνοήσῃ ὁρίσμενας πνευματικὰς ἀπασχολήσεις. Γενικῶς, δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῇ καὶ, πολὺ περισσώτερον, νὰ δώσῃ συνέχειαν εἰς τὰς παντὺς εἰδους παρορμήσεις αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Τὰ σχέδιά σας εἶναι, δυστυχῶς, καταδικασμένα εἰς ἀποτυχίαν. Μὴν διακινδυνεύετε ἐπίσης καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν εἰς ἐπιχειρήσιν, διότι θὰ τὸ χάσετε ἀσφαλῶς. Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμε ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι θὰ ἐπρεπε ν' ἀναβάλουν δι' εὐθεώτερον καιρὸν τὴν ἐπιλύσιν τῶν διαφορῶν των. Καὶ πού ἐνδιαφέρει ἐπίσης τὰς ἀναγνώστριάς μας εἶναι ὅτι αἱ σχέσεις, πού πιθανόν νὰ συνάψουν κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας αὐτῆς τῆς ἡμέρας, δὲν πρόκειται νὰ διατηρηθῶν. Καὶ τὸ χειρότερον, θὰ διαλυθῶν κατὰ τρόπον ὅχι εὐχάριστον.

23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ ἡμέρα αὐτῆς εὐρισκομένη, καθ' ὁλοκληρίαν σχεδόν, ὑπὸ τὴν τυραννικὴν ἐπίδρασιν τῆς Σεληνῆς, δὲν πρόκειται, δυστυχῶς, νὰ εἶναι περισσώτερον εὐχάριστος τῆς προ-

ηγουμένης. Ἡ ἐντὸς τῆς πρωίας καὶ μετὰ μεσημέριος μιά ὥρα περίπου σύζευξις τοῦ ἄστρου τῆς νυκτὸς μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐν συνδυασμῶ μετὰ τῆς τραγιανσμὸν του μετὰ τοῦ μακρυνοῦ Ποσειδῶνος δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαυξήσῃ ἀναποφεύκτως τὴν ἀνησυχίαν, τὴν νευρικότητα καὶ τὴν ταραχὴν αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰς συναλλαγὰς εἶναι πιθανὴ μιά μικρὰ ζωηρότης, ἡ ὁποία ὁμως θὰ ὑποκύβῃ ταχέως εἰς τὸν κάματον, ὅπως ὁποδήποτε δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐπίδρασιν γενικώτεραν. Δὲν θὰ σὰς συννεβουλεύαμεν νὰ καταφύγετε εἰς μέντιον ἀπὸ τῆς 11.30 π.μ. μέχρι καὶ τῆς 3ης ἀπογευματινῆς, διότι εἶναι πολὺ πιθανόν νὰ παραπλησθῶν κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς, λόγω τῶν ὑφισταμένων κακῶν κοσμικῶν ἐπιδράσεων.

Τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας θὰ εὐνοήσῃ τὰς οἰκονομικὰς συγκεντρώσεις καὶ τὰς ἡρέμους διασκεδάσεις. Μία μεγαλυτέρα ζωηρότης θὰ παρατηρηθῇ ἰδίως ἀπὸ τῶν πρώτων νυκτερινῶν ὥρων. Αἱ γυναῖκες πού ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν νευρικότητα καὶ τὴν ἀνησυχίαν ὅλης τῆς ἡμέρας θὰ καταστοῦν αἰφνιδίως ἐκτάτως τυχεραὶ καὶ ἡδυσταεῖς. Ἐκεῖνοι πού παραδοκοῦν τὴν εὐνοίαν των, ἂς ἐπαφελθῶν αὐτῆς τῆς αἰφνιδίας μεταστροφῆς των.

24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει μετὰ μίαν κακὴν ἐπίδρασιν εἰς τὰς 8.40 π.μ. καὶ τελειώνει μετὰ μίαν περισσώτερον κακὴν εἰς τὰς 9 περίπου τῆς νυκτὸς. Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι ἡ πρώτη θὰ παραταθῇ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, ἐπηρεάζουσα δυσμενῶς τὸ μικρὸν ἰδίᾳ ἐμπόριον, ὅχι ὁμως καὶ τὰς παραδόλμους ἐπιχειρήσεις. Μίαν σχετικὴν καλυτέρευσιν θὰ ἐμφανίσῃ ἡ ἡμέρα μετὰ τῆς 3ης καὶ 4ης ἐσπερινῆς. Ἀκόμη χειρότερον θὰ εἶναι τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, λόγω τῆς ἐπιδράσεως πού ἐσημειώσαμεν. Οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ ἀναμεινουν πολλὰς ἀντιγνωμίας, πείσματα καὶ ἐχθρότητας ἀκόμη ἐκ μέρους τοῦ ἑτέρου ἡμισείος των, πού θὰ εὐρη τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ προσβάλῃ τὰς πλέον παραλόγους ἀξιώσεις καὶ ἀπατηλίας. Ὅχι περισσώτερον εὐχάριστοι προμηνύονται καὶ αἱ αἰσθηματικαὶ συναντήσεις αὐτῆς τῆς ἡμέρας, πού θὰ καταλήξουν πιθανόντα εἰς ἐριδας καὶ διακοπὴν τῶν σχέσεων, εὐτυχῶς, ὁμως, ὅχι μακρὰς διαρκείας.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ.

ΜΕΝΩΝ. — (Κρυμμένος ο Πικουίλλο μέσα στο λιαστικό του γιουμένου του μοναστηρίου ντ' Εναρέ, άκούει τόν πάτερ Έσκοθέα, τήν κόμησσαν Ντ' Αλταμέρα και τόν ηγούμενον 'Ι. Ερώνυμο νά συνωμοτούν και νά καταφρονούν εναντίον του πρωθυπουργού δουκός ντε Λάρμα και της αδελφής του Αϊζά, κόμισσης ντε Σανταρέμ. 'Η κόμισσα έπιμένει ότι πρέπει νά έξοντωθί όπωσδήποτε ή Αϊζά και δηλώνει ότι αυτή είναι έτοιμη νά τ' ύς βοηθήσῃ με κάθε τρόπο. Τότε οι δυο κληρικοί παραδίδουν στην κόμησσαν ένα χρυσό μπουκαλάκι, τόν όποιον περιέχει δραστηκότατον δηλητήριο, τόν όποιον ου τ' αποτελέσματα παρουσιάζονται μετά λίγο χρόνον. 'Η κόμησσα άφου παρέλαβε τό δηλητήριο άνεχώρησε και μετά πολλές δυσκολίες κατώρθωσε ν' άποδράσῃ, μετά μερικές ώρες και ο Πικουίλλο, άφου έφόρεσε τά ράσα του ηγουμενου, άπό τό μοναστήρι, γιά νά τρέξῃ εἰς βοήθειαν της Αϊζάς πού κινδύνευε, φεύγοντας άπό τό μοναστήρι κατευθύνθη στό σπίτι του φίλου του κουρέως Γουγγαρέλο, ό όποιος άφου τόν έφιλοξένησε τήν νύχτα, τό πρωί ανέλαβε νά τόν μεταφέρῃ στην Μαδρίτη με τ' άμάκι του. Λίγο όμως μετά τήν άναχώρησιν τους, τέσσαρες ίππεις χωροφύλακες περικύκλωσαν τήν άμαξά και άφου ύπεγκλώσαν τόν Γουγγαρέλο νά κατέβῃ, ώδήγησαν συνοδεία τόν Πικουίλλο στό γραφείον της 'Ιεράς 'Εξετάσεως της Μαδρίτης. Εκεί ό γραμματεὺς θέλησε νά τόν φυλακίσῃ ως αιρετικόν, αλλά ο Πικουίλλο έδήλωσε ότι έξαπτόθη με τό όνομα Λουδοβίκου και μάλιστα έδέχθη νά καταταγῇ ως μοναχός και παρεκάλεσε τόν γραμματέα νά τόν δεχθῇ στό τάγμα τών δομικάνων. 'Ελπίζοντας δέ ότι θά άπελευθερωνόταν μιά ώρα γρηγορώτερα προσέθεσε στόν γραμματέα ότι ήταν άνάγκη νά δῇ τόν δουκά Ντε Λάρμα άμέσως γιατί είχε νά τόν άνακοινώσῃ κάποιο μυστικό τού κράτους. Τότε ό γραμματεὺς τού ύπεσχέθη ότι θά άναφερόταν στόν πρόστα, μένους του και θά έπέστρεφε νά τού άνακοινώσῃ τήν άπάντησιν. Πέρασαν όμως μιά έβδομάς και ο Πικουίλλο δέν πήρε καμιά άπάντησιν. Κι' εν τώ μεταξύ ή ζωή της Αϊζάς ίσως έκινδύνευε. Τήν ίδια έποχή ή Αϊζά, χήρα πιά κόμησσαν ντε Σανταρέμ, έμενε μαζί με τήν Κάρμεν σ' ιδιαιτέρη κατοικία και ως Κυρία τών Τιμών της βασιλείας πήγαινε στικά στό άνάκτορα και συντρόφευε τήν βασιλίσσα Μαργαρίτα, πού τήν άγοπούσε υπερβολικά. Τακτικά έπαίρνε μαζί της και τήν Κάρμεν και ή Μαργαρίτα ποτέ ν ένοιωσε τόν έαυτό της τόσο ευτυχισμένο όσον, τώρα, με τήν συντροφιά τών καλών και ελκρινών σ'τών φίλων).

άπάντησε ή Αϊζά, έχω δυο άδελφούς πού έσωσαν τήν τιμήν και τήν ζωήν μου κι' αυτοί θά είναι οι μόνοι μου έρωτες. Σ' αυτούς θ' άφιερώνω όλόκληρη τή ζωή μου.

—Δυο άδελφούς; έρώτησεν ή βασιλίσσα. 'Ενόμιζα ότι είχες μόνον ένα.

—Ναί, τόν Γεζίντ, αυτός είναι ό νόμιμος, άλλ' ύπάρχει κι' ένας άλλος τόν όποιον υιοθέτησεν ό πατέρας μου τελευταίως. Μ' αυτόν όμως μαζί έμεγάλωσα στό σπίτι του πατέρα της Κάρμεν. 'Εχει κι' αυτός μια γενναία καρδιά και με λατρεύει.

—Γιατί δέν παιτρεύεται; ρώτησεν ή βασιλίσσα.

—'Αλλοίμονον Μεγαλειότητι, γιά νά σώσῃ τή ζωή μου και τήν ζωή του Γεζίντ πού ένόμιζε πώς κινδυνεύει αναγκάσθηκεν άπό τούς 'Ιησουίτες νά γίνῃ Χριστιανός και ιερωμένος, έθυσίασε τήν έλευθερία του, τό μέλλον του, όλο γιά μάς.

—Καταλαβαίνω τώρα, είπεν ή βασιλίσσα, γιατί αυτός δέν μπορεί νά παντρευτῇ. 'Ο άλλος σου όμως άδελφός;

—'Ο Γεζίντ;

—Ναί, ό Γεζίντ.

—'Ω! εκείνος Μεγαλειότητι, κρύβει κάποιο μυστικό πού κανένας μας δέν μπόρεσε νά μάθῃ.

—Κάποιο μυστικό; ρώτησεν ή βασιλίσσα συγκινημένη.

—'Ο πατέρας μου πολλές φορές, τόν έθίλασε νά παντρευτῇ, κι' έγώ έπίσης αυτός όμως διαρκώς άνα-

βάλλει και άποφεύγει. Στόν πατέρα μου λέει πάντοτε «άργότερα» σέ μένα όμως λέει «ποτέ».

—Και γιατί άρα γε;

—Πιστεύω, Μεγαλειότητι, πώς κρύβει στό βάθος της καρδιάς του κάποιον έρωτα άτυχῆ, χωρίς έλπίδα, στόν όποιον όμως θέλει νά μείνῃ πιστός, σ' όλη του τή ζωή.

—'Αλήθεια; είπεν ή βασιλίσσα πού μόλις κατώρθωνε νά κρύβῃ τή συγκίνησιν της. 'Ισως όμως μιά μέρα λησμονήσῃ αὐτόν τόν έρωτα, άπό τόν όποιον δέν μπορεί, καθώς είπες, τίποτε νά έλπίσῃ.

—'Ο Γεζίντ δέν λησμονεί κυρία. 'Υπάρχουν έρωτες άπό τούς όποιους ποτέ δέν μπορεί κανένας νά γιαντρευτῇ.

—Είναι αλήθεια, είπεν ή βασιλίσσα μ' ένα θαύ στεναγμό κι' έγειρε στό στήθος τό κεφάλι της, ένῳ άπό τά δμορφα μάτια της έκύλισαν δυο δάκρυα στό μάγουλό της.

«Δυστυχισμένη βασιλίσσα! έπιθύρυσεν ή Αϊζά. Τήν σπαράζει κι' αὐτήν ό ίδιος πόνος, πού σπαράζει τόν δύσμοιρο Γεζίντ».

★

Ένα πρωί ή Αϊζά, πού είχεν εν τώ μεταξύ πληρωπορηθῇ άπό τόν Φερνάντο, ότι ο Πικουίλλο έδραπέτευσεν άπό τό μοναστήρι τών 'Ιησουιτών και κατά πάσαν πιθανότητα είχε συλληφθῇ άπό τούς στρατιώτες της 'Ιεράς 'Εξετάσεως πού περιπολούσαν πάντοτε γύρω άπό τό μοναστήρι του 'Εναρέ, άνήσυχη γιά τήν περιπέτεια

του άδελφού της, άπεφάσισε νά πάῃ νά βρῇ τή βασιλίσσα και νά ζητήσῃ τήν προστασία της. 'Ηταν ή ώρα 11 π. μ. περίπου, όταν έφτασε στό παλάτι.

—'Η Α. Μεγαλειότης δέν είναι έδώ, της είπεν ή Ζουανίτα. 'Επειδή πρό ήμερῶν άπέθανε, καθώς ξέρετε, ό αρχιμανδρίτης της βασιλείας, έπήγε στό νοέσκο τών άνακτόρων γιά νά παρακολουθήσῃ τή λειτουργία. Δέν θ' άργήσῃ όμως νά γυρίσῃ.

—Τότε θά τήν περιμένω, είπεν ή Αϊζά, κι' έκάθησε σέ μιά πολυθρόνα πού ήταν στή θεράντα, ή όποια συγκοινωνούσε με τά διαμερίσματα της βασιλείας.

—Κάνει υπερβολική ζέστη σήμερα, είπεν στή Ζουανίτα, ένῳ έσκούπιζε τό ιδρωμένο μέτωπό της με τό μαντήλι της.

—Θέλετε νά σάς φέρω καμιά πορτοκαλλάδα νά δροσισθῇτε;

—Εὐχαρίστως καλή μου Ζουανίτα, άν δέ σου δίνῃ κόπο.

Η Ζουανίτα έτρεξε νά φέρῃ τήν πορτοκαλλάδα πού έτοιμάσε με τά χέρια της, όταν όμως γύρισε με τόν δίσκο βρήκε τήν Αϊζά με κλεισμένα μάτια, νά κοιμάται και δέ θέλησε νά τῆς ταράξῃ τόν ύπνο. 'Ακούμπησε σιγά-σιγά σ' ένα τραπέζακι, πλάι στην πολυθρόνα πού ήταν ξαπλωμένη ή δουκίσσα ντε Σανταρέμ, τό δίσκο με τήν πορτοκαλλάδα, γιά νά τήν βρῇ μόλις ξυπνήσῃ, κι' έπήγε στό δωμάτιο της βασιλείας νά τελειώσῃ τίς δουλειές της.

Σέ λίγο, ένῳ ή Αϊζά κοιμάταν πάντα, άκούστηκαν έλαφρά θήματα και τό θρόισμα ενός μεταξωτού φορέματος. 'Ηταν ή κόμισσα Ντ' Αλταμέρα πού έπλησίαζε. 'Αμα είδε τήν Αϊζά νά κοιμάται, στάθηκε γιά λίγο και τήν έκύταξε. Μιά φρικτή ιδέα της πέρασε τότε άπό τό μυαλό και κατάχλωμη έπιθύρυσεν:

—Είναι μιά μοναδική εύκαιρία. Ποιός ξέρει άν θά μοῦ ξαναπαρουσιασθῇ μιά τέτοια άλλη φορά; Κανείς δέν με είδε νά μπαίνω έδώ. 'Η δουκίσσα είναι μόνη, κοιμάται και τό ποτήρι είναι στό πλάι της...

Επλησίασε χωρίς νά διατάσῃ, έκύτταξε γύρω της μήπως φαινόταν κανείς, έβγαλε γρήγορα άπό τό στήθος της τό μικρό μπουκαλάκι πού έφερε πάντα μαζί της, κι' έρριξε διαστικά άρκετές σταγόνες άπ' τό δηλητήριο, μέσα στό ποτήρι της πορτοκαλλάδας.

Υστερα, με δῆμα σιγανό έπροχώρησε στόν κήπο όπου συνήνησε διάφορες κυρίες της αὐλής πού περιμέναν τή βασιλίσσα νά γυρίσῃ άπό τήν έκκλησία. 'Αφού μίλησε λίγο με μιά δυο άπ' αυτές ξαναγύρισε άνήσυχη στό μέρος πού άφήσε τήν Αϊζά.

Η δουκίσσα ντε Σανταρέμ κοιμῶταν πάντα και τό ποτήρι ήταν ακόμη γεμάτο πλάι της.

«Μά δέν θά ξυπνήσῃ, λοιπόν;» έκαμε με λύσσα ή κόμησσα κι' άπό τό φόβο της μήπως τήν έβλεπε κανένας εκεί κοντά άπομακρύνθηκε πάλι διαστικά.

Ανέθηκε στό άνάκτορα όπου συνήνησε τόν κόμητα ντε Λεμόν και μίλησε μαζί του γιά δέκα λεπτά. Δέν μπόρεσε όμως νά κρατήσῃ περισσότερο. Κατέθηκε πάλι στόν κήπο κι' έρριξε μιά ματιά στό θεράντα. Η Αϊζά δέν ήταν πιά στήν πολυθρόνα και τό ποτήρι ήταν άδειο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Λίγες μέρες ύστερ' άπ' τή σκηνή αὐτή, ό γραμματεὺς της 'Ιεράς 'Εξετάσεως, έπαίρνε τό παρακάτω σημείωμα:

«Νά έγγράψετε στό δέβλιν τό τάγματός μας τόν νέον μοναχόν ό όποιος έχει καθώς μας άναφέρατε, ν' άποκαλύψῃ σοβαρά μυστικά στόν πρωθυπουργόν. Νά τόν οδηγῆτε έπειτα στό διαμερίσματα τού δουκός Ντε Λάρμα, ό όποιος τόν περιμένει.

Ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής

Σαντοβάλ 'Υ Ρόγια»

Μόλις έλαβε τή διαταγή αὐτή ό γραμματεὺς τού 'Ιεροδικείου, πήρε άμέσως τόν Πικουίλλο και τόν ώδήγησε στό άνάκτορα, στό διαμερίσματα τού δουκός Ντε Λάρμα. Εκεί ήτικν πολὺς κόσμος πού περιμένε σειρά γιά νά γίνῃ δεκτός άπό τόν πρωθυπουργόν κι' ο Πικουίλλο άφου περίμενε κι' αὐτός άρκετὴν ώραν με λύπη έμαθε άργότερα, ότι τήν ήμέρα εκείνην ό δουξ, άπσχολημένος με διάφορες σοβαρές υποθέσεις, δέν θά μπορούσε νά δεχθῇ ό ίδιος τόν κόσμο κι' άνέθεσε στόν γραμματέα του, Ροντρίγο ντε Καλντερόν, νά τόν αντιπροσωπεύ-

σῃ. Στενοχωρημένος ό Πικουίλλο γιά τήν πληροφορία αὐτή, προχώρησε άσκοπα, πρὸς τόν μεγάλο διάδρομο και σέ λίγη ώρα βρέθηκε στόν κήπο τού παλατιοῦ, στήν άρχή μιάς μεγάλης δεινροστομίας. Λίγο πῶς πέρα είδε έναν άνθρωπον μετρίου άναστήματος πού σκυμμένος έκοβε λουλούδια άπό διάφορες μεγάλες γλάστρες πού ύπήρχαν εκεί κοντά κι' έτοιμάζεν ένα μπουκέτο, εκλέγοντας με άρκετή καλαισθησία τά χρώματα τών λουλουδιών.

Μόλις ό άνθρωπος αὐτός είδε τόν Πικουίλλο, ντυμένον με τό ράσο πού φορούσαν οι όπαδοί του τάγματός τού αγίου Δομνίκου, νά τόν πλησιάζῃ, τόν έχαίρετο με σεβασμό.

—Συγγνώμη, κύριε, είπε ό Πικουίλλο άπευθυνόμενος στόν άγνωστο, άν είσθε άπό τούς ανθρώπους τού παλατιοῦ...

—Ναί, είμαι, άπήνησε χαμογελώντας εκείνος.

—Τότε πέστε μου, σας παρακαλώ, άν ξέρετε, πού μπορώ νά συναντήσω, εκτός τού γραφείου του, τόν δουκά Ντε Λάρμα, γιατί είναι άπόλυτος άνάγκη νά τού μιλήσω.

—Αὐτή τήν στιγμή μοῦ φαίνεται πώς εἶνε δύσκολο. Μπορώ όμως, άν θέλετε, νά σας παρουσιάσωστόν βασιλέα.

—Δέν πειράζει, έκαμεν ό Πικουίλλο. 'Ισως μάλιστα είναι προτιμότερο νά μιλήσω στόν βασιλέα.

—Τότε άκούλουθήσέ με, είπεν ό άγνωστος, και προχώρησε πρὸς τά διαμερίσματα τού βασιλέως.

★

—Πῶς άνομάζεσθε, άδελ-

φέ μου; ρώτησε ό άγνωστος ένῳ περπατούσαν σέ μιά δεινροστομία πού τήν έσκίαζαν τά πυκνά φυλλάδια μεγάλων δένδρων.

—Λουδοβίκον 'Αλιάγα.

—'Αλιάγα; έκαμεν ό άγνωστος και σταμάτησε σκεπτικός.

—Μήπως είσθε συγγενής με τόν Πικουίλλο 'Αλιάγα; πρόσθεσε άμέσως.

—Είμαι ό ίδιος, κύριε.

—Σεις;...

Και ό άγνωστος άφου έκύτταξε τόν Πικουίλλο πρόσεκτικά, τόν ρώτησε:

—Σεις, λοιπόν είσθε πού οι πατέρες τού τάγματός τού 'Ιησού έχειροτόνησαν παρά τήν θέλησί σου, καθώς μοῦ διηγήθηκε ό Φερνάντο ντ' Αλμαϊντα;

—Μάλιστα, κύριε, έγώ.

—'Ωστε γνωρίζετε τήν δουκίσσα ντε Σανταρέμ;

—Γι' αὐτήν ακριβώς ήθελα νά μιλήσω στόν βασιλέα.

—Γι' αὐτήν; Τί συμβαίνει λοιπόν; λέγετε, είπεν ό άγνωστος με καταφανή άνυπομονή.

—Θέλω νά τόν παρακαλέσω νά τήν προστατεύσῃ, γιατί υπάρχουν έχθροί πού άπειλοῦν τήν ζωή της...

—Και ποιοί είναι αυτοί πού θά τολμήσουν ν' άγγίξουν έστω και μιά τρίχα τών μαλλιών της; Είμαι περιεργός νά τούς μάθω, είπεν ό άγνωστος ένῳ τά μάτια του άστραφταν άπό όργη.

—Εἶνε άνθρωποι ισχυροί, κύριε, με μεγάλην έπιρροή στην αὐλή, είπεν ό Πικουίλλο χαρούμενος γιατί έβλεπε πῶς ό άγνωστος αὐτός ήταν άπό τούς αὐλικούς πού συμπαθοῦσαν τήν Αϊζά.

—Σιγώτερα τώρα, άδελφέ μου, είπεν ό άγνωστος

σφίγγοντας τό χέρι τού Πικουίλλο, καθώς πλησίαζαν σ' ένα όμιλο αὐλικών, πού μόλις τούς είδαν, ύπεκλήθησαν με σεβασμό στό πέρασμά τους.

—Φερνάντο ντ' Αλμαϊντα, φώναξεν ό άγνωστος νεύοντας με τό χέρι του, σ' έναν άπό τούς ιππότες εκείνους, νά πλησιάσῃ.

—'Ο Πικουίλλο! έκαμε χαρούμενος ό Φερνάντο, μόλις άνεγνώρισε, πλησιάζοντας, τόν φίλο του, ό Πικουίλλο με τήν Μεγαλειότητά σας!

—'Ο βασιλεύς! είπε τώρα κατάπληκτος και συγκινημένος ό Πικουίλλο.

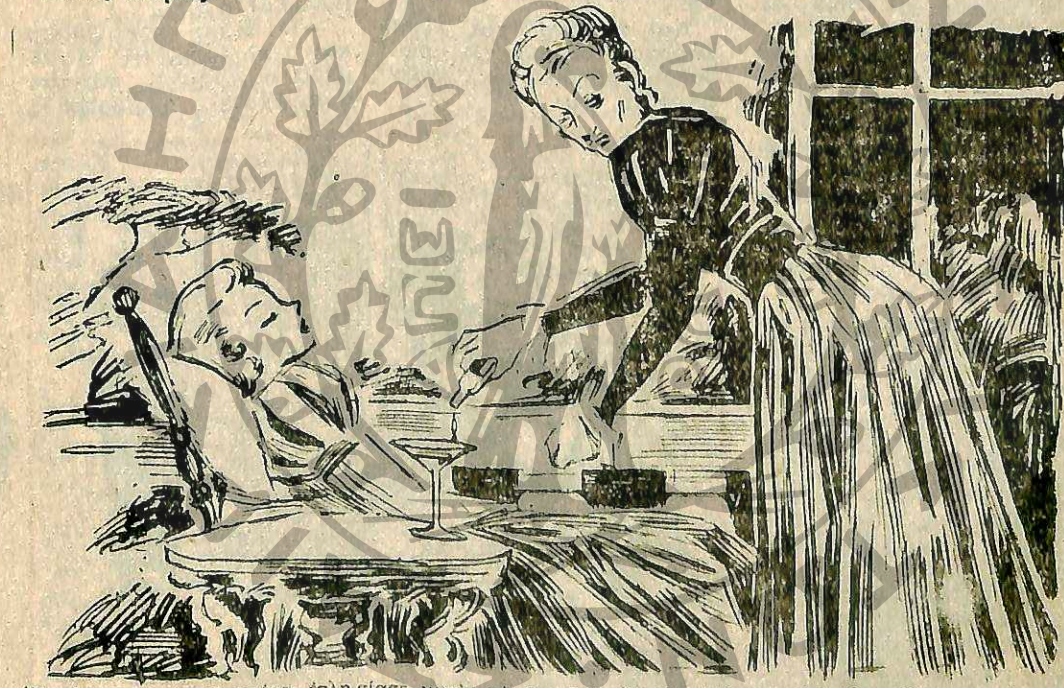
—'Ο ίδιος! άπήνησε ό άγνωστος χαμογελώντας. Σου υποσχέθηκα νά σε παρουσιάσω στόν βασιλέα και, καθώς θέλεις, κρατά τήν ύπόσχεσί μου. Λέγε μου, λοιπόν, άμέσως, αλλά μη ξεχνάς ότι κανείς άλλος, ούτε αὐτός ό πρωθυπουργός, δέν πρέπει νά μάθῃ αὐτά πού θά μοῦ πῇς.

—Τί τρέχει, Μεγαλειότητε; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ό Φερνάντο.

—'Απειλοῦν τήν, ζωή μιάς στενῆς φίλης της βασιλείας, μιάς κυρίας τήν όποιαν εκτιμῶ και ύπολήπτωμαί, τήν ζωή της δουκίσσης ντε Σανταρέμ.

—Τῆς Αϊζάς! έκαμε ό Φερνάντο κατάπληκτος και κατάχλωμος. Και ποιός τολμά νά τήν άπειλήσῃ; Διατάξατέ με, Μεγαλειότητε, τί πρέπει νά κάμω. Είμαι έτοιμος και τό αἷμά μου νά χύσω στην άνάγκη.

—Καλά, Φερνάντο, ήσύχασε! Σ' ευχαριστώ! είπεν ό βασιλεύς σφίγγοντας τό χέρι τού νέου. Ξέρω πῶς μπορώ νά βασίζωμαι σέ σένα.

Η κόμησσα ντ' Αλταμέρα έπλησίασε χωρίς νά διατάσῃ, έβγαλε γρήγορα άπ' τό στήθος της τό μικρό μπουκαλάκι κι' έρριξε μερικές σταγόνες άπ' τό δηλητήριο μέσα στό ποτήρι της Αϊζας.

Κάποια μέρα πού ή ή βασιλίσσα ήταν μόνη της με τήν Αϊζά και μιλούσαν γιά τούς προσεχείς γάμους της Κάρμεν, έρώτησε ξαφνικά τήν δουκίσσα ντε Σανταρέμ:

—Και οὐ φιλλάτη μου δέν έχεις σκοπό νά ξαναπαντρευτῇ;

—'Οχι Μεγαλειότητά,

Λευκή γλε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

(Για την κλεισμένη μέσα στο αμαξοδρόμο των θαυματοποιών Τζέννη, απ' την στιγμή που είδε να χάνεται και η τελευταία της ελπίδα σωτηρίας, που για μία στιγμή της μεδίσασε στο πρόσωπο του μπάρμπα Βιστέρ. Και το ζώο, η ζωή κατηντήσε περισσότερο άφορητη. Οι δεσφώτες της πήραν περισσότερα προφυλακτικά μέτρα και μαζί εγκατέλειψαν τον καταυλισμό τους, κατευθυνόμενοι προς τα περὶχωρα του Παρισιού. Και καθώς τ' αμάξι κυλούσε τώρα προς τον τελικό προορισμό του, ο Ραστινὸς που ποτέ δεν έβγαλε απ' το μυαλό του την ιδέα του ν' απολαύσει το νεανικό κορμί της Τζέννης, άρχισε πάλι τις υποσχέσεις του προς αυτήν, ότι θα την έλευθερώσει και θα την πήγαυε στους γονείς της. Απελπισμένο το δύστυχο κορίτσι καί με την άγνοια της αθωότητάς του έπιστεύσε στα λόγια του γέρου σατύρου και ύστερα από πολλές συζητήσεις εδέχθηκε ένα θράυι να τον ακολουθήσει. Αφού ετοίμασαν τα λίγα ρούχα που θαπάρωναν μαζί τους, την ώρα που η σύζυγος Ραστινὸς μεθοκοπούσε σ' ένα εκεί κοντά πανδοχείο, περίμεναν την έπιστροφή της έτοιμοι μόλις αποκοιμηθῇ να πραγματοποιήσουν το σχέδιό της φυγῆς τους. Κρυφά από την Τζέννη ο Ραστινὸς, κατορθώνει και ρίχνει μία δόση ναρκωτικού στο ποτήρι της μέγαιρας που το ρούφηξε με μιάς με το κρασί που της έβαλε. Κι' όταν η δαμάστρια κατέβασε και την τελευταία γουλιὰ κρασιού που άπεμνε στο μπουκάλι ο Ραστινὸς, γιά να επιταχυνῇ η έπίδρασις του ναρκωτικού, της έδωσε ένα μικρό μπουκαλάκι ρακίού που η μέγαιρα άρπαξε με μιάς κι' έφερε στα χείλη. Αποτραβηγμένη η Τζέννη πιά πέρα, άδιαφοροῦσε γιά ότι συνέβαινε γύρω της, και η άγωνία πεοίμενε να δῇ τόν διθεν προστατή της να δίδῃ το σύνθημα της άναχωρήσεως).

24ον

Και στήν παραχή που βρισκόταν μόλις άντελήφαν τὸν Ραστινὸς πού, άπτάζοντας την απ' το μπράτσο, της έδειχνε τη χοντρογυναίκα που κοιμῶταν με το κεφάλι χωμένη στα χέρια και τους άγκῶνες άκουμπισμένους στο τραπέζι. Με προσοχή ο Ραστινὸς προσπάθησε να μεταφέρῃ τὴν γυναικα του στο κρεβάτι και καθώς δύσκολα τώρα μπορούσε να κινήσῃ τὸν σάρκινον έκείνον ὄγκον που έπεφτε άδρανῆς στα χέρια του άναγκαζόθηκε να ζητήσῃ και την βοήθεια της Τζέννης, πού μόλις συγκρατοῦσε τὴν ἀηδία της.

«Εἶνε σπουπὶ σὸ μεθύσι!» εἶπε χαμηλόφωνα ο Ραστινὸς, πού μόλις εἶδε άναίσθητη τὴν γυναικα του, δέν σκέφτηκε τίποτε άλλο παρὰ πῶς θα κατάρθωνε νά πάρῃ τὸ σακκουλάκι με τὰ χρυσὰ νομίσματα.

Δέν ήταν θέβια δύσκολο πράγμα και μάλιστα γιά τὸν Ραστινὸς, νά ληστεύσῃ κοιμισμένο πρόσωπο ὑπὸ τὴν έπήρεια ίσχυροῦ ναρκωτικού. Γιά νά κάμῃ ὅμως τὴ δουλειά αὐτή ο Ραστινὸς δέν ἤθελε νά ἔχῃ κανένα μάρτυρα. Γι' αὐτό, γυρίζοντας πρὸς τὴ Τζέννη πού περίμενε πιά πέρα φοβισμένη, της εἶπε με δυνατὴ φωνή:

—Τώρα μπορούμε νά φεύγωμε. Δέν ἔχωμε τίποτε νά φοβηθοῦμε απ' αὐτήν και ἔδειξε τὴν δαμάστρια πού δέν εἶχε ταλέψει καθόλου απ' τὴ θέσι πού τὴν έρριξε πάνω στο κρεβάτι.

Τὴν στιγμή πού ἦταν έτοιμο νά εγκαταλείψῃ, έκείνη πού τὸ εἶχε κάμει νά ὑποφύγῃ τόσο, τὸ άθῶο πλάσμα ένοιώσε κάποιον ὀϊκτο νά γεννιέται μέσα του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή λησμόνησε τὴν κτηνώδη συμπεριφορά της μέγαιρας και ένοιωθε μονάχα συμπάθεια πρὸς τὴ γυναικα πού έπρόκειτο νά τὴν εγκαταλείψῃ ὁ σύζυγος.

—Ἐλα, αγάπη μου, της φώναξε ο Ραστινὸς, βαδίζοντας πρὸς τὴν πόρτα. Δέν άξίζει τὸν κόπο νά τὴν λυπηθῇ κα νένας. Κι' έπειτα, πρόσθεσε, δέν θάναί μόνι, άφού της αφήνομε τὸν σκύλο νά τὴν φυλάγῃ!

Ἡ Τζέννη γιά μία στιγμή, άκούοντας πῶς θα χωρίζονταν ἀπὸ τὸν πιστό σύντροφο τῶν δύσκολων ἡμερῶν της, δέν θέλησε νά τὸν εγκαταλείψῃ χωρίς νά κάμῃ μία τελευταία προσπάθεια. Πλησίασε στὸν σκύλο πού τὴν κύτταζε με μελαγχολικό βλέμμα, τοῦ χάιδεψε τὸ άκάθαρτο τρίχωμα και με φωνή παρακλητική εἶπε στὸν θαυματοποιό:

—Κύριε, άν παίρναιτε τὸν σκύλο σας, μπορούσε νά μᾶς ἦταν χρήσιμος στὸν δρόμο...

—Ἄ! μπᾶ, ἀποκρίθηκε, σχεδὸν άπότομα ο Ραστινὸς, δέν ἔχω τὴν άνάγκη του... Κι' ύστερα ἐγὼ δέν φοβάμαι νά ταξιδέψω ὁλομόναχος τὴ νύχτα!

Κι' άφού έδεσε τὸν σκύλο, έσπρωξε χαϊδευτικά τὴν Τζέννη πρὸς τὰ ξῶα, λέγοντάς της.

—Εμπρός, δρόμο τώρα, αγάπη μου. Θά με περιμένῃς, έξέρεις, πενήντα θῆματα μακριά απ' ἐδῶ.

Ἡ Τζέννη, ὑπακούοντας, ἐγύρισε τὸ κεφάλι της γιά νά μὴ ξαναδῇ τὰ ὅλο ολκτο καρφωμένα ἐπάνω της θλέμματά τοῦ Τουρκῶ και διευθύνθηκε με θῆμα βιαστικό πρὸς τὸ μέρος πού της ὑπέδειξε ὁ θαυματοποιός και ὅπου έπρεπε νά τὸν περιμένῃ.

Μόλις ἡ Τζέννη απομακρύνθηκε ἀπὸ τ' αμάξι, ο Ραστινὸς διασπικτός ξαναπήδησε μέσα, διευθύνθηκε άμέσως στο κρεβάτι ὅπου άναίσθητη άκόμα μούγκριζε ἡ γυναικα του, τὴν έφαξε ὡς γὰ μεσοδρρουχά της και σὲ λίγο με έκφρασι γαρῶς τραβοῦσε μέσ' απ' αὐτά, τὸ περίφημο σακκουλάκι με τὰ χρυσὰ νομίσματα.

Τὸ έκρυσε με γρήγορες χείρνομίες μέσα στὸν κόρφο του και μετά, βέβαιος πιά ὅτι μπορούσε νά θρίξῃ ατιμωρητῇ ἐκείνην πρὸς τὴς ὁποίας άλλοτε έτρεμε, ξεφώνισε με άγρια χαρά ἀπὸ πάνω της:

—Καλά εἶσαι ἐδῶ, γρηά μπεκροῦ, μπορείς νά χωνέψῃς τὴ ρακί σου μ' ὅλη σου τὴν άνεσι. Ἐγὼ πᾶν νά γλεντήσω άπόψε τὴ μικρὴ και ύστερα νά τῆσω ὅπως μοῦ καπνίσῃ και μάλιστα με τὸν παρὰ σου, γρηά τσιγγούνα!...

Τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα πού δέν σκέφθηκε καν νά κλείσῃ και γιά νά μὴ ξεχάσῃ τὴν παληά του συνήθεια, παίρνοντας μπρός ἀπὸ τὸν Τουρκῶ τοῦ έδωσε μία γερὴ κλωτσιά στὰ νῶτα.

Ὁ σκύλος στριμώχθηκε τρομαγμένος στὴ γωνιά του.

Και τώρα ἴσχυρος απ' ὅλα πιά, ὁ γέ-

ρο-σάτυρος, μπορούσε νά πάῃ γιά νά συναντήσῃ ἐκείνην πού έπρόκειτο νά καταστῇ —χωρίς σοβαρὴ αντίστασι— θῶμα τῶν άκατονομάστων ὀρέξεῶν του.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Εἶνε νύχτα. Ὁ Ραστινὸς φθάνοντας κοντά στὴν Τζέννη, περνᾷ άπότομα τὸ μπράτσο του κατ' απ' τὸ δικό της και γιά περισσότερα άσφάλεια κρατᾷ τὸ χέρι της μέσ' τὸ δικό του.

Τρομαγμένη ἡ άθῶα μικρὴ απ' τὴν υπερβολικὴ αὐτὴ και ξαφνικὴ οικειότητα, προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν δεσμό αὐτό, μᾶ ὁ Ραστινὸς ἐπιμένει νά κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸ λεπτό χέρι πού τρέμει, πού εἶνε παγωμένο τόσο ἀπὸ τὴν έπίδρασι τοῦ ψυχους ὅσο κι' απ' τὸν φόβο πού έδοκίμαζε ἡ Τζέννη.

Θέλει νά τραβήξῃ άπότομα και με φωνές τὸ χέρι της, μᾶ έπειδὴ ὁ άνθρωπος πού τὴν άπελευθέρωσε και τώρα τὴν απομακρύνει ἀπὸ τὴν φυλακή της, τηρεῖ σιωπῇ, ἡ Τζέννη δοκιμάζει νά καταστεί τὸν ένστικτο φόβο πού τὴν κατέλαβε.

Ἐπιζητεῖ μόνι της νά πεισθῇ ὅτι ὁ θαυματοποιός κανοντας ὅτι έκανε, δέν έξεδήλωνε παρὰ πατρικό αἶσθημα συμπαθείας γι' αὐτήν.

Κι' έπειδὴ άκόμα θέλει νά πιστεῦῃ ὅτι ὁ θαυματοποιός έλεγε πάντοτε τὴν αλήθεια, ὅταν κάθῃ τόσο τὴς ὑποσχόταν ὅτι θα τὴν ὡδηγοῦσε στο Μπουινῶ, στοὺς γονεῖς της, τὸ φτωχὸ κορίτσι ἐπιβάλλει στὸν έαυτό του νά φέρεται ὑπάκοα σ' ἐκείνον πού, ἀπὸ εὐσπλαχνία θέβια, κυρήχθηκε προστάτης της.

Ἐβάδιον εἶται χωρὶς ν' άνταλλάξουν λέξι, ἀρκετὴ ὥρα, ὅποτε ὁ Ραστινὸς, σάν άνθρωπος πού γνωρίζει τὸν δρόμο του, εγκαταλείπει μαζί με τὴν συνοδό του, τὸν δημόσιο δρόμο και μπαίνει σ' ἕναν πλαγινο δρομίσκο μέσ' απ' τοὺς άγρους.

Τώρα πιά εἶνε τελείως μόνος. Μόνον μακριά, μπροστὰ τους λάμπουν χιλιάδες φῶτα πού χάνονται στο βάθος. Εἶνε τὸ Παρίσι!

Στ' αντίκρυσμα τοῦ θεάματος αὐτοῦ ἡ Τζέννη δοκιμάζει δυνατὴ συγκίνησι. Δέν άμφισβάλει πιά τώρα ὅτι τὴν ἴδια θραυά θα φθάσουν στὴ μεγάλη σι' τ πόλι γιά τὴν ὁποίαν ὁ Ζακόμπ Μενιέ, ὁ «πατέρας» της, τὴς μιλοῦσε τόσο συχνά μ' ένθουσιασμό.

Ἡ καρδιά της χτυπᾷ δυνατά. Και παρ' ὅλη τὴν κούρσι πού άρχίζει νά τὴν καταβάλλῃ, θά ἤθελε νά βάδιζε άκόμη γρηγορώτερα.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι, πού τὸ θερμαίνει ἡ έλπίδα, άνυπομονεῖ νά συνομιλήσῃ με τὸν συνοδό της, νά τὸν ρωτήσῃ και νά μάθῃ απ' αὐτόν άν θα εγκαταλείψουν άμέσως τὸ Παρίσι γιά νά πάνε στο Μπουινῶ. Και ὅμως δέν τολμᾷ νά λύσῃ τὴ σιωπῇ πού με τόσο ἐπιμονὴ κρατεῖ ὁ Ραστινὸς και άποφασίζει νά

άκολουθήσῃ μ' έμπιστοσύνη στὸν άνθρωπο πού τὴν ὡδηγεῖ.

Σὲ λίγο φθάνουν σ' ἕνα μέρος ὅπου ὁ δρόμος κόβεται μπροστὰ τους άπότομα ἀπὸ μιά σειρά θάμνους. Γιά νά προχωρήσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νά διαβῶν τὸν φράκτῃ αὐτό.

—Ἄλτ! διέταξε ξαφνικά ὁ Ραστινὸς.

Ἡ λέξι αὐτὴ έδωσε στὴ Τζέννη τὴν έντύπωσι πού παράγει πυροβολισμός μέσα στὴ σιωπῇ τῆς νύχτας. Μιά άόριστῃ άνησυχία άρχίζει νά τὴν καταλαμβάνῃ:

Γιατὶ σταματοῦν; Γιατὶ άφηκαν τὸν μεγάλο δρόμο και μπῆκαν στο πλαινὸ αὐτὸ μονοπάτι;

Ἄμέσως ένας αὐθόρμητος, άκαταγώνιστος, σάν προαίσθημα δυστυχῆματος, φόβος γεννιέται μέσα της.

Και κατ' απ' τὸ φλογερὸ θλέμμα πού της ρίχνει τώρα ὁ θαυματοποιός, ὁ φόβος της γίνεται ὀλοένα και μεγαλύτερος. Χαμηλώνει τὰ μάτια της γιά νά μὴ συναντήσῃ ξανά τὸ θλέμμα ἐκείνου πού τόσο τὴν φοβίζει, και με φωνή πού τρέμει, ψιθυρίζει:

—Γιατὶ, σταθήκαμε, κύριε, άφού δέν εἶμαι κούρασμένη!...

Καταβάλλει μ' άγωνία μία προσπάθεια γιά νά μὴ χάσῃ τὸ θάρρος της και με ὅλο συγκίνησι, πάντα φωνή, προσθέτει:

—Ἄν αὐτὸ πού θλέπουμ' ἐκεῖ κάτω, κύριε, εἶνε τὸ Παρίσι, δέν εἶνε και πολὺ μακριά. Ἄπ' τὸν μεγάλο δρόμο θα φθάναμε σὲ λίγη ὥρα...

Καλὰ λές, μικρὴ μου, ἀποκρίνεται εἰρωνικά ὁ Ραστινὸς, μπορούσαμε νά ξεακολουθοῦσαμε απ' τὸν μεγάλο δρόμο, μᾶ τότε δέν θάμασταν μόνοι... ὅπως ἐδῶ τώρα!

Στὴν άπάντησι αὐτῇ, πού τόσο λίγο περίμενε, ἡ Τζέννη έμεινε μ' άνοικτὸ τὸ στόμα.

Μιά ιδέα περνᾷ σάν άστραπὴ τὸ μυαλό της και στὴ λάμψι της διακρίνεται τὴν φρικτὴ αλήθεια.

Τὴν έλπιδα διαδέχεται πιά ὁ φόβος, ὁ άκατάσχετος φόβος πού δέν μπορεί πιά νά κρύψῃ.

Κατατρομαγμένη και τρέμοντας ὀλόκληρῃ αφήνεται σὲ μία τελευταία έλπίδα, ὅτι ὁ άνθρωπος, τὸν ὁποῖον τώρα τόσο φοβάται, θα συγκινήθῃ απ' τὴς παρακλήσεις της, θα λυπηθῇ μπρὸς τὰ δάκρυά της.

Ἡ καρδιά της χτυπᾷ δυνατά...

Ὑψώνει τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ και γονατίζοντας συμπλέκει τὰ χέρια της γιά νά ἱκετεύσῃ:

—ὦ! κύριε, ἄς γλώγωμε... πάμε στο Παρίσι. Μπορῶ νά περπατήσω... ἐδῶ...ἐδῶ... φοβάμαι!

Ἐλπίζει άκόμα τὸ δύστυχο πλάσμα, ὅτι γελάστηκε...

Θέλει νά πείσῃ τὸν έαυτό της ὅτι ὁ θαυματοποιός δέν εἶνε γι' αὐτὴν παρὰ ένας άφωσιωμένος προστάτης και τὸν ξαναπαρακαλεῖ νά μὴ σταθοῦν περισσότερη ὥρα ἐκεῖ.

Ὁ Ραστινὸς δέν άπαντᾷ. Σκύβει μόνάχα άπότομα πρὸς ἐκείνην πού τὸν ἱκετεύει και πλησιάζει τὸ πρόσωπό του στο δικό της.

Ἡ Τζέννη δέν κρατιέται πιά. Τινάζετε με ὀρμὴ πρὸς τὰ πίσω και ξεφωνίζει ὅλο τρόπο:

—Πατέρα... πατέρα... Τρέξε νά με βοηθήσῃς!...

—Παῖδες θέλεις νά σ' άκούσῃ, άφού εἶμαστε μόνοι, ὁλομόναχοι, άπαντᾷ ὁ Ραστινὸς με σαρκασμό στὴν άπελπιστικὴ αὐτὴ έκκλησι τοῦ άτυχου κοριτσιού.

Κι' αφήνοντας πιά κατὰ μέρος κάθε του προσποίησι πού ὡς τώρα χρησιμοποιοῦσε ὁ άθλιος αλήτης γιά νά ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του προσθέτει μ' έκφρασι άγριας χαράς:

—Δέν ἔχεις πιά πατέρα, αγάπη μου. Ἐγὼ θά εἶμαι ἡ οἰκογένειά σου, ἐγὼ θά σ' αγαπήσω και θα σὲ κάμω δική μου!

Και τρομερὸς τὴν ὤψι απ' τὸ τρελλὸ πάθος του, με μάτια πού άστράφταν ἀπὸ λαγνεία, άρπάζει με δύναμι τὴ Τζέννη στὴν άγκαλιά, παρ' ὅλη τὴν αντίστασι και τὴς άπελπιστικὴς κραυγῆς τοῦ δύστυχου θύματος.

Τώρα πιά δέν ὑπάρχει καμμιὰ έλπίς, ὅτι τὸ ανθρωπόμορφο αὐτὸ κτήνος θά λυπηθῇ τὴν άθῶα παρθένο πού ἀπὸ τὸν φόβο, τὴν ντροπὴ και τὴν άπελπισία στριφογυρίζει κλαίοντας γιά ν' άποφύγῃ τὸ βρωμερὸ άγκάλιασμα τοῦ γέρο έκφύλου.

Κάποια στιγμή ὥστόσο, κανοντας μία τελευταία προσπάθεια, τὸ δύστυχο κορίτσι κατορθώνει ν' άποτραδηγῇ απ' τὰ χέρια τοῦ βιαστοῦ της. Τινάζεται ὀρθια και ὀρμᾷ νά ξεφύγῃ... Δέν τὸ κατορθώνει ὅμως...

Ὁ δῆμιός της μ' ένας λυσσασμένο πήδημα τὴν ξαναρπάζει στὰ χέρια του και τώρα πιά τὴν κρατᾷ δυνατά. Τὴν φορά αὐτὴ σκέπτεται ὁ τρελλὸς πιά απ' τὸ πάθος του έκφυλος, καμμιὰ ανθρωπινὴ δύναμις δέν μπορεί νά τοῦ πάρῃ τὴν λεία απ' τὰ χέρια.

Τὰ δυὸ σώματα κυλοῦνται στο έδαφος και ἡ Τζέννη σπαράζει κατ' απ' τὰ νύχια τοῦ τέρατος...

Ο ΤΟΥΡΚΩ ΑΝΗΣΥΧΕΙ!...

Μόλις ὁ Τουρκὸς εἶδε νά φεύγει ἐκείνην πού τόσο τὸν περιποιῶταν, ἡ ταραχὴ του δέν τὸν αφήνει νά ἡσυχάσῃ. Κι' όταν σὲ λίγο ξεαφανίστηκε πρὸς τὸ ἴδιο μέρος κι' ὁ Ραστινὸς, τὸ ζῶο τέντωσε με δύναμι τὸ σχοινί του, μᾶ άδικα δοκί-

μασε νά λυθῇ

Ὁ Τουρκὸς ὅμως δέν άπογοητεύεται. Ἄρχισε νά ααγκωνῇ με τὰ του τὸ σχοινί και σὲ λίγη ὥρα ἡ θάλασσα ν' ανακτησῇ τὴ λευτεριά τῆς μιάς άρχισε νά μυρίζεται, με τὰ χος πρὸς τὸν αέρα — σάν κυνηγετὸ σκυλὶ πού «αἰκνώνει» τὸ θῆραμα— όταν δέν ένοιωσε καμμιὰ μυρωδιά μύτη του, άφου στριφογύρισε τρεῖς φορές γύρω απ' τ' αμάξι, σε μ' ἕνα πήδημα μέσα, τινάχτηκε νά στο κρεβάτι κι' άρχισε νά πατᾷ τὴν κυρία του, με φανερό θέσι νά τὴν ξυπνήσῃ.

Εἰς μάτην ὅμως γαυγίζει, οὔρηνει και τραβοῦσε τὰ φουλάκια της με τὰ νύχια του. Ἡ μεθυμένο γαῖρα ξεακολουθοῦσε νά ροχαλίζει νά μὴν ακίνητη.

Ὁ σκύλος ὅμως δέν έννοοῦσε συχάσῃ κι' άρπάζοντας με τὸ στόμα του τὸ μπράτσο τῆς κοιμισμένης τρογυναίκας τὴν έρριξε κατ' άκρεθῶτά.

Τὸ σῶμα έπεσε βαρὺ σάν ὄγκος ὁ δυιατός κλονισμός έκαμε τὴν ὁλογο Ραστινὸς νά μισανοῖξῃ τὰ μάτια ἐνῶ ένας ὑπόκωφος στεναγμός πέραν στο βραχνιασμένο απ' τὸ μὲ λαρύγγι της.

Τότε ὁ Τουρκὸς δέν έχασε καμμιὰ στιγμή νά γαυγίσματα και τινάζοντας με τόση δύναμι τὸ στήθος τοῦ πρόσωπο τῆς κυρίας του, ὥστε τάφερε ἐπὶ τέλους νά τὴν κάμῃ νά νέρχεται σιγά-σιγά.

Ὅταν ζαλισμένη άκόμα άνοιξε μάτια της ἡ δαμάστρια, θέλησε νά νασηκωθῇ μᾶ τὰ μέλη της άρνιώνταν νά εκτελέσουν τὴ θέλησί της.

Ὡστόσο ἡ σύζυγος Ραστινὸς άσε νά ξαναβρίσκῃ κάπως τὸν έαυτός της. Τὸ μᾶλο τῆς ξεκαθάριζε σιγά-σιγά απ' τὴν έπίδρασι τῆς μέθης τοῦ ναρκωτικού και έρριξε μία μα-

Μ' ἕνα λυσσασμένο πήδημα ὁ δῆμιός της τὴν ξαναρπάζει στὰ χέρια και τώρα πιά καμμιὰ ανθρωπινὴ δύναμι δέν μπορεί νά τοῦ πάρῃ τὴ λεία του.

γύρω της. Είδε τον σκύλο κοντά της που παρ' όλο που τον έδιωχνε αυτός έπεμπε να την τραβή απ' το φουστά- νι σαν νάθελε να την οδηγήσει έξω απ' τ' άμπελι.

Τέλος, κρατώντας τὰ σίδερα του κρεββατιού κατάρθωσε με μεγάλη δυσκολία να σταθή στα γόνατά της, όποτε ένας ξαφνικός κλονισμός την ξύπνησε έντελως.

Μιά ιδέα, μια ύποψία πέρασε τότε απ' το μυαλό της και ψάοντας με τα χέρια της για να κρατιέται σε ισορροπία έκαμε λίγα βήματα προς την πόρτα που ήταν άνοιχτή.

—Ραστινώ! "Ε! Ραστινώ! θεφώνι- σε.

Και μη παίρνοντας καμιά άπάντη- σι απ' τον άντρα της, φώναζε με άγρια σχεδόν τοιριχτή φωνή:

—Τζέννη! Μωρή Τζέννη!

Τότε ως έξ ένστικτο έβαλε το χέρι μέσ' τον κόρφο της για να βρή το σασ- κουλάκι με τα λεφτά.

"Ενα κύμα αίματος γέμισε το κεφά- λι της και τὰ χαρακτηριστικά του προ- σώπου της συσπάσθηκαν σαν να βρι- σκόταν κάτω απ' την πιό φρικτή άγω- νία.

—Μ' έκλεψαν! μούγκρισε άφρίζον- τας από θυμό.

Το κεφάλι της στριφογύριζε, ένω τρομερές σκέψεις περνούσαν ή μία πίσ' απ' την άλλη απ' το παραγμένο μυαλό της για να υπαγορεύσουν την έκδικήσι της.

"Αμέσως ή ζήλεια άρχισε να σπα- ράζη την καρδιά της και μέσ' τή φαν- τασία της έβλεπε τον Ραστινώ να φεύ- γη με το όμορφο κορίτσι.

Θέλησε να βαδίση αλλά σε κάθε βή- μα της κλονιζόταν. Και ή αδυναμία που έννοιζε μη μπορώντας να πραγ- ματοποιήση την έκδικήσι της μεγάλω- νε τή λύσσα της.

Τέλος, τρελλή απ' τή ζήλεια, μη ξέροντας τί να κάμη απ' το μεθύσι της, συχαμερή στην όψη και άφρίζοντας ά- πό τον θυμό, κατάρθωσε να ξεκρεμάση το μεγάλο καταλωνικό μαχαίρι που κρε- μόταν σ' ένα καρφι πάνω απ' το κρεβ- βάτι.

Και πηδώντας μετό πάνω απ' τὰ διάφορα αντικείμενα που έφραζαν την δίοδο, ή άγρια την όφι μέγαιρα κατάρ- θωσε να βγή απ' τ' άμπελι.

Δίπλα της ο Τουρκώ χοροπηδούσε τεντώνοντας πάντοτε τή μουσούδα του στον αέρα για να μυριστή.

—Ψάξε Τύρι! Ψάξε να βρης τον ά- φέντη σου, διάταξε με όργη.

Μ' ένα πήδημα ο σκύλος πήδηξε έ- να μικρό χαντάκι και ώρμησε σαν θέ- λος ποδός το δρόμο που είχαν πάρει οι φυγάδες.

Σε λίγο ξαναγύρισε στην κυρία του λαχανιασμένος και με το στόμα γεμά- το άφρούς. "Αρπαξε με τὰ δόντια του τον ποδόγυρο του φουστάνιού της και την έσπρνε μ' όλη τή δύναμή του.

Το λυχτερινό ψόχος διέλυε τώρα τούς καπνούς του μεθύσιού και ή μέ- γαιρα ξαναβρίσκοντας την κανονική λειτουργία του μυαλού της άνακτοδσε και τις σωματικές της δυνάμεις και προχωρούσε πιό έλεύθερα αλλά πάν- τοτε τρίκλιζοντας κάτω.

Και παλεύοντας έτσι με τον ίδιο τον έαυτό της θάδιζε με δδηγό πάντοτε τον σκύλο, ένω μέσ' το μυαλό της στρι- φογύριζαν άγριες σκέψεις έκδικήσεως.

Μισούσε μ' όλη της την ψυχή τον άνθρωπο που την έγκατέλειψε αλλά

και το φτωχό κορίτσι που τή κατηγο- ρούσε ως αντίζηλο. Και καθώς θασα- νιζόταν από ζηλοτυπία, ή όύλια ψυχή της χοντρογυνάικας δοκίμαζε φρικτή άγωνία.

Σφιγγοντας στο χέρι της το κοφτε- ρό μαχαίρι χτυπούσε στο κενό, κάτ' απ' την έμμομη τώρα ιδέα του έγκλήματος, και μια όγρια χαρά ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της καθώς φανταζόταν πώς μαχαίρωνε κιόλας τούς φυγάδες...

Κι ένω ή μέγαιρα προχωρούσε με δυσκολία καταβάλλοντας προσπάθεια για να μην πέση, ο σκύλος προπορευ- όταν και κάθε τόσο γυρίζε πίσω στην κυρία του για να της δείξη το δρόμο.

Ξαφνικά, κάποια στιγμή ο Τουρκώ σταμάτησε απότομα και πήρε στάσι έ- πιθετική. "Ασφαλώς κάτι μάντεψε εκεί κοντά του.

Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Κλεισμένη μέσ' τὰ μπράτσα του Ρα- στινώ που τὰ γιγάντωνε ο άνομος πό- θος, ή Τζέννη άντιστεκόταν μ' όλη τή δύναμη που μπορούσε ν' άντιτάξη.

"Ο φόβος και ή απόγνωση είχαν έ- ξεγείρει μέσα της ένα σθένος που δι- πλασιαζόταν απ' την ιδέα της φρικτής τύχης που την περίμενε.

Το φτωχό πλάσμα κάλυε άπεγνω- σμένα χωρίς ούτε στιγμή να παύση να καλή σε δοθείαι, ένω τὰ μέλη της άρ- χιζαν σιγά-σιγά να παραλύουν, πράγ- μα που έδειχνε πια την έκβασι της ά- νισης πάλης.

"Εάν ή πρόνοια, στην όποία και μό- νο ήλπιζε τώρα ή Τζέννη, δέν έρχόταν σε βοήθειά της, ή στιγμή που, ξαν- τλημένη, συντετριμμένη, άνήμπορη, μοι- ραίως θά υπέκυπτε στις αίσχρες δια- θέσεις του κτηνώδους βίαιού της, δέν θάργουσε να φτάση...

Και πράγματι, το ανθρωπόμορφο έ- κείνο τέρας, δέν φαινόταν καθόλου να λυπάται το δύστυχο θύμα του που στρι- φογύριζε άπεγνωσμένα τὰ μπράτσα του μέσα στα σφιγτοδεμένα χέρια του και καταμωλώνιζε το στήθος του κά- τω από το βάρος του σώματός του.

Λίγες στιγμές ακόμα και το δύστυ- χο κορίτσι, μισοπνιγμένο δέν θάχε τή δύναμη ούτε να φωνάξη πιά, ούτε να σπρώξη το πρόσωπο εκείνο με τὰ ά- στραποβολούντα μάτια, αληθινά σα- τύρου πρόσωπο, που ζητούσε να μολύ- νη με αίσχρα φιλήματα το δικό της το άγγελλικό.

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με! μουρ- μούριζε ή Τζέννη, αφήνοντας τὰ ξεφω- νητά για να παρακαλέση.

"Ικέτευε τώρα σαν νάταν δυνατόν, ή ψυχή του κτηνούς εκείνου να νοιώση το αίσθημα του οίκτου.

—Λυπηθήτε με, λυπηθήτε με! έπανα- λάμβανε με φωνή που έζέπνεε στα χεί- λι της.

Και σαν ή απόγνωσις της αυτή νά- διδε καινούργια τροφή στο πάθος του ο άθλιος αλήτης διπλασίαζε τις προσ- πάθειές του.

Ξαφνικά το αίμα πλημμύρισε τον έγκεφαλό του, ο ίλιγγος εκείνος που νοιώθουν οι δολοφόνοι την στιγμή του έγκλήματος που κατέλαβε, και λυγι- ζοντας το παρθενικό εκείνο σώμα σε μια περίπτει μανιώδους άσελγίας, ά- φησε κραυγήν θριάμβου, κραυγήν που αφήνει το άγριο θηρίο, όταν επιτίπτη στη λεία του.

Την θριαμβευτική όμως αυτή κραυγή άμέσως έπηκολούθησε έπιφώνημα πό- νου και λύσσης.

"Ο Ραστινώ είχε άρπαχτή απ' τον

λαίμο. Λυσσασμένος απ' τή μανία του ο Τουρκώ είχε μπήξει τὰ κοφτερά δόν- τια στις σάρκες του και τον κρατούσε γερά, ένω την ίδια στιγμή ένας άνθρῶ- πινος όγκος έσκυβε πάν' απ' τον ά- θλιο κρατώντας ένα μαχαίρι που ά- στραφτοκοπούσε.

Και πριν ο Ραστινώ προλάβη να θγάλη μιλιά ή να κάμη και το παρα- μικρό κίνημα, ή μητερή και κοφτερή λεπίδα του μαχαίριού μπηγόταν δυ- νατά μέσ' το στήθος του...

—Γέρω κολασμένη, σου τώχα ύπο- σχεθή, άκούστηκε την ίδια στιγμή ή βραχνή φωνή της δαμαστρίας, που το πρόσωπό της φανέρωνε τώρα μία ά- γρια έκφρασι ίκανοποιήσεως.

"Η προσπάθεια όμως που κατέβαλλε ή χοντρογυνάικα φάνηκε πώς έξήντλη- σε ξαφνικά τις δυνάμεις της και σω- ριάστηκε βαρεία κοντά στον άνθρωπο που είχε χτυπήσει και που μ' όλο που κατάρθωσε ν' άνασηκωθή στα γόνατά του, δέν μπορούσε ν' άποφύγη την θα- νάσιμη περίπτει του σκύλου, που πα- ρακολουθούσε τις κινήσεις του χωρίς να τον αφήνη.

"Η Τζέννη, μ' όλη την τρομοκράτη- σή, δέν έχασε την ευκαιρία αυτή. Μό- λης κατάρθωσε να ξεφύγη από το θά- ρος που την μισόπνιγε και την συνέτρι- θε, τινάχτηκε όρθια και μ' ένα πήδη- μα θρέθηκε λίγο πιό πέρα. "Ηταν έτοι- μη να φύγη, αδιάφορο για πού, μά- καθώς έρριχνε μια τελευταία ματιά στον πληγωμένο δημόιο της, καρφώθηκε στη θέσι της μπρός στο θέαμα που εί- δε μπροστά της και που λές πώς παρέ- λυσε κάθε της ένεργητικότητα.

Ο Ραστινώ, θρίσκοντας ξαφνικά μια τελευταία δύναμη, παρ' όλη την πληγή του, σύρθηκε ως το μέρος που ήταν ξαπλωμένη ή σύζυγός του, και άπο- σπώντας από το στήθος του το αίμα- τωθαμμένο μαχαίρι, το έμπηξε στην καρωτίδα της δολοφόνου του.

Μιά άπεγν' σμένη πάλη άρχισε τό- τε άνάμεσα σ' εκείνα τὰ δυο άγριμια μια τρομαχτική πάλη, που δέν διήρ- κеше παρά λίγα μόνον λεπτά, ύστερ' απ' τὰ όποια τὰ δυο καταματωμένα κορμιά σωριάστηκαν μέσα σε μια λί- μνη αίματος...

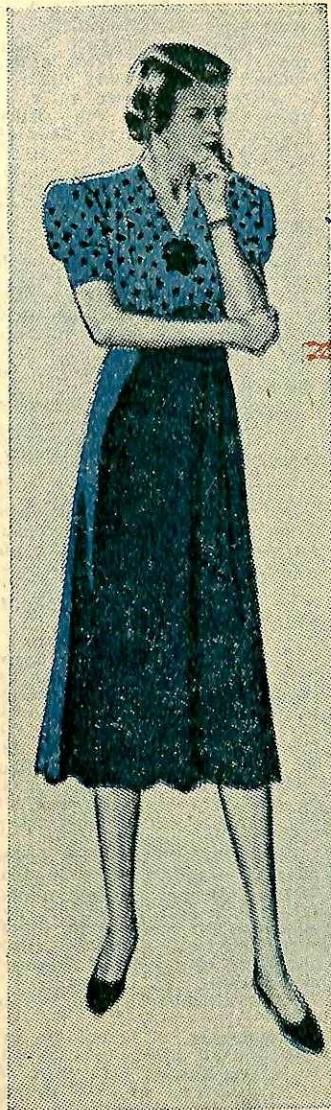
"Η φρίκη της σκηνης, που είχε καθη- λώσει για μια στιγμή την Τζέννη, την έκαμε τώρα να τρέχη σαν τρελλή στο σκοτάδι.

"Ο Τουρκώ, έγκαταλείποντας πια τὰ άθλια πτώματα των κυρίων του, ρίχτη- κε άμέσως πίσω από το τρομοκρατη- μένο κορίτσι, το άρπαξε από το φου- στόνι κι' άρχισε να το τραβή μέσ' απ' τούς άγρούς.

"Η Τζέννη, αφήνοντας το ζῷο να την οδηγή, έφθασε σε λίγο στο μεγάλο δρόμο κι' εκεί, μονάχα εκεί, μπόρεσε ν' άναπνεύση έλεύθερα απ' το δρόμο που είχε κάμει.

"Η εύγνωμοσύνη πλημμύρησε τότε την ψυχή του άθώου κοριτσιού και γο- ναντίζοντας μπρός στον σκύλο που την κύτταζε στα μάτια, έπιασε με τὰ δυο χέρια της το κεφάλι του πισοτού ζώου και το γέμισε φιλική δακρυσμένη.

Γρήγορ' όμως ο Τουρκώ της έδωσε να καταλάβη ότι δέν ήταν ώρα για χάσιμο χρόνου.

ΜΟΝΟΝ Η ΑΓΑΠΗ

Ένα κοινωνικό δραματάκι της ΜΠΙΝΕ - ΒΑΛΜΕΡ

αυτοί.

Μόλις έτελείωσε τή φρά- σι της, ή μελλοθάνατη άρ- χισε ένα σιγανό παραμιλη- πό. "Όταν έσταμάτησε, έ- χαμογέλασε στους άγγέ- λους. Και ύστερα, το χα- μύγελο αυτό άποκρυσταλ- λώθηκε στα χείλη της... Είχε πεθάνει.

"Όταν ή μοναχοκόρη της ή Νανά και ο γαμπρός της ο Γκού ντε Τρεξόν έ- φθασαν στον πύργο, οι ύ- πνηρέστες τους άνήγγειλαν με ένα αδιάφορο ύφος, ότι «ή κυρία είχε πεθάνει».

Το ζεύγος αυτό τούς ή- ταν έντελώς ξένο. "Ηξεραν, ότι αυτή ή νεα άκόμη γυ- ναίκα, που έμοιαζε με τή δικιά τους τή Βονέτ, είχε πολλά έπεισόδια και έτα- ξιδευε διαρκώς και ότι ο ά- ώρατος αυτός άνδρας, ή- ταν, όπως είχε πη ή μα- καρτίτσα ή κυρία τους, έ- νας παληάνθρωπος. "Ηξεραν

έπίσης, ότι προ- δεκαετίας οι δυο σύζυγοι είχαν μαλ- λώσει και ότι ά- πό τότε και οι δυο τους έζου- σαν χωριστά, έ- χοντας έμπιστευ- θή το κοριτσάκι τους στις φροντί- δες της κυρίας Ρεβίλ-Λεβίν.

—"Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά της, είπε ή Νανά, που συγ- κρατούσε με δυ- σκολία στο λαιμό της ένα λυγμό.

"Ο Γκού την έ- κολούθησε, φρον- τίζοντας να δα- γκώνει τὰ χείλη του με τὰ άρσεν- δόντια του.

"Η Βονέτ ύπε- χώρησε μόλις τούς είδε. Σχεδόν δέν τούς έννώνρι- ze —και όταν ά- νοιξαν τὰ χέρια τους για να την άγκαλιάσουν, αυ- τή δέν έκαμε ου- τε την παραμικρή χειρονομία για να τούς άναποδώση τον άναγκαλισμό τους.

Μεγάλες λαμπά- δες άνάβθηκαν γύρω από την νε- κρή.

—"Όλος ο κόσμος φέρ- θηκε πάντα κακά μαζί μου, έθεβαίωσε, ένω πάντα έγώ ήμουν καλή με όλους.

—"Είμαστε ύπερ-

νάτισαν στα πόδια της για να προσευχηθούν. Κοντά τους έγονάτισε και ή Βο- νέτ.

"Η Νανά και ο Γκού θγή- καν από τον νεκρικό θάλα- μο και σαν να είχαν προ- ηγουμένως συμφωνήσει με- τξύ τους, κατευθύνθηκαν στο σαλόνι, όπου θά μπο- ρούσαν, επί τέλους, να μι- λήσουν για την καινούρ- για κατάστασι που ή μοίρα τους έδημιουργούσε.

"Ένα πρόχειρο γεύμα ή- ταν σερβιρισμένο σε κά- ποιο τραπέζακι, αλλά κα- νένας τους δέν το άγγιξε. Στο τζάκι έκαιγε μια με- γάλη φωτιά.

"Η Νανά έγκαταστάθηκε σε μια θαθεία πολυθρόνα, έβαλε το ένα πόδι της έ- πάνω στο άλλο και έστήρι- ze το κεφάλι της στις δυο παλάμες των χεριών της.

—"Ελάθα στην Καζαμ- πλάνκα το τηλε- γράφημα, που με είδοποιούσε, άρ- χισε ο Γκού. "Ηλ- θα άεροπορικώς.

—"Ημουν στη Ρώμη, είπε ή Να- νά. Κι' έγώ ήλθα άεροπορικώς. Πού να φαντασθώ...

"Η μητέρα σας είχε μια περίφη- μη ύγεια. "Επρό- σεχε τον έαυτό της...

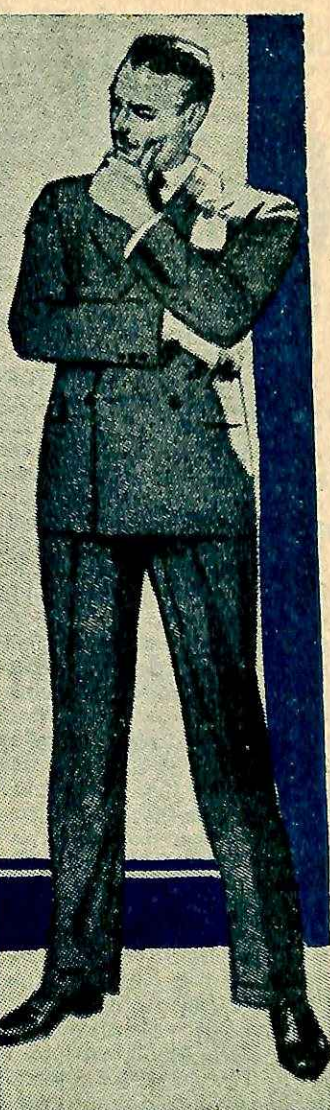
—"Η ζωή της ήταν κανονισμένη σαν ρολόι. Ποτέ δέν παρέλειψε να μου γράψη στην πρώτη και στις δεκαπέντε κάθε μηνός.

—Σε μένα δέν έγραφε παρά κά- θε τρεις μήνες, αλλά στον ίδιο φάκελλο ύπηρχε πάντα και ένα μπιλιέττο της Βο- νέτ.

—Φτωχή Βο- νέτ! ειπ: ή Να- νά. Τι θ' άπογι- νη;

—Ναί, τί θ' ά- πογίνη; ρώτησε και ο Γκού δαγκώ- νοντας με τὰ άρ- σενά δόντια του το επάνω χείλος του.

—Είμαστε ύπερ-

θυνοι γι' αυτήν, έλεπε ή Νανά. Είναι άναγκαία μια έξηγήσις μεταξύ μας. Δι- νά. Κι' έγώ ήλθα άρισμένα σφάλματα. "Ισως, πολύ μι- κρότερα απ' όσο πιστεύουν μερικοί. Αισθάνομαι την ά- νάγκη να δικαιολογηθώ ά- πέναντί σας. "Επιτρέψατέ μου να το κάμω και, σας παρακαλώ, μη με διακό- πτετε.

"Ο Γκού συγκάτευσε με μια κλίσι της κεφαλής και την άκούσε με ύπομονή. Δέν του ήταν πιστή, δέν το άρνιόταν. "Αλλά πώς μπο- ρούσε να ένεργήση άλ- λως; Είχε την τιμιότητα να φύγη, προτιμώντας αυ- το από τις θρόμικες ψευ- τίες της γυναίκας που ά- πατά τον άνδρα της. Σι- γά-σιγά άπελογείτο για τή διαγωγή της και ή ελικορί- νεια της άπολογίας της δέν γεννούσε καμμιάν άμ- φιβολία. "Ασφαλώς, έκα- με λάθος στην έκτίμησι του έραστού που είχε ακολου- θήσει. "Αλλά υπέφερε με στωϊκότητα την άπογοή- τευσή της:

—"Όλος ο κόσμος φέρ- θηκε πάντα κακά μαζί μου, έθεβαίωσε, ένω πάντα έγώ ήμουν καλή με όλους.

—"Είμαστε ύπερ-

κδ άρωμά τους, που στολλάζει πε-
ρισσότερη θλίψη, στις καρδιές, που
σπαράζουν από τον έρωτικό πόνο...
Ένας νέος προχωρεί σκυφτός... Έβγ-
η- πλατεία του Συντάγματος...
κδ από το ξενοδοχείο «Σπλέντιτ»
και τραβάει δρόμο στο περιβόλι...
Φθάνοντας εκεί στέκεται κάτω από
μια άνθισμένη νερατζιά.

Πώς μυρίζουνε τὰ νερατζάνθια...
Είναι ο Γεώργιος Πριτόπουλος, που
λίγο πριν ο άφεντικός του του έκανε
παρατηρήσεις, να μην ένοχλη την ο-
μορφη δασκαλίτσα.

— «Αν πρόκειται να μου διώξεις
τους πελάτες μου, του είπε, σε διώ-
χνω εγώ πριν».

Με θραειά καρδιά ο Γεώργιος Πρι-
τόπουλος αφήνει τη δουλειά του και
πρέχει στο περιβόλι της πλατείας.
Μέσα στην τσέπη του σφίγγει ένα πε-
ρίστροφο. Και όταν φθάνει κάτω ά-
πό την άνθισμένη νερατζιά, τδ θγά-
ζει, για να ξεφύγει μ' αυτό την θά-
σανισμένη ζωή του. Τώρα βεβαιώ-
θηκεν, ότι η Χαρίκλεια δέν τον αγα-
πάει.

Μά τη στιγμή, που φέρνει τδ περι-
στροφο στον κρόταφό του, ένας ένω-
μοτάρχης, ο Π. Παπαζαχαρίου τρέ-
χει και τδ άρπάζει τδ χέρι.

— Γιατί να μου κάνης αυτό τδ κα-
κό, τδ μουρμουρίζει ο Γεώργιος
Πριτόπουλος.

Ο ένωμοτάρχης τδ γλύτωσε τη
ζωή! Δέν γλύτωσεν όμως ο Γεώργιος
άπό τδ μαρτύριο του. Δέν μπορεί

πιά, δέν έχει τδ νοῦ του να δουλέψη.
Η καταφρόνια εκείνης που αγάπη-
σε, τδ ματώνει την καρδιά, τδ
καίει τὰ στήθια! Και ο άφεντικός
του αναγκάζεται να τδν διώξη άπό
τδ ξενοδοχείο. Φτωχός, χωρίς δου-
λειά, χωρίς αγάπη γυρίζει σαν φάν-
τασμα ο Γεώργιος στην Αθήνα...
— Ωσπου έρχεται η μοιραία ήμέ-
ρα, τδ Σάββατο 16 Μαρτίου
1913. Αποφασίζει τότε να σκοτώση
την Χαρίκλεια και να σκοτωθῇ κι
αυτός. Μά άφου έστειλε τη φόνισσα
σφαίρα, στην καρδιά της άμοιρης
κοπέλλας, δέν προλαβαίνει να γυ-
ρίση τδ περιστροφο στην καρδιά
του, γιατί τδ άδραξαν έν τῷ μετα-
ξύ τὰ χέρια οί τρομαγμένοι διαβά-
τες της οδού Σταδίου, οί μάρτυρες
της έρωτικής αυτής τραγωδίας.

Ένα βιβλίο με ποιήματα, τὰ
«Απαντα» τδ Βαλαωρίτη κι' ένα
αρωματισμένο καρνέ βρέθηκαν ύ-
στερα εκεί όπου έσωριάσθηκε η Χα-
ρίκλεια, καταμεσην, στο δρόμο... Τδ
βιβλίο ήταν κανισμένο άπό τη
σφαίρα, που έκοψε τη ζωή της δύ-
τυχης κοπέλλας. Και ο ένας άπό
τους δύο μαθητάς, που έτρεξαν και
σήκωσαν την Χαρίκλεια, είπε έπει-
τα στον ήνακριτή, πῶς την στιγμή,
που έσκυψε για να σηκώση την εύ-
γενική νέα, την άκουσε, να μουρ-
μουρίζει με κόπο:

— Είμαι λαβωμένη, παιδιά!
Αυτά ήταν τὰ στερνά λόγια της
Χαρίκλειας Καμβουκίδου.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ

Ένας σπιτονοικοκύρης έγραψε
στον νοικάρη του τδ ακόλουθο ση-
μείωμα:

«Αγαπητέ κύριε, λυπούμαι που
βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέσι να
σας ειδοποιήσω ότι έληξε πρό πολ-
λού τδ ενοίκιο. Θά έχετε, λοιπόν, την
καλωσύνη να μου τδ πληρώσετε».

Και ο νοικάρης του τδ άπήντησε:
«Αγαπητέ κύριε. Δέν βλέπω τδ
λόγο, γιατί να σας πληρώσω τδ νοί-
κι. Έγώ δέν έχω να πληρώσω τό...
δικό μου!»

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Δυο κορίτσια Αμερικανών είχαν
μιά ζωηροτάτη συζήτηση μεταξύ
τους:

— «Ο μπαμπάς μου είναι ξπιπτος
πόλισμαν, έλεγε η Μπέττυ. Όλη την
ήμέρα καθάλλω σε άλογο».

— Και τί είναι εκείνο που τδν κά-
νει να θρίσκειται σε πλεονεκτική θέσι
άπό τδν δικό μου μπαμπά, ο όποιος
είναι πεζός πόλισμαν; Την ρώτησε ο
περήφανος η Ντέσση.

— Νά! της εξήγησε η Μπέττυ όταν
γίνεται καμιά φασαρία, μπορεί και
φεύγει γρηγορότερα.

ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΕ

— Τι θά ήθελες να σου δινω για έ-
να τόσο δά μικρό φιλάκι; ρώτησε ο
ανεπιθύμητος μνηστήρ.

— Ένα άναίσθητικό, άπάντησε η
νέα.

ΤΟΥ ΠΑΤΑΓΕ ΤΟ ΠΟΔΙ

«Όταν ο Σμιθ έφερε στο σπίτι του
έναν φίλο για να τδν κάμη τδ τρα-
πέζι, έλαβε άπό την γυναίκα του άυ-
στηρές διαταγές. Τδ έλεγε ότι δέν έ-
πρεπε να προτείνη στον καλεσμένο
να πιη τσέρυ, γιατί δέν είχαν καθό-
λου στο σπίτι. Ο Σμιθ όμως εξέχασε
την ύπόδειξη αυτή της γυναίκας του.

— Μήπως θέλεις να πιης κανένα
ποτηράκι τσέρυ; τδ έλεπε.

Ο φιλοξενούμενος στην έρώτησι
αυτή έγινε κατακόκκινος, λέγοντας
ότι ποτέ του δέν έπινε τσέρυ.

— Περιέργο! Έγώ ξέρω ότι σου
αρέσει τδ τσέρυ. Θέλεις, ένα ποτη-
ράκι;

Ο έπισκέπτης φαινόταν να τὰ είχε
χάσει.

— Όχι, όχι, δέν θέλω. Όχι...
μάλλον δέν θά ήθελα, είπε ίκετευτι-
κά κι' έγινε περισσότερο κόκκινος.

Όταν τδ δειπνο τελείωσε και ο έ-
πισκέπτης έφυγε, η κυρία Σμιθ έλεπε
στον άνδρα της:

— Τι διάβολο πίεζες τδν άνθρωπο
να πιη τσέρυ; Άφου σου πάταγα τδ
πόδι, κάτω άπό τδ τραπέζι για να
σου θυμίσω ότι δέν έχωμε τσέρυ.

Ο Σμιθ την εκύτταξε με άπορία.

— Δέν πάταγες τδ δικό μου πόδι,
αγάπη μου, της είπε.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

— Άλλό! Έσύ είσαι, Ρίτα;

— Ναι, εγώ.

— Μ' αγαπάς πάντα;

— Ναι... αλλά με ποιόν μιλάς

θηριό και ξεσχίζοντας τὰ ρούχα
του και τις σάρκες του, κλαίγοντας
και βλαστημώντας. Ύστερα ξανακά-
θησε και άρχισε να πίνη σαν να ήθε-
λε να μεθύση.

— Άφησέ με να πιώ, άφησέ με να
πιώ, έλεγε στο φίλο του αδειάζοντας
τδ ένα πίσω από τ' άλλο τὰ φλυτζά-
νια. Άς μπορούσα ν' άποκοιμηθώ
μέσα στη ζάλη μου και να μην ξανα
ζυγνήσω πιά.

Ξανάπια άλλο ένα φλυτζάνι κι' ο-
στερα σταμάτησε.

— Μά γιατί πίνω, άφου δέν μπορώ
να την ξεχάσω; έπανέλαβε. Γιατί να
πιώ, άφου αύριο θάμαι νεκρός;
— Δέν πρέπει να μιλάς για θάνα-
το, Τάυ—Σούγκ. Είσαι τρελλός! ξε-
φώνισε ο Κά—Μπόγκ.

— Τρελλός!... τρελλός!... Μά δέν
ξέρεις έσύ πόσο υποφέρω αυτή τη
στιγμή. Ξέρεις τί κουρέλιασμα πα-
θαίνει η ψυχή μου, Κά—Μπόγκ, εί-
μαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος
του κόσμου! Την αγαπώ, Κά—Μπόγκ,
την αγαπώ ακόμα αυτή τη γυναίκα
και ματώνει η καρδιά μου στη σκέ-
ψη πῶς αύριο θά πεθάνη. Άχ! Γιατί
να την ιδω στη Σαίγκον; Γιατί να
την αγαπήσω και να την κάνω δική
μου; Καλλίτερα να μην γεννιώταν
ποτέ και να μην την έβλεπα. Δέν ξέ-
ρεις, Κά—Μπόγκ, τί σημαίνει ν' α-
γαπάς μέχρι τρέλλας τδ ρόδο του
Ντόγκ — Τσιάγκ; Τί θά κάνω εγώ
όταν την χάσω; Τί θά κάνω, σαν ξα-
ναγυρίσω στο σπίτι μου και δέν θά
την βρω πιά; Τί θά κάνω σαν την

ΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —
Μετά την άπόφασι των προσώπων της Μπέν-
Χάα για την τιμωρία των δυο φυγάδων έρα-
στών, ο Τάυ—Σούγκ, συναντώνοντας με τδν
φίλο του Κά—Μπόγκ, κλαίει και οδύρεται ά-
πό έρωτικό οπαραγμό. Μετανοεί που έρριξε
ο ίδιος στη φυλακή την αγαπημένη του Τάυ-
Ση και τύπεται άπό τη συνείδησι του. Ο
Κά—Μπόγκ προσπαθεί να τδν ένθαρρύνη.

7ον

— Μή μετανοήσης για ό,τι έκα-
μες, Τάυ—Σούγκ.

— Τί τὰ θέλεις... Ναι, μετανοώνω
κι' ήθελα να σβύσω εκείνα τὰ λό-
για που έγίκαν άπό τδ στόμα των
δικαστών και να καταστρέψω εκεί-
νη την καταδικαστική άπόφασι που
θά κάνη να σβύσουν τρεις ζωές.

— Θάταν άνανδρία για σένα...

— Τί μ' ένδιαφέρει η άνανδρία;

— Μά η γυναίκα εκείνη ήταν άτι-
μη.

Ο Τάυ—Σούγκ τδν κύτταξε με
βλέμματα γεμάτα άπειλή.

— Σώπασε! σώπασε!... Ξεφώνισε
με πνιγμένη φωνή. Θά ήμουν Ικανός
να σε σκοτώσω άν έκαταλάβαινες
τὰ λόγια που είπες!

Σηκώθηκε κι' άρχισε να τριγυρνά
στο δωμάτιο, μουγκρίζοντας σαν

Καταπληκτικό ανά-
γνωσμα έρωτος, πε-
ριπετειών και μυ-
στηρίου
όπό
ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

φονάξω και δέν μου άπάντησε;
Στάθηκε, γιατί οί λυγμοί δέν τδν
άφηναν να έξακολουθήση.

— Άν αυτή η γυναίκα μου ζητού-
σε τη ζωή μου, έξακολούθησε, θά
την χάριζα χωρίς διαταγμό. Άν
μου ζητούσε ένα θρόνο, θά έρριχνα
κάτω τδν Τού—Ντούκ και θάάναστα-
τωνά όλη την Κογκικήα για να της
τδν δώσω. Κι' αύριο αυτή η γυναί-
κα, που εγώ έλάτρεμα σαν θεά, θά
πεθάνη. Κι' εγώ δέν θά ξαναϊδω πιά
τδ μελαγχολικό προσωπάκι της, που
μου έβαζε φωτιά στις φλέβες μου,
δέν θά ξαναϊδω τὰ ώρσία της μά-
τια, που έλαμπαν σαν άστέρια, δέν
θά ξανασφιξώ στην άγκαλιά μου
τδ παιδικό κορμάκι της, και δέν θά
ξαναφιλήσω τὰ κοραλένια χείλη της.

Έκευη τη φωνή της, που έμοιαζε
με τιτίβισμα πουλιού και που με
έκανε εύτυχισμένο στις πιο δύστυ-
χες στιγμές μου, εγώ δέν θά την ά-
κούσω ποτέ πιά, καθώς επίσης δέν
θά ξανακούσω τδ «πί» της που άφηνε
τις μελωδικές του νότες στα δάση
του Ντόγκ—Τσιάγκ, κι' όλα, τδ σπύ-
τι, η όχθη, τὰ δάση, όλα θά θουθα-
θούν, όλα θά πεθάνουν. Πές μου,
πῶς μπορώ να ζήσω, Κά—Μπόγκ,
Πές μου! Θά πεθάνω, ναι, θά πεθα-
νω, θά μπό στον τάφο μαζί της, με
την έλπίδα πῶς θά μπορέσω την

Ήταν έτοιμος να της καταφέρη τδ χτύπημα με τὰ γιαταγάνι του,

Δέν είναι έτοιμ...

Για πόσα πράγματα, έμφυχα ή άψυχα, είτε γιατί τὰ γνωρίσαμε έπιφανειακά,
γνώρισε ή προνόησε να τὰ μελετήσω με θαύτερα, είτε γιατί κακώς μάς τὰ με-
τέδωσαν, δέν έχωμε έσφαλμένη αντίληψη; Πόσα πράγματα, όηλαδή, που τὰ νομι-
ζομε έτσι, στην πραγματικότητα είναί διαφορετικά;

Με τδν πασαπάνω, λοιπόν, τίτλο «Δέν είναι έτοιμ» σε μιά σειρά όλιγοστιχών
σημειωμάτων, θ' άναφέρωμε όσα άπ' τὰ... δέν είναι έτσι αυτά, μάς βόη.
ήση ή μνήμη μας δέν θυμηθοῦμε.

Ο ΕΛΕΦΑΣ δέν πίνει νερό με την προβο-
σκίδα του. Σπανίως μονάχα την μεταχειρί-
ζεται, για να ύποβοηθή άπλως την είσαγωγή
νερού στο στόμα του. Ποτέ όμως ή προβο-
σκίς δέν χρησιμοποιείται για την άμεσο εί-
σαγωγή νερού στο σώμα του έλέφαντος.

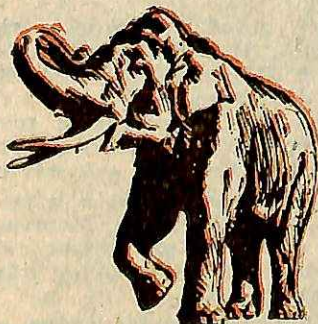
ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ δέν, πρέπει να κλείνεται
όταν με τδ άλλο κυτάζωμε μέσ' άπό τηλε-
σκόπιο ή μικροσκόπιο. Είναι πολύ πιο κου-
ραστικός για τὰ μάτια ο τρόπος αυτός της
χρησιμοποίησής των, τδ να κλείνωμε δηλ.
τδ ένα, παρά όταν τὰ έχωμε και τὰ δυο ά-
νοιχτά. Όταν συνηθίστηκε τδν έαυτό σας να
κράτα και τὰ δυο μάτια άνοιχτά, θ' αντίλη-
φθήτε πόσο άνετώτερα και πιο εύχάριστα κυτάζετε.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1900 δέν συμπεριλαμβάνεται στον είκοστόν αιώνα. Ήταν τδ
τελευταίο του δεκάτου ένάτου αιώνας, και τδ 1901 είναι τδ πρώτο του είκο-
στού. Κάθε αιών άρχίζει με τδ έτος 1.

ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΙ και κατ' άπομίμησην λίθοι δέν είναι τδ ίδιο. Οί «συνθετι-
κοί» λίθοι συνίστανται άπ' τις ίδιες χημικές ουσίες όπως και οί πραγματικοί.
Οί κατ' άπομίμησην λίθοι κατασκευάζονται για να μιμνήσκονται με τους πραγμα-
τικούς, δέν είναι όμως άπαραίτητες γι' αυτούς οί ίδιες χημικές ουσίες των
πραγματικών λίθων.

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ δέν είναι πουλί. Είναι θηλαστικό, θερμόαιμο, καλύπτεται
με τρίχες, γεννά τὰ νεογνά της ζωντανά και τὰ θηλάζει. Η μόνης της διαφορά
άπό τὰ άλλα θηλαστικά είναι, ότι μ' ένα σύστημα μεμβρανών που συνδέουν τὰ
πόδια της με τδ σώμα της, κατορθώνει, με πολλήν δυσκολία φυσικά, να πετά
στον άέρα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ξαναϊδώ στη Νιρβάνα του Βούδδα.

—Και δεν σκέπτεσαι πώς η πατρίδα μας διατρέχει μεγάλον κίνδυνον; Και δεν ξέρεις πώς έχει ανάγκη από το στίβό σου χέρι;

—Η πατρίδα... η πατρίδα... Εκείνη ήταν η πατρίδα μου, εκείνη ήταν ο βασιλιάς μου, εκείνη ήταν ο Θεός μου... Σάν ούση η πατρίδα, ο βασιλιάς, ο Θεός, τί άπομεί; Θα ακολουθήσω στον τάφο εκείνη τη γυναίκα, και τα κόκκαλά μας θα λυώσουν μαζί...

Στάθηκε άπότομα, τείνοντας τ' αυτιά του με προσοχή. Από μακριά άκουγότανε κάποιος άνησυχητικός θόρυθος.

—Ο Τάυ-Σούγκ ούρλιασε και τὸ πρόσωπό του πήρε μιάν άλλόκοτη έκφραση.

—Ο στίβος! μουρμούρισε. Φτιάχνουν τὸ στίβο για τὴ θανατική έκτελεση... Άκούς, άκούς τὸ μούγκρισμα τοῦ ἐλέφαντος πού θά ποδοπατήσῃ τὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ; —Ω, Κἄ-Μπόγκ...Κἄ-Μπόγκ, δὲν θά τὸ ἐπιτρέψω... δὲν μπορῶ.

Σηκώθηκε με ξαναμμένα τὰ μάτια, ἄρπαξε τὸν Κἄ-Μπόγκ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὴν πόρτα.

—Έλα! Έλα! ἐπανελάθε με πνιγμένη φωνή. Σὲ μισῶ ὥρα θά ξημερώσῃ.

Βγήκε ἔξω σέρνοντας τὸν φίλο του πίσω του, καὶ κατέβηκε ὡς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου στάθηκε καὶ κύτταξε τὰ νερά του.

—Ο Κἄ-Μπόγκ σκέφτηκε για μιὰ στιγμή τὴν αὐτοκτονία.

—Τί κάνεις, δυστυχισμένε; τὸν ρώτησε, τραβώντας τὸν πρὸς τὰ πίσω.

—Αὐτὸ ἦταν τὸ μέρος πού εκείνη ἔρχοταν τὴ νύχτα καὶ καθόταν...

—Εξακολουθῶσε νὰ περπατᾷ καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ δάσος, σταματώντας κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

—Άκούς; ρώτησε σκύβοντας πρὸς τὰ ἔμπρῳς. —Ολα σιωποῦν: ἂν εκείνη πεθάνῃ, αὐτὸ τὸ δάσος πού ἡ φωνή της, γέμιζε χαρά, καὶ πού οἱ γλυκές νότες τοῦ «πί» της τὸ ἀγαλλίαζαν, θά μουγγραθῇ για πάντα.

—Μὰ εἶσαι τρελλός, φίλε μου, εἶπε ὁ Κἄ-Μπόγκ.

—Ο Τάυ-Σούγκ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔξαναπῆρε τὸν δρόμο πρὸς τὴν πόλι. —Ο Κἄ-Μπόγκ κατάλαθε πού τὸν ὡδηγοῦσε καὶ τὸν σταμάτησε σφίγγοντάς του δυνατὰ τὰ χέρια.

—Τί κάνεις Τάυ-Σούγκ; τὸν ρώτησε.

—Πρέπει νὰ τὴν ἴδω για τελευταία φορὰ, νὰ τὴν ἀκούσω για μιὰ στιγμή. Ποιὸς ξέρει, ἔχω κάποιαν ἐλπίδα. —Έλα πρὶν νάνε πολὺ ἀργά.

—Όχι! Πρέπει νὰ ξεχάσῃς αὐτὴ τὴ γυναίκα. Πρέπει νὰ θυμηθῇς πὺς ἔφυγε μ' ἕναν ἔχθρο τῆς πατρίδας μας.

—Άν κατορθώσω αὐτὸ πού σκέπτομαι, ἐπανελάθε ὁ Τάυ-Σούγκ, κανείς δὲν θά ξαναμιλήσῃ για μένα καὶ για τὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ.

—Τάυ-Σούγκ! Τάυ-Σούγκ!

—Σώπα, σώπα! Ἐγὼ θά φύγω μακριά, θά ξαναγυρίσω στὰ βουνά μου, ἐκεῖ πρὸς τὸν Βορρά καὶ ἐσὺ θά πάρῃς τὴ θέσι μου στὴ Μπιέν-Χάα. —Ολοι θά με νομίσουν πεθαμένο καὶ κανείς ποτε δὲν θά μάθῃ, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, πού θά ἔχω κρυμμένο τὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ.

—Όχι, ὅχι, ἀπήντησε εκείνη. —Άφησέ με νὰ πεθάνω, Τάυ-Σούγκ. Κουράστηκα πιά νὰ πολεμῶ ἑναντίον τῆς Μοίρας μου πού με κατα-

—Μὰ ἐσὺ καταστρέφεις καὶ ἀτιμάζεις τὸ λαμπρὸ σου μέλλον!

—Δὲν ἀτιμάζομαι! Κι' ὕστερα τί θά μ' ἐνοιαζε γι' αὐτό;... Χωρὶς αὐτήν, νοιώθω πὺς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω.

Εἶχαν φτάσει μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη καλύβα, στὴν πόρτα τῆς ὁποίας στέκονταν καὶ φύλαγαν δέκα πολεμιστὰ ὠπλισμένοι.

—Στάσου, Τάυ-Σούγκ!, εἶπε ὁ Κἄ-Μπόγκ, ἄρπάζοντάς τὸν ἀπὸ τὰ χέρια.

—Άφησέ με! —Άφησέ με!, ἀπήντησε ὁ στρατηγὸς σπρώχνοντάς τὸν με ὀρμή.

Δρασκελίστηκε τὸ κατῳφλι τῆς πόρτας καὶ μπήκε στὴν καλύβα. —Ο Βάγκ, ὁ δεσμοφύλακας, προχώρησε μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

—Εσεῖς, στρατηγέ!, ξεφώνισε.

—Σιωπή! ἔκαμε ὁ Τάυ-Σούγκ με πνιγμένη φωνή. Τί κάνει ἡ Τάυ-Σῆ; —Κοιμάται.

Δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Πῆρε τὸ φανάρι καὶ προχώρησε σ' ἕναν χαμηλὸ διάδρομο ἀπὸ «μαμπαῦ» καὶ στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ κουρτίνα. Δίστασε, ἔκαμε πίσω δυὸ φορές, τρομαγμένος, ὥσως μετανοιωμένος: —Υστερα παραμέρισε τὴν κουρτίνα καὶ μπήκε πατώντας στὰ νύχια τῶν ποδιῶν του.

—Εκεῖ, στὴ μέση ἑνὸς ὕψους καὶ μικροῦ χωρίσματος, ἔσπλωμένη ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ φύλλα ἀπὸ «νίππα», θρισκόταν ἡ Τάυ-Σῆ, ἀκίνητη, με τὸ πρόσωπο κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

—Ο Τάυ-Σούγκ τὴν πλησίασε, τρικλίζοντας σάν μεθυσμένος, ἔσκυψε ἐπάνω της καὶ τέντωσε τὰ χέρια: ἀλλά, τὴ στιγμή εκείνη τὸν ἐκυρίευσε μιὰ ζάλη κι' ἀναγκάστηκε νὰ στριχτῇ κάπου.

—Τρέμω, μουρμούρισε, μ' ἕναν τὸνο φωνῆς πού τίποτα τὸ ἀνθρώπινο δὲν εἶχε. Μὰ τί κάνω;... Αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ πρόδωσε!... —Άν τὴν ἀφήνῃς νὰ πεθάνῃ;... Κι' ὕστερα;... Τί θά γίνω ἐγὼ σάν πεθάνῃ;...

Για μιὰ στιγμή ρίχτηκε ἐπάνω στὴν Τάυ-Σῆ, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ στήθος του.

—Έλα, Τάυ-Σῆ, ἔλα!, μουρμούρισε.

—Η δυστυχισμένη νέα, καθώς ξύπνησε ξαφνικά, ἔκανε μιὰ κίνησι σάν νάθελε νὰ φύγῃ.

—Ποιὸς εἶσαι;... Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε με τρόμο. —Όχι! Μὴ με σκοτώσῃς!

—Εἶμαι ὁ Τάυ-Σούγκ πού ἔρχετα, για νὰ σὲ σώσῃ. Κάνε γρήγορα, ἐνὸς ὥρα ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς.

—Η Τάυ-Σῆ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄφησε μιὰ κραυγὴ:

—Εσὺ εἶσαι ἐδῶ;... —Όχι, ἄφησέ με νὰ πεθάνω! Τώρα πιά ἀνῆκω στὸν θάνατο.

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς, δὲν τὸ θέλω. —Άκουσε, Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ. Ἐγὼ καταστρέφω ἕνα λαμπρὸ μέλλον, ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου σὲ μιὰ στιγμή μεγάλου κινδύνου, ἀτιμάζομαι, τὰ χάνω ὅλα, για νὰ μὴ χάσω ἐσένα. —Έλα, Τάυ-Σῆ, ἔλα. Στὰ συγχώρησα ὅλα!

—Όχι, ὅχι, ἀπήντησε εκείνη. —Άφησέ με νὰ πεθάνω, Τάυ-Σούγκ. Κουράστηκα πιά νὰ πολεμῶ ἑναντίον τῆς Μοίρας μου πού με κατα-

τρέχει, κουράστηκα νὰ ζῶ!... Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω, τὸ νοιώθω, κι' ἂν τὸ ἤθελα, δὲν θά μπορούσα. —Η καρδιά μου θά ἐπαναστατοῦσε ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου. —Άφησέ με, λοιπόν, νὰ πεθάνω, ἀφοῦ θά πεθάνῃ κι' ἐκεῖνος!

—Εκεῖνος! Ἀκόμα τὸν θυμᾶσαι αὐτὸν τῶν καταραμένων; ξεφώνισε ὁ Τάυ-Σούγκ τραντάζοντάς τὴν με θυμὸ. Τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμᾳ;

—Η Τάυ-Σῆ δὲν ἀπήντησε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια, πιέζοντας δυνατὰ με τὰ χέρια τὸ στήθος της, σάν νάθελε νὰ σταματήσῃ τοὺς γρήγορους παλμούς τῆς καρδιάς της.

—Άκουσε, Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ!, ἐπανελάθε ἐκεῖνος ἀλλάζοντας τὸνο φωνῆς. —Άκουσε, δυστυχισμένη γυναίκα! Λὲς πὺς τὸν ἀγαπᾶς καὶ θά ἤθελες νὰ τὸν σώσῃς; —Λοιπόν, πὺς μου πὺς δὲν θά τὸν ἀγαπᾶς πιά, κι' ἐγὼ θά τὸν φυγαδεύσω.

—Η Τάυ-Σῆ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταξε συγκινημένη.

—Μόνος μου θά τὸν πᾶω ἔξω ἀπὸ τὴν Μπιέν-Χάα, θά τὸν δώσω ἕνα ταχύτατο ἄλογο καὶ θά τὸν ἀφήσω νὰ φθάσῃ στὴν κατασκήνωσι τοῦ ἔχθρου, συνέχισε ὁ Τάυ-Σούγκ. —Άλλά ἀλλοιμονό του ἂν τολμούσε νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ... Θά τὸν ἐκομμάτιασα με τὰ δόντια μου.

—Η Τάυ-Σῆ ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ στρατηγὸς με αγωνία:

—Άφησέ με νὰ πεθάνω, μουρμούρισε ἡ νέα. —Ολα θά ἦταν μάταια, γιατί ἐκεῖνος δὲν θά δεχόταν τὴν ἐλευθερία του μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους Μ' ἀγαπᾶ πάρα πολὺ.

—Α, οὔτε κι' ὁ θάνατος δὲν θά σᾶς χωρίσῃ λοιπόν;

—Όχι!

—Θά σὲ σκοτώσω!

Τράβηξε τὸ γαταγάρι του κι' ὥρμησε πρὸς αὐτήν.

—Σκότώσέ με!, εἶπε ἡ Τάυ-Σῆ γονατίζοντας μπροστὰ του. Θά τὸν συναντήσω στὴ Νιρβάνα.

—Μὰ ἐγὼ θά σ' ἀκολουθῶ καὶ στὸν τάφο, κι' ἀκόμα κι' ἐκεῖ θά σὲ βασανίσω.

—Ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς καταφέρῃ τὸ τρομερὸ χτύπημα με τὸ γαταγάρι του, ὅταν ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἑνὸς «γκόγκ». Τὸ ὄπλο ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι του.

—Η χαρραυγὴ!... ἡ χαρραυγὴ!... ξεφώνισε τρομαγμένος.

—Ρίχτηκε ἐπάνω στὴν ἄτυχῃ Τάυ-Σῆ, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἀνασήκωσε.

—Η Χαρραυγὴ ἔφτασε, Τάυ-Σῆ! —εἶπε. —Έλα πρὶν νὰ φτάσουν. Σοῦ τὰ συγχωρῶ ὅλα, θά σὲ κάμω εὐτυχισμένη. —Έλα, Τάυ-Σῆ, ἔλα!

—Η Τάυ-Σῆ, μάτια πολέμῃσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

—Άφησέ με! εἶπε. —Άφησέ με, γιατί δὲν θέλω πιά νὰ ζήσω.

—Όχι! Θά σὲ πάρω μαζί μου, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ θέλῃς. —Όχι, δὲν θά πεθάνῃς. δὲν τὸ θέλω.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΤΙ ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ

Ένα τρυφερό διηγημάκι τοῦ ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΩΟΥ

εἶχαν διαλυθῇ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἱεφρου καὶ φαίνονταν ἤδη ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Κι' ὅπως ἦσαν ἀπ' ὀρφανισμοῦ στὴ δουλειά του, μπορούσε καὶ μιλοῦσε ἄνετα κι' εὐχάριστα.

—Τὸ ἕρερα πὺς εἶχα ξεχάσει κάτι, τῆς εἶπε, ἀλλά δὲν μπορούσα νὰ τὸ θυμηθῶ. —Ίσως ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἀρχίσε ἄσχημα σήμερα.

—Ίσως... μουρμούρισε τὸ μοντέλλο. —Ίσως ἡ σημερινὴ ἡμέρα σου νὰ ἦταν ἄσχημη.

—Ὡστόσο τὸ θυμήθηκα καὶ εἶμαι χαρούμενος γι' αὐτό. Πρέπει με κάθε θυσία νὰ ἱκανοποιῶ τὴ διεύθυνσιν τῶν καταστημάτων Γκρόσβενορ πού εἶναι οἱ καλύτεροι πελάτες μου. Μοῦ εἶχαν παραγγεῖλει δυὸ σκίτσα σε φυσικὸ μέγεθος για τὸ διαμνησίμα τῆς πωλήσεως γυναικείων καλτσῶν, κι' ἐγὼ τοὺς ὑποσέθηκα νὰ τοὺς παραδώσω τοὺς διαφημιστικούς αὐτοὺς πίνακες αὔριο. Λοιπόν, θά τοὺς ἔχουν. Τίποτε στὸν κόσμον δὲν εἶναι προτιμότερο καὶ ὠραιότερο ἀπὸ τὴ δουλειά.

—Ο Σάντερς ἐργαζόταν γρήγορα κι' ἐπιδέχια. —Έτσι σὲ λίγῃ ὥρα τὰ σκίτσα του ἦσαν ἔτοιμα.

—Έν τάξει, φώναξε. —Ὁμολογῶ ὅτι κουράστηκα, ἀλλά ἡ δουλειά μου γύηκε καλὴ. Σὰς εὐχαριστῶ πού με βοηθήσατε τόσο.

—Κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε τώρα, δε-

σποινίς. Καὶ θά με ὑποχρεώσατε, θαγίνοντας, νὰ λέγατε στὸν γκρόμο νάρθη ἐπάνω, για νὰ διπλώσῃ αὐτοὺς τοὺς πίνακες καὶ νὰ τὰ ἀμέσως τώρα νὰ τοὺς παραδώσῃ στὰ γραφεῖα τῶν καταστημάτων Γκρόσβενορ. —Έννοεῖται ὅτι καὶ αὔριο εἰσαθε ἀγκαζέ. Θά φάμε μαζί. Θά ἔλθετε, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ξάφνου ἐνόησε ἕναν κλονισμό στὸ βλέμμα πού τοῦρριξε ἡ νέα.

—Τί συμβαίνει; ἐπρόφερε σιγά.

—Μήπως ξεχάσατε τίποτ' ἄλλο; τὸν ρώτησε εκείνη με γλυκεῖα φωνή.

—Ο Τζέφρυ τὴν ἐκύπτταζε περιεργά.

—Τί ἐννοεῖτε; Μήπως ξεχάσα νὰ προσθέσω τίποτε στοὺς πίνακες; —Α, ὅχι. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

—Η νέα ἄφησε ἕναν στεναγμὸ κι' ἀπεσύρθη στὸ ἄλλο δωμάτιο. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε κρατώντας ἕνα μεγάλο κουτί.

—Αὐτὸ μοῦ τὸ ἔστειλαν ὡς δῶρο οἱ διευθυνταὶ τῶν καταστημάτων Γκρόσβενορ, τοῦ ἐξήγησε. Εἶναι τρεῖς δωδεκάδες ἀπὸ τίς ὠραιότερες μεταξωτὲς κάλτσες...

—Ο Σάντερς πῆρε τὸ κουτί καὶ διά-

θασε πάνω σ' αὐτὸ τὴ διεύθυνσιν:

«Κυρία Τζέφρυ Σάντερς

«Κάπιτολ Ὁτέλ».

—Ο Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! Κλαίρη, φώναξε. Εἶναι τρομερὸ καὶ ἀπίστευτο αὐτὸ πού ἔπαθα: —Άκούς ἐκεῖ νὰ ξεχάσω ὅτι εἶχαμε παντρευτῇ σήμερα τὸ ἀπόγευμα!

—Άφηρημένε!

—Θησαυρὲ μου!

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΩΟΥ

Ἡ Τζέαν Κράουφορντ, ὅπως παρουσιάζεται στὸ καινούργιο, τῆς φιλμ «Μοι-
ραία τοῦ 1939» μὲ συμπαῖκτες τῆς τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ καὶ τὸν Κλάρε Γκέμπελ

THE BENTANIAS

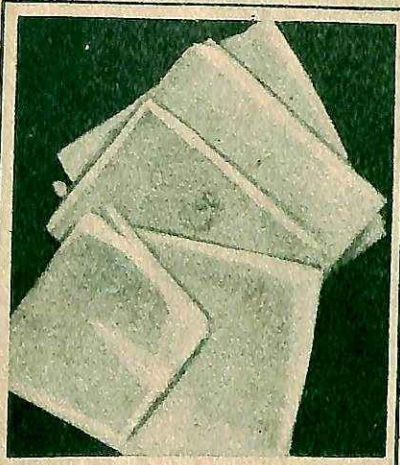
Η ΓΡΑΒΑΤΑ (όνομασία ξενική—συνώνυμος της λέξεως Κροάτ) διεδόθη στους κοσμικούς κύκλους της Ευρώπης επί Λουδοβίκου ΙΔ' από ένα συνταγματάρχη Κροατών, οι οποίοι φορούσαν γύρω στο γιακά της στολής των μίαν άσπρη κορδέλλα. Παρόμοια κορδέλλα φορούσαν κι' οι Ρωμαίοι.

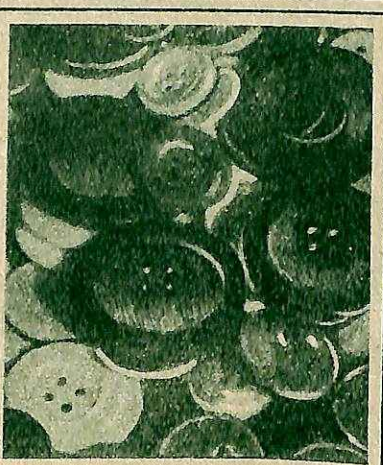
ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ εμφανίσθηκαν στην Βόρειο Ιταλία κατά το τέλος του 13ου αιώνα. 'Η ιδέα να τοποθετούνται έπάνω στη μύτη άναγεται στον 17ον αιώνα. 'Η μεθοδική χρησιμοποίησή των άρχισε μόλις πριν εκατό χρόνια, όποτε και έτελειοποιήθησαν έπιστημονικώς.

Η ΜΠΑΝΙΕΡΑ αναφέρεται ως γνωστή από την έποχή του Όμηρου, με την διαφορά ότι τότε είχε την εμφάνιση μεγάλου μαστέλου και κατεσκευάζετο από ξύλο, μάρμαρο ή ασήμι. 'Η πρώτη στενόμακρη μπανιέρα κατεσκευάσθη από κάποιον λεητοποιό, όνόματι Λεβέλ, το 1768.

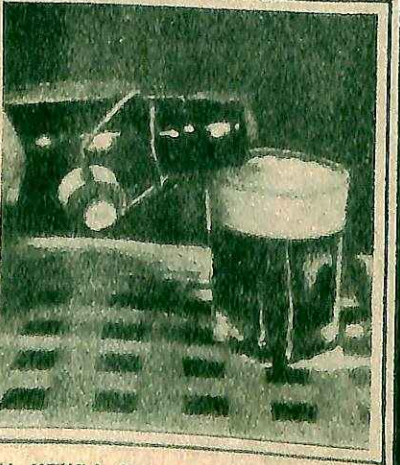
ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ επί αιώνας μετά την επινόησή του έχρησιμοποιείτο για το σκούπισμα του ιδρώτος, ενώ για την καθαριότητα της μύτης ήσαν έπιφορτισμένα τά... δάχτυλα. 'Ο Νέρων και για τα δύο έκανε χρήςιν του... μανικιού του. Μόλις τον 16ον αιώνα το μαντήλι έγενικεύθη μεταξύ των ευγενών κυριών και πολύ άργότερα παρεδόθη στην κοινή χρήςιν.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ είνε εφευρέσεις του 15ου αιώνα. Οι προϊστορικοί μας πρόγονοι για το κουμπώμα χρησιμοποιούσαν έναν μικρό μοχλό που περνούσε μέσα σε κουμπόρυπα. Κατά την αρχαιότητα και τον μεσαίωνα προτιμούσαν τις πόρτες (άγκυρες) και τις ζώνες. 'Η χρήςιμοποίησι των κουμπιών έγενικεύθη κατά τον 17ον αιώνα.

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ πρωτοκατεσκευάσθη το 1685 από κάποιον Λαχίρ με τεχνητό πάγο και άμμονιακόν έλας. Το 1775 έφτιασε παγωτό ένας όνόματι Γκιουλέν με μία μηχανική άεραντλία και το 1811 ένας άλλος, ο Λέστρ, με θετική σόδα. Και τα τρία άμως συστήματα ήσαν πρακτικώς δύσχρηστα. Τελειότερες μηχανές παγωτού κατεσκευάσθησαν το 1874.

Η ΜΠΥΡΑ ήταν γνωστή τόσο στους Αιγυπτίους, στους Έλληνες, στους Ρωμαίους όσο και άργότερα στους Γάλλους και στους Γερμανούς. Στή Γαλλία ήταν γνωστό ένα είδος μπύρας άρωματισμένης και χωρίς το ειδικό για την ζυθοποιία φυτό έρυνονία. 'Η σημερινή μπύρα χρονολογείται περίπου από τον 9ο αιώνα.

ΟΙ ΚΟΥΣΕΡΒΕΣ (δηλαδή ή μέθοδος της διατηρήσεως τροφίμων μέσα σε κουτιά) έχουν πατέρα τους τόν Άππερτ που έζησε μεταξύ των έτων 1750—1841. Προηγουμένως τά τρόφιμα διατηρούντο καπνισμένα, άλατισμένα ή ξηρά. Το μυστικό του Άππερτ άπεκαλύφθη έπιστημονικώς στας άρχές του 19ου αιώνα από τόν μεγάλο Παστέρ.

ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, με τη σημερινή τους περίπου εμφάνιση, πρωτοκυκλοφόρησαν από την Τράπεζα της Σαγκάλλης πριν 300 χρόνια. Σε όλα σχήματα χρησιμοποιούσαν χαρτίνα νομίσματα και οι Κινέζοι και οι Αιγύπτιοι σε πολύ παλαιάν έποχή. Σήμερα τά χαρτονόμισματά έχουν παρασκευάζει κάθε άλλου είδους νόμισμα.

Μέσ' στο σεληνοφώτιστο πάρκο

ΤΑ μάτια της Ζούντιθ άστραφαν από χαρά μόλις διάβασε τις λίγες γραμμές που χε το τηλεγράφημα.

Τό ξαναδιάβασε πάλι σάν να μη πίστευε σέ τόσο εύτυχία, σάν να θέλε να βεβαιωθεί καλύτερα πώς ό δειλός κι' επιφυλακτικός Πέτερ Τίρνεϊ αποφάσιζε σι' αλήθεια να τη ζητήσει σέ γάμο.

«Μονάχα ή άπόστασις μου δίνει τό θάρρος να σάς προτείνω εκείνο που δέν τολμούσαν τά χείλη μου να πούν...», έλεγε τό τηλεγράφημα.

Αί ασφαλώς ό Πάτ δέν είχε την ένοχλητική προπέτεια των άλλων που δέν έπαιναν να την κυνηγούν με γλυκόλογα κι' άναστεναγμούς. Κι' άν τόν είχε άγάπησει μ' όλη της την ψυχή σ' αυτό είχαν συντελέσει κι' οι τρόποι του, οι πάντα μετρημένοι κι' άξιοπρεπείς όσο κι' ή όμιλίες του.

«Η όμιλία του! Πόσον, αλήθεια, ήταν διαφορετική από τ' άνάλογο φλέρτ των μπίζνες - μέν πού την τριγύριζαν!

Δέν ήταν παρὰ δημοσιογράφος, μα θά μπορούσε νάταν ποιητής. Όταν εκείνος μιλούσε με τη βαθιά, άπαλή φωνή του πούχε τη θέρη και τούς κυματισμούς δελούδου, ή Ζούντιθ θαρρούσε πώς την τριγύριζε γαλάζιο φώς κι' όλα τριγύρω της παίρναν μιá όμορφη ποιητική όψη που ποτε ως τότε δέν την είχε ανακαλύψει. Γιατί ό Πάτ, πούχε τη δειλία και τούς ένθουσιασμούς μεγάλου παιδιού, αίσθανόταν κι' ήξερε χωρίς έπιτήδευσι να της δείχνη την όμορφιά που κρύβουν μέσα τους τά σιωπηλά άστροφώτιστα θράδνα ή τά λουλούδια που άθρόυθα ζούν πλάι μας μιá ζωή γεμάτη ποίησι. Κοντά του ή Ζούντιθ ανακάλυπτε όμορφίες που ποτέ ως τότε δέν είχε προσέξει και της φαινόταν πώς έπισκεπτόταν μαζί του μιá χώρα όλάνθιστη, άγνωστή της ως τότε, και που την έκανε να δοκιμάζη πρωτοφανή εύχαρίστησι.

Θυμόταν την πρώτη φορά που σ' έναν χορό της είχε μιλήσει γι' άγάπη...

Έπειτα από ένα ταγκό είχαν βγή σέ σεληνοφώτιστο πάρκο με τις φοινικές που τά καμπυλωτά κλαδιά τους κάτω άπ' τό φώς του φεγγαριού φαινονταν σάν ά-

ΕΜΠΙΣΤΕΨΟΥ Σ' ΕΜΕ...

Αύτοτελής αισθηματική νουβέλλα της ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

σημένα.

—Τί όμορφη θραδύα, είχε πη εκείνη.

—Ναι, αληθινά όμορφη, έκαμε εκείνος. «Όμορφη γιατί τό φεγγάρι μας γεμίζει γλυκές παραιθήσεις και μας κάνει να πιστέψουμε μεθυσμένοι από όμορφιά κι' άγάπη, πώς μπορούμε κάτω άπ' τό φώς του, ν' αφήσουμε ν' άνέβη ως τά χείλη μας ό,τι γεμίζει την καρδιά μας. Κάτω άπ' τό φώς του, τά πιδ φτωχά πράγματα ντύνονται άσημένιες φορεσιές και θαρούμε κι' έμείς πώς ζούμε σ' έναν κόσμο παραμυθένιο όπου οι νεράιδες δέν θ' άιέκρουαν των τραγουδιών την άγάπη, σ' έναν κόσμο έντυλισμένο πού ή έρωτική πίκρα κι' ή άπογοήτευσις είνε άγνωστα. Κι' αφήνοντας τη λογική κατά μέρος, νομίζουμε πώς μπορούμε να συγκινήσουμε την καρδιά εκείνης π' αγαπούμε. Οι θριαμβευτικές άψίδες που σχηματίζουν της φοινικιάς τά κλώνάρια, φανταζόμαστε πώς στήθηκαν για να γιορτάσουν τόν θρίαμβο της άγάπης μας και αισθανόμαστε τη δύναμι να νικήσουμε κάθε εμπόδιο πρὸς χάριν της, να γίνουμε ήρωες για να φανούμε άντάξιοι της, να κατακτήσουμε τόν κόσμο για να τόν κατευθύνουμε στά πόδια της σάν ταπεινή προσφορά λατρείας, που δέν βρέθηκε ή όμοιά της και ούτε πρόκειται να βρεθί ποτέ τό τέλος της...Και μέσ' στην ήρεμη θραδύα που διώχνει κάθε έννοχη άνησυχία μακριά μας, ένας φρόδος μόνον με σιγοτρώει: μή σπασούν ξαφνικά τά μάγια και βρεθώ μοναχός μου κατ' άπ' τις φοινικές, μήπως θυμώση εκείνη π' αγαπώ και φύγη μακριά του...»

Μπορούσε όμως να θυμώση ή Ζούντιθ άκούοντας τά λόγια αυτά; Πούδ κορίτσι είκοσι χρονών θα θυμόνε μπρός σέ μιá τέτοια προσφορά;

—Μόνον άν ήταν κουτή θα θυμόνε, παρετήρησε εκείνη, με φωνή θαλασσιμένη κάπως, άπ' την κρυφή συγκίνησι.

—Εκείνη που εγώ αγαπώ δέν είνε κουτή μα είνε καλή όσο είνε και όμορφη. Άρκει μονάχα να την αισθάνωμαι κοντά μου, για νάμαι έντυχιμένος. Θάλεγε κανείς πώς εκείνη χαρίζει την όμορφιά της σ' όσα την τριγυρίζουν γιατί, τά μάτια τά δικά μου, όταν είνε εκείνη μπρός, δέν βλέπουν τίποτε άλλο...

Μιά γλυκειά συγκίνησις την κυρίεψε και για ν' άντιδράση προσπάθησε να πη κάτι:

—Σ' όσα κορίτσια συναντάτε με πανσέληνο λέτε τά ίδια; ρώτησε περατικά, θέλοντας να κρύψη την συγκίνησι που αισθανόταν.

Ο Πέτερ άφησε τό χέρι της.

—Γιατί θέλετε να φανίτε κακιά, ενώ δέν είστε; ρώτησε.

Εκείνη προσπάθησε να γελάση.

—Κακιά;

—Ναι, γιατί μου λέτε πράγματα που με πληγώνουν.

—Έγώ;

—Ναι. Μπορεί τά λόγια μου να πέφτουν σάν χαλίκια στη θάλασσα χωρίς κανένα αποτέλεσμα, μ' αυτό δέν σημαίνει πώς είνε ψεύτικα. Δέν έχω την άξίωσι να μ' αγαπάτε... δέν τόλμη-

σα καν ποτέ να το ελπίζω, απόδειξε πως τόσον καιρό τώρα δεν σας είπα ούτε λέξη. Μα είναι ύβρις για μένα να νομίζετε πως, αν για μια στιγμή παροσφύρισα κι' άφησα να φανή το αίσθημά μου, λέω τον ίδιο σ' όποιον αντίκρισώ... Θάταν ύβρις, γιατί αυτό θα σήμαινε πως τα λόγια μου δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια... Κι' όμως μονάχα ο Θεός ξέρει πως δεν αντανακλούν παρά το μικρότερο μέρος εκείνου που αισθάνομαι για σας και που ποτέ δεν δοκίμασα να καμμιάν άλλη.

—Επείσε το χέρι της και συνέχισε: —"Αν όσα σας είπα σας προσβάλλουν, ξεχάστε τα και συγχωρήστε με, ήταν ίσως θράσος μου να μιλήσω. Μα μην άμφιβάλτε για την ειλικρινειά τους ούτε στιγμή.

Ήταν τόσο βαθειά λυπημένος ο τόνος του ώστε η Ζούντιβ μετανόησε γιατί τον είχε πικράνει με την αστόχαστη εκείνη φράση πουχε προφέρει μάλλον από φιλαρέσκεια για να τον κάνει να επαναλάβη τα λόγια εκείνα που γλίτω την συγκινούσαν. Άλλωστε ο Τίρνευ φαινόταν τόσο ειλικρινής κι' ήταν τόσο σοβαρός πάντοτε ώστε ούτε κι' η ίδια πίστευε αυτό που είχε πη.

—Τό είπα για να τ' ας πειράξω, Πάτ! αποκρίθηκε ζωηρά. Τό είπα χωρίς να τ' πιστεύω...

Έσκυψε και φίλησε το χέρι της.

—Ευχαριστώ... κι' αυτό μονάχα μ' άρέσει. Θά μούταν φοβερό να σκέπταμαι πως έχετε κακή ιδέα για μένα.

Εκείνη γέλασε, και αβρότητα, χωρίς να τ' καλοσυλλογισθί, μια έμμεση όμολογία βγήκε από τη χείλη της.

—Ω! μα να είσθε βέβαιοι πως δεν έχω καθόλου κακή ιδέα για σας.

—Είσθε καλή, μουρμούρισε εκείνος... καλή, γιατί με τ' αλόγια σας άνοίγετε τον παράδεισο σ' έναν που δεν τολμούσε να τ' ελπίζει.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και τα χέρια της πάγωναν, όταν θυμόταν τα λόγια του... Τα λόγια του ποίμαιναν με γοητευτική μουσική, που στριφογύριζαν αδιάκοπα μέσα στο μυαλό της και νανούριζαν γλυκά τα δεινρά της.

Όλοι εκείνοι που την τριγύριζαν ως τότε, κι' ο Ρόμπυ, ο κομψός χορευτής κι' ο Ντάν Φέρρις, ο τραπεζίτης που στέναζε πάντα σ' αντίκρισμά της, έπαισαν πια να υπάρχουν για κείνη και όλοι τους καταλάβαιναν πολύ καλά τί συνέβαινε στην καρδιά της...

Όλες οι σκέψεις της στρέφονταν τώρα στον Πάτ που με την διακριτικότητα του είχε κερδίσει ό,τι δεν πέτυχαν άλλοι τόσον καιρό.

Άρχισε να τον προσκαλή τακτικά σπίτι της κι' ο πατέρας της, ο Τζέιμ Βιάτ, ο διομήχανος που με τη θέληση και την επιμονή του είχε ανεβή τις κοινωνικές σκάλες, φαινόταν να έκτιμα τον νεαρό Τίρνευ που η ένεργητικότης του και η ψύχραιμη αυτοπεποίθησις του τού άρεσαν πολύ.

Μια μέρα που τ' αυτοκίνητό τους διασταυρώθηκε με τ' δικό του, η Ζούντιβ τόλμησε να ζητήσει τη γνώμη του πατέρα της για τον άνθρωπο που άπασχολούσε τις σκέψεις της.

—Ο Τίρνευ; έκαμε ο γέρος. "Α!... να!... ευγενικό παιδί... μόνο άπένταρος. Σε πέντε έξη χρόνια, όταν θ' άποκτήση δική του έφημερίδα, και είμαι βέβαιος πως αυτό δεν θ' άρνηση να γίνει, γιατί είναι πολύ ικανός, θάνε ένας πρώτης τάξεως άνθρωπος.

Για τον γέρο Βιάτ, όπως και για πλείστους άλλους πρακτικούς ανθρώπους, τον πρωτεύοντα ρόλο στην έκτιμησις ενός νέου έπαιζε η περιουσιακή του κατάσταση κι' ο Πέτερ δεν θάταν στα μάτια του «πρώτης τάξεως άνθρωπος» παρά μονάχα όταν θα βρισκόταν επί κεφαλής μιας έκδοτικής επιχείρησης.

Μά πότε θα γινόταν αυτό;

Σε πέντε έξη χρόνια, όπως έλεγε ο πατέρας της, ή μήπως κι' άρνότερα; Μπορούσαν όμως να περιμένουν τόσο;

Για δυό έρωτευμένους τ' διάστημα αυτό εινε όλόκληρη αιώνιότης. Και τώρα πια να την Ζούντιβ ή ευτυχία ήταν άνύπαוקη, μακρινή απ' τον Πάτ...

Μια ξαφνική απόφασις

ΤΑΝ πήρε τ' τηλεγράφημα που της έφερε την αίτησί του, που εύχόταν και περιέμενε από καιρό, ή νέα πετούσε στον έβδομο ούρανό. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό της τόσο χαρούμενο μα και τόσο περήφανο μαζί.

Ένα ζήτημα όμως γεννιόταν: Τί θαλεγε ο πατέρας της; Θυμόταν την όμιλία τους την ήμερα εκείνη μέσα στο αυτοκίνητο και άμφέβαλλε αν ο γέρο Βιάτ θάδινε την συγκατάθεσή του.

Βέβαια, για να τολμήση ο Πάτ να κάνει την αίτησι αυτή ήταν βεβαία ή Ζούντιβ πούξερε τον χαρακτήρα του, πως κάποιο άλλο γεγονός θα είχε μεσολαβήσει, που τούδινε τ' άρρος να τ' ζητήσει, κάποια μεγάλη ίσως επιτυχία στην άποστολή για την οποία τον είχε στείλει ή έφημερίδα του στο Σικάγο.

Μά ο πατέρας της θ' άρνούταν άρά γε σ' αυτό; Θά δεχόταν να τ' όδωσθ τ' η μοναχόκλη του, που ήταν ή μόνη κληρονομία

των εκατομμυρίων που είχε κερδίσει με τόσους άγώνες και δεν θά προτιμούσε άρά γε τον Ντάν Φέρρις, τον επιχειρηματία ά κάποιον άλλον του κύκλου τους;

Όσο ψυχραιμότερα σκεπτόταν, τόσο περισσότερο άμφέβαλλε. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να τ' άποσπάση την συγκατάθεσί του;

Ξαφνικά άνεπήδησε. Μια ιδέα πέρασε απ' τ' μυαλό της: Θάφανε τον πατέρα της μπρός σε τετελεσμένο γεγονός, και ήταν βεβαία πως ο γέρο Βιάτ, που δεν είχε παρά εκείνη στόν κόσμο, θα γκρινιάζε στην άρχή βέβαια, μα στο τέλος θα κατέληγε να την άγκαλιάση και να την φιλήση.

Σηκώθηκε, πήρε έναν όδηγό των σιδηροδρόμων από την τουαλέττα της, τόν συμβουλευθηκε για λίγο σκεπτική, κι' έπειτα σήμανε και κάλεσε την καμαριέρα της.

Ένας διαστικός γάμος

ΠΑΤ! Ζούντιβ!

Μ' ένα πήδημα δρόθηκε στην άγκαλιά του κι' αλοθάτησε φλογερά κι' άχόρταγα τα χείλη του στα δικά της.

—Ελάβατε τ' τηλεγράφημά μου;

—Γι' αυτό ήρθα!

—Ελαμπε όλόκληρη από χαρά κι' ο Ντάν που την τριγύριζε άλλοτε και έτυχε να συνταξιδεύη με τον Τίρνευ, τούς πλησίασε χαμογελώντας.

—Ξέρετε την μεγάλη είδησι; τον ρώτησε εκείνη.

—Πώς! ήμουν μπρός όταν έστειλε τ' τηλεγράφημα.

—Λαμπρά! Τότε θα είσθε μπροστά και στον γάμο μας. Δεν θ' άρνηθήτε να χρησιμεύσετε ως μάρτυς, βέβαια;

Ο Ντάν στέναξε.

—Άφου μου τ' ζητάτε σεις, δεν μπορώ ν' άρνηθώ. Φαίνεσθε άλλοτε τόσο γεμάτη χαρά... κι' εγώ δεν ποθώ παρά να σας βλέπω χαρούμενη.

—Εμπρός! τ' αυτοκίνητό μου περιμένει.

—Νάνσυ, φώναξε στη φίλη της, που την συνόδευε, κι' είχε μείνει λίγο πίσω, έλα, πηγαίνουμε...

—Άρπαξε τ' όχει του Πάτ, και συνέχισε: —Οι καλές δουλειές τελειώνουν γρήγορα!

—Ζηγήσατε καλά τ' διάθημά σας, Ζούντιβ; είπε ο Τίρνευ που δεν έχανε ποτέ την αυτοκυριαρχία του.

—Ο πατέρας μου λέει πως προώδεσε μόνο χάρις στην άποφασιστικότητά και την ταχύτητα ένεργείας που εφαρμόζει. Είμαι κόρη του και δεν μπορώ παρά να εφαρμόσω τις ίδιες αρχές.

Όταν μιρ' όρα άργότερα ή Ζούντιβ έπιστρέφοντας απ' τ' δημαρχείο παρουσίασε στον πατέρα της, ως σύζυγό της, τον Πέτερ Τίρνευ και τού άνήγγειλε τούς πρόσφατους γάμους τους ο γέρο Βιάτ θυμωσε για τ' καλά:

—Μά ήταν άπαραίτητο να γίνει αυτός ο γάμος; φώναξε.

Η Ζούντιβ, ή τόσο άποφασιστική προ όλίγου, τάχασε μα ο Πάτ που πριν έδίσταζε, μπρός στο θυμό τού γέρου είχε δει όλη του την έτοιμότητα:

—Δεν ήταν άπαραίτητος με την έννοια που ύπονοείτε σεις, είπε ψύχραιμα ο νέος προσπαθώντας να κρύψη μια άστρατη άγανακτήσεω τού φάνηκε στα μάτια του. Μά εγώ και ή Ζούντιβ άγαπούμας από καιρό και αυτό άρκει, νομίζω.

Ο σοβαρός και άξιοπρεπής τόνος του, έκανε την νέα ν' άπερηφανεύεται γι' αυτόν, μα ο Βιάτ δεν άφωπλιζόταν εύκολα.

—Άρκει; και με τί θα ζήτε; με φιλιιά;

—Με όσα κερδίζω.

Ο γέρος κούνησε δύσπιστο τ' κεφάλι του.

—Ένας τέτοιος τρελλός γάμος θάπρεπε ν' άκυρωθί...

—Πατέρα, φώναξε ή Ζούντιβ, και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, τόν άγαπώ...

—Καλά, έστω... άφου είσαι βεβαία πως τόν άγαπάς... δεν έπιμένω για την άκύρωσι... Μά πού θα κατοικήσετε;... Δεν πιστεύω έσθ, ή κόρη ενός εκατομμυριούχου, να πιά να τρωπώσθ στην γκαρσονιέρα του!... Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! ούδέποτε! κι' αν δεν συμμορφώθω με τ' λόγια μου, δεν θα θέλω πια να σε ξέρω. Λέτε κύριε, πως μπορείτε να ζήσετε με όσα κερδίζετε, συνέχισε γυρίζοντας στον γαμπρό του. Έμπρός, λοιπόν, δείξτε μου τί είσθε άξιος να κάμετε: Η κόρη μου δεν θάβη μαζί σας παρά υόνον όταν μπορείτε να της προσφέρετε να εύπαρτο σπίτι.

Ο Πάτ υπεκλήθη: —Συμφωνώ. Ελπίζω να μην άργήσω πολύ να εκπληρώσω τ' όρεός σας.

Πίσω άπ' τ' δελουδινό παραπέτασμα

ΤΡΕΙΣ μέρες μόλις είχαν περάσει άφ' ότου είχε παντρευθί τον Πάτ και της Ζούντιβ της φαινόταν πως ή πιο έπιθυμητή και ή πιο εύτυχισμένη ήμερα της ζωής της θάταν όταν θά πήγαινε να κατοικήση με τόν άγαπημένο της.

Γι' αυτό ευγνωμονούσε την Νάνσυ που με την δεξίωσι που

έδινε, διευκόλυνε την συνάντησί της με τόν Πάτ, και γι' αυτό άκρίβως είχε πεί λίγο ένωρίτερα για να προλάβη να την εύχαριστήση.

Τό πρόσωπό της έλαμπε από χαρά καθώς τ' αυτοκίνητό της την μετέφερε στο σπίτι της φίλης της γιατί σε λίγο θα συναντούσε εκεί τον Τίρνευ. Πήδησε εύληπτα σαν σπουγίτης απ' τ' άμάξι της κι' ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια.

Έδωσε στην καμαριέρα τ' έπανωφόρι της και προχώρησε με οικειότητα στο σαλονάκι της φίλης της. Μά μόλις πέρασε την πόρτα, τ' τσαντάκι της έπεσε κι' έσκυψε να τ' πιάση. Και τότε μια φράσις έφθασε στ' αυτιά της, μια φράσις που την κάρφωσε ακίνητη πίσω απ' τ' άρ το βαρύ δελουδινό παραπέτασμα:

«Την κακομοίρα την Ζούντιβ! έλεγε μια φωνή γνωστή της, ή φωνή της Θέλμας Λόυντ, μιας από την παρέα της. "Αν ποτέ μάθθι τ'ό πάθημά της θα σκάση! Την λυπούμαι!»

Την λυπόταν ή Θέλμα; Γιατί; Μήπως δεν έπλεε από προχθές σε άκεανούς ευτυχίας; Μήπως δεν είχε χρήματα για δέκα;

Και για ποιά «πάθημά της» μιλούσε; Η έρώτησις της Νάνσυ ήρθε να την φωτίση:

—Ποιά πάθημα της Ζούντιβ έννοεις Θέλμα; Δεν σε καταλαβαίνω.

—Μά για τόν γάμο της με τόν Τίρνευ. Τ' τηλεγράφημα που της έστειλε ήταν άπλως μια φάρσα, κι' εκείνη την πήρε στα σοβαρά!

Η Ζούντιβ, πίσω από την κουρτίνα, νόμισε πως δέχθηκε κατακέφαλα μια γροθιά. Θέλησε να προχωρήση, να ζητήσει εξηγήσεις απ' τη Θέλμα, μα τ' άντά της είχαν παραλύσει και σωριασθήκε άθόρυβα στο πάτωμα πίσω απ' την δελουδινή κουρτίνα, ακίνητη και ύποχρεωμένη να άκούη άφάνως όσα λέγονταν για κείνην.

—Μά πως λες τέτοια πράγματα, άγαπητή μου; παρετήρησε ή Νάνσυ.

Η Θέλμα γέλασε:

—Ό,τι λέω εινε ή καθαρά αλήθεια. Όταν επέστρεφε απ' τ' Σικάγο ο Πάτ, ήταν τούφλα στο μεθύσι και ο Ντάν Φέρρις που τόν συνόδευε, ήταν ύποχρεωμένος καθ' όλη την διαδρομή, να τού κάνει την νοσοκόμο. Σε κάθε σταθμό όμως ο Πάτ πετιόταν έξω και έστειλε τηλεγραφικώς μια αίτησι γάμου σ' όποιο κορίτσι τού περνούσε απ' τ' κεφάλι.

—Πώς τ' ξέρεις;

—Μου τ' διηγήθηκε ο ίδιος ο Ντάν.

—Και τόν πίστεψες; Ο Ντάν κυνηγούσε από καιρό τη Ζούντιβ και τώρα θα ζηλεύη, παρετήρησε ή Νάνσυ.

—Άφου άμφιβάλλεις θα σου δώσω άπτες άποδείξεις.

Η Ζούντιβ άκουσε τόν κρότο Σηκώθηκε, έκαμε την τουαλέττα της, φόρεσε τ' καπέλλο της και...

...που κάνει τ' φερμονάρ μιας τσάντας π' άνοίγει καθώς και τ' τρέξιμο ενός χαρτιού.

—Ορίστε ένα παρόμοιο τηλεγράφημα που έστειλε και σε μένα, συνέχισε ή Θέλμα.

Κοντοστάθηκε λίγο, ίσως για να δώση καιρό στη Νάνσυ να διαβάση τ' τηλεγράφημα, και έπειτα συνέπερανε.

—Υποθέτω πως έπαιξε αυτό τ' άνόητο παιχνίδι μόνο και μόνο για να πεισώση την 'Αλίκη Μπαίλντ.

Την 'Αλίκη Μπαίλντ;... ρώτησε δύσπιστο ή Νάνσυ.

—Εί! καλά... δεν τ' ξέρεις; Η 'Αλίκη σόχναζε στην γκαρσονιέρα του έπί μήνες. "Όλοι μιλούσαν γι' αυτό. Έννοείται όμως πως ή δεσποινίς δεν είχε καμιά διάθεσι να παντρευθί έναν άπένταρο δημοσιογράφο και φαίνεται πως όταν την ζήτησε, εκείνη άρνήθηκε και τότε ο Πάτ, για να την πεισώση, σιάρωσε πάνω στ' μεθύσι του αυτή την φάρσα.

Η καρδιά της Ζούντιβ σταμάτησε άκούοντας την τελευταία φράσι που με τόσο έντονα είχε πη ή Θέλμα.

Ο Πάτ την κορόιδευε τόσον καιρό! Κι' ούτε ύπήρχε ποτέ έλπίς να τόν τραβήξω κοντά της άφου είχε δοσμένη την άντη του στην άνοιχτόκαρδη και πρόσχαρη 'Αλίκη.

—Μά Θέλμα... παρετήρησε ή Νάνσυ, έπειτα από μικρή διακοπή, αν ο Τίρνευ άγαπά την 'Αλίκη, πως μπορούσε να φανή τόσο πρόστυχος και να παντρευθί την Ζούντιβ;

Η έλλα γέλασε πάλι:

—Δεν φάνηκε πρόστυχος, άλλω... περιποιητικός! άποκρίθηκε ειρωνικά. Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει, άφου ή κουτή Ζούντιβ έτρεξε να τόν ύποδεχθί στον σταθμό τρελλή από χαρά κι' είχε κι' όλως έτοιμάσει τις άδειες; Θάταν μεγάλη άγένεια εκ μέρους του ν' άρνηθί! Κι' έπειτα μη ξεχνάς, άγαπητή μου, πως ο γάμος αυτός τόν συνέφερε, ήταν έξαιρετική τύχη γι' αυτόν. Τί διάβολο! δεν βρίσκει κανείς κάθε μέρα κόρες εκατομμυριούχων!

Η Ζούντιβ δάγκασε τα χείλη της για να μη ξεφωνίσθ κι' έσφιξε τόσο δυνατά και με τόσο άπελπισία τα χέρια της, ώστε τ' άνυχια της μπήκαν στις παλάμες της και ή άπλη θέρα που φορούσε στο δάχτυλό της τήν έκανε να πονέση.

Εκείνη είχε διαλέξει για δαχτυλίδι τού γάμου τους έναν άπλο χρυσό κρίκο γιατί «ήθελε να φαίνονται εύθους πως ήσαν παντρεμένοι», όπως τού είχε πη...

Εκείνος γέλασε τότε... Γιατί ο Πάτ γελούσε συχνά, γελούσε πάντα όπως όλοι οι άνθρωποι που άντικρύζουν με θάρρος τη ζωή κι' έχουν αυτοπεποίθησι.

Μπροστά στα μάτια της, που θόλωνε ή άπελπισία, φάνηκε ή μορφή του με τ' ά μαύρα, άνυπότακτα μαλλιά και τ' άφωτεινά σκούρα μάτια.

Α! πως την βασάνιζε αυτή ή εικόνα! Κι' όσο θυμόταν πως πηγαίνοντας στη δεξίωσι της Νάνσυ σκόπευε, παραβαίνοντας τις διαταγές τού πατέρα της, να φύγη χωρίς και να τόν άκολουθήση ως τ' σπίτι του...

Πέντε λεπτά νωρίτερα ήταν περήφανη για τ'ό γάμο της, και τώρα πως ντροπόταν γι' αυτόν! Πώς ήθελε να σβύση απ' τη ζωή της τις τελευταίες αυτές μέρες που λίγο πριν της φαινόταν, πως ήταν οι ευτυχέστερες της ζωής της!

Εκλεισε τα μάτια σαν νάθελε να διώξη έτσι όλες αυτές τις θασανιστικές εικόνες.

Η καρδιά της, που λίγα λεπτά νωρίτερα ήταν γεμάτη περηφάνεια και χαρά, θρονοτοκούσε τώρα σαν νάθελε να σπάση και ή φτωχή Ζούντιβ νόμιζε πως κι' οι «φίλες» της άκούη θ' άκουαν τούς χτύπους της και θ' άνακάλυπταν την παρουσία της εκεί.

Μά όχι! όχι! Αυτό δεν πρέπει να γίνει όσο κι' αν είχαν γκαρμονισθί όλα όσα ως τότε γέμιζαν τη ζωή της, της έμενε όμως ακόμα λίγη περηφάνεια...

Ζάρωσε όσο μπορούσε και προσπάθησε να καταπιή τ' άκαυτά δάκρυα που γέμιζαν τα μάτια της.

Αχ! αν τούλάχιστον ή Νάνσυ και ή Θέλμα θγαίναν απ' τ' άματιο!...

Γιατί δεν ήθελε κανείς να την δη να κλαίη. Δεν ήθελε να νοιώση ο Πέτερ πόσο αυτό της στοίχιζε, δεν ήθελε ν' άντιληφθί τόν πόνο της ή Θέλμα και οι άλλες που είχαν λάβει τις τηλεφωνικές προτάσεις του. "Όχι. Έπρεπε να γελάει, να γελά με κάθε θυσία.

Έπρεπε να δείχνη πως και στα δικά της μάτια ο γάμος της ήταν μια επιπόλαιη άστεϊότης, ένα τρελλό, άσημαντο παιχνίδι... Κι' έπειτα... θα έκανε ό,τι της είχε πη ο πατέρας της: θα ζητούσε την άκύρωσι τού γάμου της.

Και άμέσως μια παράξενη ψυχραιμία την κυρίενσε. Η καρδιά της δεν χοροπηδούσε πια άτακτα, λες και μια κρύα πέτρα είχε μπη στη θέση της...

Κανείς δεν πεθαίνει από έρωτα, συλλογιζόταν. Όλοι γελούν, χορεύουν, άστειδούνται, φλερτάρουν και λες πως... έτσι ζούν.

Σκεπτόταν με φρίκη πως σε λίγο θάταν ύποχρεωμένη ν' άντικρύση τόν πατέρα της... Τί θα της έλεγε!...

Η φωνή της Νάνσυ, σιγανή και θλιμμένη, έφθασε πάλι στ' αυτιά της.

—Σε παρακαλώ, μην άφήση να διαδοθί αυτή ή ιστορία! Πρέπει να την κρύψουμε άπ' την καυμένη την Ζούντιβ... Μολονότι εγώ έχω την πεποίθησι πως ο Τίρνευ πραγματικά την άγαπούσε!...

Η φωνή της σιγά-σιγά άπομακρυνόταν... Οι δυό νέες φαίνεται πως είχαν εγκαταλείψει τ' άματιο κι' είχαν βγί στις

Βεράντες.
Ανασπώθηκα με κόπο και στηρίχθηκα στον τοίχο. Τό φο-
ρεμά της που έπιπτε είχε διαλέξει στο χρώμα που ο Πάτ ά-
γαπούσε, ήταν κατατοσαλακωμένο. Μά τί την ένοιαζε πιά; Έ-
κείνη ήταν μια ζωντανή νεκρή!
Ανοίξε το τσαντάκι της και κύτταξε τὸ πρόσωπό της στὸν
καθρέπτη: Τὰ χρυσαφένια, κυματιστά μαλλιά της έσχηματίζαν
ένα χρυσό φωτοστέφανο γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπό της. Τὸ δελου-
δένιο δέμα της κρατούσε ὅλη του τὴν ἀπαλότητα καὶ μόνο τὰ
θαλασσοπράσινα μάτια της με τίς μακρὺς βλεφαρίδες είχαν
χάσει τὴ λάμψη τους ποῦκανε ἄλλοτε τὸν Πάτ νὰ τὰ παρομοιά-
ζῃ με ἄστρα...

Ήταν ἡ ἴδια εἰκόνα ποὺ ὁ μικρὸς καθρέπτης τῆς ἔστειλε κί
ἄλλοτε, τότε ποὺ ἦταν εὐτυχής, τότε ποὺ ζούσε! Μά ἡ χαρὰ
εἶχε σβύσει ἀπὸ τὴν ἐκφρασί της καὶ μιὰ ρυτίδα πίκρας σχη-
ματιζόταν στὰ χεῖλιά της.
Έβγαλε τὸ κραγιὸν της, ζωοήρεσε τὸ χρώμα τους, ἔριξε
πίσω τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε:
—Κανείς ποτέ, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ...
Προσπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ φώναξε στὴν ὁμορφὴ εἰκόνα π'
ἀντανάκωνε ὁ καθρέπτης της:
«Γέλα. Γέλα παλῆράσε!»

Ἰδιοτροπίες γυναικῶν

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ στὸ σπίτι τῆς Νάνσυ Μπὺντ ἦταν πραγμα-
τικῶς ἐπιτυχής καὶ ἡ εὐθυμία κυριαρχοῦσε παντοῦ. Έ-
ξη-ἐπτά ζεῖγον χόρευαν στὸ γυαλιστερό πάτωμα κατ' ἀπ'
τοὺς γαργαλιστικὸς ἦχους μιᾶς φημισμένης τῆξ κί ἄρκετὰ
ἄλλα βρισκόνταν στὸν μουφὲ γελώντας καὶ φλερτάροντας.
Ὅταν σὲ λίγο ἡ Ζούντιθ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν εὐ-
θυμὴ αὐτὴ συντροφιά, δὲν φαινόταν λιγώτερο γελιστὴ ἀπ' τοὺς
ἄλλους.

—Ζούντιθ! ἄρρησε! Σὲ περιμένω τόση ὥρα, φώναξε ὁ Πάτ
χαρούμενος καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος της.
—Μπράβο! Ἐπρεπε πάντα νὰ σὲ κάνω νὰ περιμένῃς!
Ἀποροῦσε καὶ ἡ ἴδια πὼς κατῳρῶνε νὰ τοῦ μιλά ψύχραιμα,
πὼς εὗρισκε τὴ δύναμη νὰ γελᾷ καὶ ν' ἀστετεύεται σὰν νὰ μὴν
εἶχε τίποτε συμβῇ.

Πέρασε τὸ μπράτσο του στοὺς ὤμους της καὶ τὴν παρέσυρε
ἀνάμεσα στ' ἄλλα ζευγάρια ποὺ χόρευαν. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι
του ὥσπου τὰ χεῖλιά του ἀκούμπησαν ἀπαλά στὰ μαλλιά της.
—Ζούντιθ, τῆς εἶπε σιγανὰ, τόσο σιγανὰ ὥστε μόνον, ἐκείνη
μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ, σὲ λίγο μποροῦμε νὰ τὸ σκάσουμε ἀπ'
ἐδῶ. Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ Νάνσυ γι' αὐτὴ της τὴν δεξίωσι.

—Ναί...
Ἡ φωνὴ της ἔτρεψε λιγάκι μὰ κατῳρῶσε νὰ ἐπιβληθῇ στὰ
νεῦρα της καὶ σγνέχισε πὺδ σταθερά:

—Πολὺ ὥραια δεξίωσις πραγματικῶς!...
—Τὸ ξέρεις πὼς δὲν ἔννοα αὐτὸ, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Ἡ θερμὴ φωνὴ του ποὺ παλλόταν ἀπὸ πάθος, ἔκανε τὴν Ζούν-
τιθ ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Ἐννοῶ, συνέχισε ἐκεῖνος, πὼς ἡ δεξίωσις αὐτὴ τῆς Νάν-
συ μὰς δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ πάμε στὸ διαμερίσμα μου, ὦ
Ζούντιθ!

Τὴν ἔσφιξε θερμότερα καὶ πρόσθεσε:

—Κοιμάμαι καὶ ξυπνῶ με τ' ὄνομά σου, ἀγαπημένη μου. Ἦ-
ταν βαρὺ ἐκ μέρους τοῦ πατέρα σου νὰ μὰς κάνῃ νὰ περιμέ-
νουμε ὥς ὅτου μπορέσω νὰ ἐπιπλώσω μεγάλο καὶ πολυτελὲς
σπίτι.

—Μὰ μὴ ξεχνᾷς, φίλε μου, πὼς εἰμαι μαθημένη στὴν πολυ-
τέλεια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζῶσω χωρὶς αὐτήν, ἀποκρίθηκε ἐλα-
φρά, ξένοιαστα, με τὸν τόνο ἀκριβῶς ποὺ χρειαζόταν. Δὲν
μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ τὴν στερήσῃς...

—Δαιμόνι! φώναξε ἐκεῖνος γελώντας. Μὲ ἔξηντα δολλάρια
τὴν ἑβδομάδα πρέπει νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω ἰδιαίτερη κολυμβητι-
κή δεξαμενὴ, σαλόνια μ' ἐπίχρυσα ἐπιπλά, καὶ ἕναν Ἑγγλέζο
μαίτρο ντ' ὀτέλι!

—Κάνεις λάθος: ὁ μαίτρο ντ' ὀτέλι μὰς δὲν θὰ εἶνε Ἀγγλος,
ἀλλὰ μαυρὸς!

Ἀχ! πὼς μποροῦσε νὰ μιλά ἔτσι, ἐνῶ ὁ μόνος της πόθος
ἦταν νὰ κρῖνῃ τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ
τρέξουν τὰ δάκρυά της ζητώντας ἀπὸ ἐκεῖνον παρηγορία κί ἄ-
γάπη...

—Ὁρα! εἶπεν ὁ Πάτ, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν κυρία Τίρνεϋ
θὰ πρέπει νὰ βολευθῇ με μιὰ μονάχα ὑπηρετρία γιὰ ὅλες τίς
δουλειές. Κί' ἀλλάζοντας τόνο, πρόσθεσε:

—Στὴν ἐφημερίδα εἶδα σήμερὰ μιὰ ἀγγελία γιὰ δυὸ διαμε-
ρίσματα ποὺ νοικιάζονται καὶ θὰ πάμε αὐριο νὰ τὰ δοῦμε. Ὁ
πᾶς ἐπίσης νὰ δοῦμε γιὰ κατὶ ἐπιπλά...

Ἡ Ζούντιθ ἔλασε τὰ θήματα της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέρῃ.
Δὲν μποροῦσε νὰ ἀκούῃ νὰ τῆς μιλά γιὰ τὸ «σπίτι τους» τώρα
πιά. Ὅσα ὄνειρα εἶχε κάνει ὥς τώρα γι' αὐτὸ, εἶχαν σβύσει
κί' ἤξερε πὼς ποτέ, ποτέ δὲν θ' ἀποκοῦσε τὸ σπιτάκι ὅπου
εἶχε ὄνειρευθῇ νὰ ζήσῃ πλάι στὸν Πάτ.

Τώρα, καινοῦργιες σκέψεις τὴν ἀπασχολοῦσαν. Μὰ πρὶν

δύλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὰ καινούργια της σχέδια ἔπρεπε νὰ γελᾷ
ν' ἀστετεύεται, νὰ φαίνεται εὐθυμῇ.

Σήκωσε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν Πάτ καὶ ῥώτησε γελώντας:

—Κουράστηκες πιά νᾶσαι ἐλευθέρους;
—Ναί, πολὺ. Τώρα δὲν ποθῶ παρὰ τὴν γυναῖκα μου!

—Μπᾶ! Μὰ τὴν ζητοῦν κί' ἄλλοι: ὁ Ντᾶν ἀπὸ πρὶν ποῦξε ζῆ-
τῆς ἕνα ταγκό.

Μειδιάσε πρὸς τὸν Ντᾶν Φέρρις ποὺ στεκόταν λίγο πὺδ πέρα
καὶ μόλις ἡ μουσικὴ σταμάτησε τὸν πλησίασε κί' ἄρχισε μαζί
του τὸν ἄλλο χορὸ.

—Εἰμαι κουρασμένη, Ντᾶν, τοῦ εἶπε, μόλις ἔκαναν λίγα ὀθ-
ματα. Ἀς δοῦμε ἔξω στὴ βεράντα ποὺ εἶνε ἡσυχία.

Ἡ προσπάθεια ποὺ ἔκανε νὰ φαίνεται εὐθυμῇ, τὴν κοῦραζε.
καὶ ἤθελε νὰ τραβηχθῇ λίγο παρᾶμερα.

—Θέλετε νὰ μοῦ φέρετε κάποιον δροσιστικό; τοῦπε μόλις
δρεθόταν ἔξω.

Τὴν τοποθέτησε σὲ μιὰ ἄσπρη πλεκτὴ πολυθρόνα, κάτω ἀπ'
τίς ἀνθισμένες μανόλιες, καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ τῆς φέρῃ τὸ ποτὶ
ποὺ τοῦ ζήτησε.

Σὰν ἔμεινε μόνῃ ἡ Ζούντιθ προσπάθησε νὰ μὴ σκέπτεται πιά.
Ἡ νύχτα ἦταν ἀσέληνη καὶ μόνον τ' ἄστρα ἔλαμπαν στὸν σκο-
τεινὸ οὐρανό. Ἀπὸ τὸ ὀλόφωτο σπῆτι ἔφθαναν ὡς ἐκείνην, ἀπο-
μακρυσμένοι, μισόσβυστοι τῆς μουσικῆς οἱ ἦχοι καὶ οἱ μανό-
λιες σκόρπιζαν βαρὺ μεθυστικὸ ἄρωμα ποὺ νάρκωνε τὴ σκέ-
ψι της.

Σὲ λίγο ἔφθασε ὁ Ντᾶν φέρνοντας ἕνα ποτὶ παγωμένο κί ἄ-
φοῦ ἡ νέα τὸν εὐχαρίστησε με μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ καὶ τὸ
δοκίμασε, τράβηξε κοντὰ της τὴν καρδέλα του καὶ ἔπιασε τὸ
χέρι της:

—Τί ἔχετε, Ζούντιθ; ῥώτησε. Τί σὰς συμβαίνει; Δὲν ἔχετε
καθόλου τὸ ἔφος μιᾶς εὐτυχισμένης νεόνυμφης.

—Καί... μῆπως εἰμαι;

—Δὲν εἶσθε εὐτυχής;

—Ἐσφιξε θερμότερα τὸ χέρι της καὶ πλησίασε περισσότερο τὸ
κάθισμά του. Μὰ ἐκείνη οὔτε κᾶν στράφηκε νὰ τὸν δῇ καὶ ἐξη-
κολούθησε νὰ κυττάξῃ ἀκεφῇ ἐμπρός της.

—Δὲν συμφωνεῖτε με τὸν Πάτ; ῥώτησε ὁ νέος.

—Εἶσι νομίζω.

—Λυποῦμαι πολὺ, Ζούντιθ.

Γιὰ λίγο ἐπεκράτησε σιγὴ ποὺ μόνον ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων
καὶ ὁ μακρινὸς ἦχος τοῦ θάλῃ τὴν διέκοπτε. Τέλος ὁ Ντᾶν ἔ-
σκυψε κί' ἀκούμπησε τὸ μπράτσο του στὴ ράχι τῆς πολυθρόνας
της:

—Γιατί δὲν μοῦ λέτε τί σὰς βασανίζει, ἀγαπητή μου; Ἐρετε
πολὺ καλὰ πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ σὰς ἀντίκρισα αἰσθάν-
θηκα γιὰ σὰς βαθειὴ ἀγάπη.

—Ναί, τὸ ξέρω, Ντᾶν...

Ἀφῆσε τὸ ποτήρι στὸ λίθινο τραπέζι καὶ προσπάθησε νὰ
καταπῇ τὰ δάκρυα ποῦχαν γεμίσει ξαφνικά τὰ μάτια της.

—Ντᾶν... εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

—Τί θέλετε;

—Γιατί... γιατί μ' ἀφήσατε νὰ παντρευτῶ τὸν Πάτ; Γιατί δὲν
μοῦ εἶπατε πὼς εἶχε στείλει κί' ἄλλα παρόμοια τηλεγραφα-
γήματα;

—Μὰ πὼς μποροῦσα νὰ κάμω τέτοιο πράγμα; διεμαρτυρήθη
ἐκεῖνος. Στὸ κάτω-κάτω ὁ Πάτ εἶνε φίλος μου... Κί' ἐξ ἄλ-
λου φαίνεται τόσο χαρούμενη, τόσο τρελλὰ εὐτυχισμένη...

—Ὁχι, Ζούντιθ, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ κάμω...

—Ἐχετε δικιο... δὲν μποροῦσατε, μουρμούρισε ἡ νέα.

Κοντοστάθηκε λίγο συλλογισμένη καὶ ἔπειτα ῥώτησε:

—Λέτε ν' ἀγαπᾷ τὴν Ἀλίκη Μπέλεϋ ὁ Πάτ;

—Αὐτῆς τῆς γνώμης εἰμαι.

—Ὡ!...

Πρὶν προλάβῃ νὰ καταλέγῃ τί συνέβαινε, τὸ χέρι τοῦ Ντᾶν
τριγύρισε τοὺς ὤμους της καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος της (

νέος, ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζει:

—Δὲν σκέπτεσθε καὶ δὲν μιλάτε παρὰ γιὰ τὸν Πάτ, καὶ ποτὲ
δὲν συλλογισθήκατε τί ἐνοιωθᾷ ἐγὼ γιὰ σὰς. Κί' ὅμως πόσες
φορὲς δὲν σὰς ἐπανελάβα πὼς ἡ ζωὴ μοῦ εἶνε ἀδύνατη δίχως
ἐσᾶς, πὼς εἶσθε γιὰ μένα ἡ πὺδ ὁμορφὴ κί' ἡ πὺδ ἐπιθυμητὴ γυ-
ναῖκα τοῦ κόσμου!...

Τὰ λόγια του θέρμαιναν τὴν παγωμένη καρδιά της. Ἦταν
παρηγορητικὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἀπελ-
πίσας νὰ σκέπτεται πὼς κάποιος τὴν ἀγαποῦσε.

Καὶ ξαφνικά μιὰ ἰδέα γεννήθηκε στὸ μυαλό της—μιὰ ἰδέα
τρελλὰ μὲ ὄχι ἀνεφάρμοστη.

—Ντᾶν, ῥώτησε, ἀπότομα, θὰ θέλατε ἀκόμη νὰ με παντρευ-
θῆτε;

—Ἀν θέλω νὰ σὰς παντρευτῶ! Ὡ! Ζούντιθ, ἀγαπημένη μου,
μὴ με κοροϊδεύετε!

—Δὲν... σὰς... Δὲν σὰς κοροϊδεύω... ἀποκρίθηκε ἐκείνη μ'
ἕνα λυγρό.

Τὴν ἔσφιξε θερμὰ κί' ἐπεχείρησε νὰ τὴν φιλήσῃ μὰ ἐκείνη
τραβήχθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κί' ἀπέφυγε τὰ χεί-
λή του

—Ὁχι, Ντᾶν, ὄχι ἀκόμη. Μὰ ἂν θέλετε, θὰ πῶ στὸν Πάτ ὅτι

γελᾷσθηκα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἰσθηματά μου γιὰ κεῖνον, ὅτι ὁ
γάμος μὰς ἦταν ἕνα σφάλμα κί' ὅτι πάντοτε σκόπευα νὰ παν-
τρευτῶ ἐσᾶς. Θὰ ζητήσω ἀκέρωσι τοῦ γάμου μὰς κί' εὐθὺς
κατόπιν μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε... Εἰσθε εὐχαριστημένοι;

ῥώτησε με φωνὴ ποὺ ἔτρεψε.

—Εὐχαριστημένος; Πανευτυχής, ἀγαπημένη μου! φώναξε ὁ
Φέρρις καὶ πρὶν προλάβῃ ἐκείνη νὰ τραβηχθῇ, τὴν ἀγκάλιασε
πάλι.

«Σιγὰ-σιγὰ ἴσως ξεχάσω, συλλογιζόταν θλιμμένα ἡ Ζούντιθ.

Ἰσως μιὰ μέρα ἀγαπήσω κί' ἐγὼ τὸν Ντᾶν».

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν πιά ὁ φωνὴ ἀκούσθηκε πίσω της:

—Ζούντιθ!

Ἀποσπάσθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ντᾶν, καὶ στρά-
φηκε πίσω: Σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι, στεκόταν ὁ Τίρνεϋ.

—Πάτ! φώναξε ἡ νέα.

Μὰ βαρεῖα σιωπὴ ποὺ πίεζε ἀνυπόφορα τὴν ψυχὴ της ἀπλώ-
θηκε γιὰ λίγο. Τέλος ὁ Ντᾶν
ξερόδηξε.

—Ἀκούστε Πάτ... —ἄρχισε
κοιπιάζοντας... Ἐρετε... δη-
λαδή... βλέπετε... Ἐγώ...

Ἡ Ζούντιθ ἐπενέβη:

—Ἀφῆστε Ντᾶν... εἶπε με
φωνὴ ἀλλαγμένη, ἀγνώριστη.

Εἶνε καλύτερα νὰ τὰ πῶ ὅλα
στὸν Πάτ.

—Νὰ μοῦ πῆτε τί; ῥώτησε
ὁπόκωφα ὁ δημοσιογράφος.

—Νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μένα
καὶ τὸν Ντᾶν.

Ἀκουμποῦσε ἀδύναμη στὴν
ράχι τῆς πολυθρόνας της σὰν νὰ
ἦταν ἀποκαρτωμένη καὶ τὰ δά-
κρυλά της παίζανε νευρικά. Τὸ
βλέμμα της ἀπόφευγε τὸν Πάτ
καὶ ἡ παρουσία του μόνῃ ἔκα-
νε τὸ λαρύγγι της νὰ σφίγγε-
ται.

«Ἀχ! γιατί τουλάχιστον δὲν
μοῦ λέει κάτι; σκέφθηκε στενο-
χωρημένη...

Κί' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐξακολου-
θοῦσε νὰ σιωπαίνει, ἡ Ζούντιθ
ἀπεφάσισε τέλος νὰ μιλήσῃ.

—Ἐρετε, Πάτ, ὁ Ντᾶν κί' ἐ-
γὼ σκοπεύουμε νὰ παντρευτοῦ-
με, ἄσθρωσε ἐπὶ τέλους με κόπο.

—Νὰ παντρευτῆτε; ἐπανελάβε
ὁ Τίρνεϋ σὰν νὰ προσπαθοῦσε
νὰ καταλάβῃ καλύτερα τὸ νόημα
τῶν λόγων της. Μά, Ζούντιθ,
προχθὲς μόλις παντρεύθηκες μ'
ἐμένα.

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ
φάρσα. Δὲν εἰμαστε ἀληθινὰ
παντρεμένοι.

—Ζούντιθ! τί ἐννοεῖτε; φώ-
ναξε ζωηρά.

Ἡ ἥρεμὴ ὥς τότε φωνὴ του
εἶχε ἀλλάξῃ τόνο. Στράφηκε
πρὸς τὸν Φέρρις ποὺ στεκόταν
λίγο παρᾶμερα καὶ εἶπε:

—Ἀν εἶχατε τὴν λεπτότητα
νὰ μὰς ἀφήσετε μόνους, Ντᾶν...

Ἐχομε νὰ συζητήσωμε κατὶ ἰ-
διαιτέρως με τὴν γυναῖκα μου.

Ἡ Ζούντιθ ἀνατρίχιασε ἀκού-
οντας τὴν τελευταία λέξη. Ἦλπιζε πὼς ὁ Ντᾶν θὰ εὗρισκε κά-
ποια δικαιολογία γιὰ νὰ μείνῃ, μὰ ἐκεῖνος ἔφυγε ἀμέσως ἀφή-
νοντάς τὴν μόνῃ με τὸν Πάτ.

—Ζούντιθ! εἶπε γλυκὰ ἐκεῖνος.

Πλησίασε περισσότερο κί' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της:

—Ζούντιθ! ἐπανελάβε.

—Τί θέλεις;

—Ἐχνας πὼς εἰσαι ἡ γυναῖκα μου;

Μιλοῦσε θετικά με δεισιδαιμονία σὰν νᾶθελε νὰ τονίσῃ ἕνα γε-
γονὸς ἀναμφισβήτητο καὶ ἡ Ζούντιθ στὸ ἀκουσμα αὐτὸ ἀνα-
τρίχιασε πάλι σύγχωρη.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ
ὄρθια, κοντὰ του, πολὺ κοντὰ του.

—Δὲν θὰ ζητήσῃς τὴν ἀκέρωσι τοῦ γάμου, τῆς εἶπε.

—Ναί, θὰ τὴν ζητήσω! ἀποκρίθηκε συγκεντρώνοντας ὅλες
τῆς τίς δυνάμεις.

—Ζούντιθ! μουρμούρισε πάλι ἐκεῖνος καὶ ὁ νομὰ της ἔ-
μοιαζε στὰ χεῖλιά του σὰν τὸ ψιθύρισμα τοῦ ἀνέμου ὅταν δια-
βαίνει ἀπαλὰ ἀνάμεσα ἀπ' τίς ἀνθισμένες μανόλιες, Ζούντιθ,

σὲν λογαριάζεις τὴν ἀγάπη μου;

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κοντὰ στὸ δικό της καὶ λίγο μονάχα
ἂν ἔγερνε τὸ κεφάλι της τὰ χεῖλιά τους θὰ ἔσμιγαν. Μὰ ἡ Ζούν-
τιθ ἤθελε νὰ τ' ἀποφύγῃ αὐτὸ με κάθε τρόπο.

Τραβήχθηκε ἀπότομα κί' ὀπισθοχώρησε ὡς τὸν κορμὸ μιᾶς
ἀνθισμένης ἀκακίας ὅπου στηρίχθηκε καὶ προσπάθησε ν' ἀνα-
στηλώσῃ τὸ θάρρος της ποὺ ἔσβυνε.

«Δὲν πρέπει νὰ τοῦ συγχωρήσω αὐτὸ ποὺ ἔμαθα... δὲν πρέπει
ν' ἀφήσω νὰ παρασυρθῶ ἀπὸ γλυκόλογα καὶ φιλιὰ. Μ' αὐτὰ με
ξεγέλασε ἐνῶ συγχρόνως ἀγαποῦσε ἄλλην. Γιὰ μένα δὲν πρέ-
πει νὰ ὑπάρχῃ πιά ὁ Πάτ», συλλογιζόταν.

Κί' ὅμως ὑπῆρχε. Τὰ δάκρυά του τὴν ἀγγιζαν καὶ ἡ φωνὴ
του ἔκανε νὰ λυγίξῃ ὁ θυμὸς της καὶ ἡ καρδιά της νὰ φτερο-
κοπᾷ σὰν πληγωμένον πουλιό.

—Ζούντιθ, ξαναπε ἐκεῖνος, δὲν μοῦχεῖς, λοιπὸν, ἐμπιστοσύνη;

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις φάνηκε σὰν νὰ ξύπνησε τὴν ὀργὴ
της. Πικροῦλασε:

—«Εμπιστοσύνη»; Μὰ δὲν
πρόκειται περὶ αὐτοῦ.

Κί' ἐλαφρά, ἐπιπόλαια, πρό-
σθεσε:

—Εἶπα ἀπλῶς πὼς θὰ παν-
τρευτῶ τὸν Ντᾶν!

Ὁ νέος φάνηκε πὼς δὲν πρό-
σεξε τὰ τελευταία της λόγια.

—Κί' ὅμως, περὶ αὐτοῦ πρό-
κειται, εἶπε, ἀπαντώντας στὴν
πρώτῃ φράσι. Εἶνε ἔλλειψις ἐμ-
πιστοσύνης.

Τὴν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους,
τὴν ἔσυρε κοντὰ του, τὴν ἀγκά-
λιασε σφιχτὰ καὶ τὴν ἐφίλησε
θερμὰ, παρατεταμένα, με πάθος.

Τὸ φλογερὸ αὐτὸ φίλημα τ'
ἀνθρώπου π' ἀγαποῦσε, ἔριξε
τὴ Ζούντιθ σὲ μιὰ γλυκεῖα ἔκ-
στασι καὶ ξεχνώντας ὅλα τ' ἄλ-
λα, τοῦ τὸ ἀνταπέδωσε παρὰ-
φορα.

Ὅταν ξαφνικά τὴν ἄφησε, ἡ
νέα παράπαιε καὶ στηρίχθηκε
στὸ δένδρο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ἡ
ἀναπνοὴ της κοβόταν:

—Ὅποτε ἐξακολουθεῖτε νὰ λέ-
τε πὼς θὰ παντρευθῆτε τὸν
Ντᾶν; εἶπε ὁ Πάτ. Διατείνεσθε
λοιπὸν πὼς ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη
μὰς, δὲν ἔχει σημασία;

Τῆς φάνηκε πὼς ὁ τόνος τοῦ
Πάτ ἦταν θριαμβευτικὸς καὶ ξα-
φνικά ἤρθε στὸ νοῦ της μιὰ ἀπὸ
τίς δηλητηριώδεις φράσεις
τῆς Θέλμας:

«Δὲν βρίσκει κανεὶς κάθε μέ-
ρα κόρες ἐκατομμυριοῦχων».

Βέβαια, ὁ Πάτ ἔπαιζε τὴν κο-
μωδία τῆς ἀγάπης γιατί ἡ κο-
μωδία αὐτὴ τὸν συνέφερε.

—Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε ἀγάπη, εἰ-
πε πικρά.

—Πῶς;

—Δηλαδή, συνέχισε γρήγορα

—Σας νμίξα διαφορετική. Ζούντιθ, μουρμούρισε σιγανά, δι-
στακτικά, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει κάτι το ακατά-
ληπτο. Νόμιξα ότι... Μά δεν πειράζει. Γελάστηκα. Πολύ καλά,
παντρευτήτε τον Ντάν. Δεν μπορεί να σας εξασφαλίσω την πο-
λυτέλεια, την χλιδή. Δεν θέλω να σας φέρω το ελάχιστο έμ-
πόδιο.

—Έκανε μεταβολή κι' απομακρύνθηκε.

—Η Ζούντιθ χάρθηκε τους καρπούς των χειρών της που πο-
νούσαν ακόμη από το δυνατό σφίξιμο. Πονούσαν, μα τί ήταν ό-
πονος αυτός μπροστά σ' εκείνον που αισθανόταν στην καρδιά της;

Τώρα πιά ο Πάτ είχε απομακρυνθεί όριστικώς από εκείνην
κι' έπρεπε να χαίρεται γι' αυτό. Κι' όμως θαρρούσε πως ένα
άόρατο χέρι έσφιγγε το λαιμό της και ένα βάρος άσχημο πλά-
κωνε το στήθος της, ένα βάρος, που ποτέ, πιά δεν θάφαινε από
πάνω της.

Δάκρυα και μελαγχολία

ΤΡΕΙΣ έβδομάδες είχαν περάσει από την βραδυά εκείνη που
χαν σωριασθή σ' συντριμμία τα όνειρά της. Τρεις δόλκι-
μες έβδομάδες που μόνο το κόκκινο κραγιόνι μπορούσε να
ζωοηρέσει τα μαρμαρένα της χείλη.

Τώρα ήταν άρραβωνισμένη με τον Ντάν κι' ο νέος ήλπιζε
πως πολύ σύντομα, μόλις ξεδιόδετο ή άκέρως του γάμου της
με τον Τίγνευ, θα μπορούσε να την παντρευτή.

—Αφού μεταχειρίστηκα τ' όνομά του για ν' απαλλαγώ απ'
τον Πάτ, συλλογιζόταν ή Ζούντιθ, δεν είνε σωστό τώρα να τον
έγκαταλείψω; πρέπει να παντρευτώ τον Ντάν. Ίσως αυτό να
με βοηθήσει να ξεχάσω.

Μα κι' ένας άλλος λόγος ακόμη την έσπρωχνε ν' αποδεχθή τον
Φέρερις: "Ήθελε ν' αποδείξει στον Πέτερ πως δεν έλειπαν οι
άνθρωποι που την άγαπούσαν πιστά και σταθερά από χρόνια.
«Πρέπει ν' αντιδράσω, σκεπτόταν. Θα καταστήσω νευρασθε-
νής αν συλλογιζόμην διαρκώς έκείνον».

Κι' έτρεχε περισσότερο από άλλοτε στους χορούς, και συχνά
ζε περισσότερο στα κέντρα και έδειχνε παντού και πάντοτε την
πυρετώδη κι' άμετρη αυτή εύθυμία που τόσο συχνά συγγενεύει
με τα δάκρυα.

Κανείς απ' την παρέα της δεν ύπαπτευσόταν τί συνέβαινε στην
καρδιά της, κι' ή Ζούντιθ θα προτιμούσε να πεθάνει παρά ν' ά-
φήσει ποτέ να φανή ή κρυφή θλίψη που την σιγοτρώγε.

Μόνο τα βράδια, σαν βρισκόταν μονάχη στο κρεβάτι της,
έδλεπε έμπρός της τα γελαστά καστανά μάτια του Πάτ, τα γε-
μάτα ειλκρινεία, και άφηνε τα δάκρυά της, να τρέξουν στα
μάγουλά της.

Οι περιποιήσεις και τα τρυφερά λόγια του Ντάν δεν κατώρ-
θωναν να γιατρέψουν την πονεμένη ψυχή της. Τούναντιον, κά-
θε στιγμή τον συνέκρινε με τον άλλο ν και ή σύγκριση αυτή
της έκανε αισθητότερη τη θλίψη της.

Τη βραδυά εκείνη επρόκειτο να πάνε στη Λέσχη Λεμβοδρο-
μίων και ή Ζούντιθ πήγε στο δωμάτιό της να έτοιμασθή.

—Τί θα φορέσω ή κυρία; ρώτησε ή καμαριέρα της.

—Η Ζούντιθ έμεινε λίγο άμήχανη.

—Γιατί δεν φοράτε αυτό που σας πηγαίνει τόσο πολύ; ξανα-
ρώτησε ή καμαριέρα, δείχνοντας το γαλαζοπράσινο φόρεμα που
είχε το χρώμα των ματιών της. Το φόρεμα εκείνο που φορούσε
είκοσι μέρες νορίτερα, την τρομερή εκείνη βραδυά.

—Η νέα το κύτταζε λίγο άμύλητη και τα μάτια της δούλω-
σαν. Από τότε δεν το είχε πιά ξαναφορέσει.

—Καλά, είπε.

Μα μόλις το έβαλε επάνω της, είδε πως μέσα στις λίγες αυ-
τές μέρες το φόρεμα της είχε πλατύνει σαν να ήταν ξένο...

Κυττάχθηκε λίγο στον καθρέφτη: δίπλα της θαρρούσε πως
έδλεπε να προβάλλη ή μορφή του Πάτ όπως τον είχε δη την τε-
λευταία εκείνη βραδυά.

—Δεν το θέλω, φώναξε τραβώντας το να το βγάλει, σαν να
ήταν ό φαρμακερός χιτώνας του Νέσσου. Πάρε το, στο χαρί-
τω, εγώ δεν το θέλω πιά!

**«Θάρδη μιá νύχτα
μέ φεγγάρι...»**

ΜΙΣΗ ώρα αργότερα ή Ζούντιθ βρισκόταν μαζί με τον Φέ-
ρερις στη Λέσχη Λεμβοδρομίων. Ο θόρυβος, ή μουσική, ό
σέ λίγο χόρευε με τον μνηστήρα της στην πίστα.

—Σ' αγαπώ! της ψιθύρισε.

—Η νέα χαμογέλασε. Πώς θάθελε να του πη: «Κι' εγώ επίσης».

Μα από παιδί είχε συνηθίσει να μη λέει παρά μόνον την αλή-
θεια και το ψέμα της εκαιε τα χείλη.

—Ίσως αργότερα, όταν άκουωθή ό γάμος μου, κατορθώσω
να τον άγαπήσω» σκεπτόταν.

Μα εκείνη την στιγμή ή δρχήστρα άρχισε να παίζει τ' άγα-

πημένο κομμάτι του Πάτ—έκείνο ποδχαν πρωτοχορήσει όταν
γνωρίστηκαν για πρώτη φορά.

«Θάρδη μιá νύχτα μέ φεγγάρι να σέ έυντησώ...»

—Η Ζούντιθ έλασε τα δάματά της. «Έρεξε κάπου γύρω τα
δλέμματά της για να ζητήσει κάποιον άντιπροσώπο.

Και έάφνου άντίκρυσε στο άνοιγμα μιās πόρτας μιá ψηλή ξαν-
θή νέα με σκούρα μάτια: ήταν ή 'Αλίκη Μπαίλευ

Μήπως άρά γε ήταν κι' ό Πάτ εκεί;

—Η Ζούντιθ δεν άργησε ν' άντιληφθή πως το δλέμμα της 'Α-
λίκης ήταν έπιμονα καρφωμένο επάνω τους καθώς έχόρευαν.

Γιατί άρά γε τους κύτταζε έτσι; Και γιατί ήταν τόσο άλ-
λαγμένη;

Γιατί δεν ύπήρχε άμφιβολία πως ή 'Αλίκη ήταν διαφορετική
από άλλοτε; Μαύροι κύκλοι τριγύριζαν τα μάτια της, τα χαρά-
κηριστικά της ήταν τροβηγμένα σαν νάχε κλάψει ή σαν νάχε
κουρασθή, το σώμα της ήταν άδυνατισμένο και φαινόταν άκεφη
και θλιμμένη.

«Κάτι της συμβαίνει, σκέφθηκε ή Ζούντιθ. Άρά γε φαίνομαι
κι' εγώ έτσι άλλαγμένη σ' όσους μ' άντικρύζουν; διερωτήθηκε
άνησχα. Θάπρεπε ίσως να φύγω, να ήσυχάσω...»

★

—Όταν σταμάτησε ή δρχήστρα, ή Ζούντιθ αισθάνθηκε ένα αίσ-
θημα άνακουφίσεως. 'Η μουσική, ό χορός, ό κόσμος την στε-
νοχωρούσαν.

—Ανακατεύθηκε με το πλήθος και σέ λίγο βγήκε στη βεράντá
και κατέβηκε στον κήπο.

—Ανέπνευσε άπληστα, μα το άρωμα απ' τις άνθισμένες μανό-
λιες που της έφερνε ή αύρα, της θύμιζε μιá άλλη δεξίωση...

«Παντού μανόλιες έχουν...» ψιθύρισε.

Σήκωσε την ούρά του φορέματός της και έτρεξε μέσα στα ή-
ρεμα δρομάκια του πάρκου για να φύγει μακριά απ' τον Ντάν
και την 'Αλίκη και την άνάμνησι του Πάτ.

Κι' όμως ή άνάμνησι αυτή την κατέδιωκε παντού. 'Ακόμη
κι' όταν σαν κυνηγημένη έπεσε λαχανιασμένη πάνω στον άγρο-
τικό καναπέ που ήταν κρυμμένο πίσω από μιá πυκνή συστά-
δα, ακόμη κι' εκεί θαρρούσε πως άκουε την φωνή και το γέ-
λιο του Πάτ.

—Έγειρε στο κεφάλι στο χέρι της κι' άφησε πάλι τη σκέψη
της να πλανηθή στο πρόσφατο παρελθόν ένφ άνακουφιστικά δά-
κρυα κυλούσαν σιγανά στο πρόσωπο της.

—Σαχνικά τινάχτηκε.

—Εκεί, δίπλα της, από την άλλη μεριά της συστάδος, άκού-
σθηκαν όμιλίες.

—Δεν μπορείς, Ντάν, να μ' έγκαταλείψεις έτσι, έλεγε μιό
φωνή.

—Η Ζούντιθ σηκώθηκε να φύγει.

—«Δεν είνε σωστό να κρυφακούω» σκέφθηκε.

—Η σκέψις όμως πως ένφ θάφαινε, οι δυό συνομιληται θα
δλέπανε δίχως άλλο το δακρύβερετο πρόσωπό της, την συνε-
κράτησε.

—Μά 'Αλίκη, όλα αυτά τάχομε μιλήσει. Ήξερες πολύ καλά
πως ποτέ δεν επρόκειτο να σέ παντρευτώ, έλεγε μιá άνδρική
φωνή.—ή φωνή του Ντάν, όπως κατάλαβε ή Ζούντιθ.

—Επειτα από τις σχέσεις μας όλον τον χειμώνα; διαμαρτυ-
ρήθηκε με παράπονο ή 'Αλίκη. —Επειτα από τ' άξέχαστα εκείνα
απογεύματα στο διαμέρισμα του Πάτ, έπειτα από τις βραδυές
που περάσαμε στο σπουδαστήριό του κοντά στο τζάκι; Τότε μ'
άγαπούσες!

—Η φωνή της νέας σκεπάστηκε από λυγμούς και ή Ζούντιθ
έμεινε έμβρόντητη: 'Η 'Αλίκη έκλαιε όχι για τον Πάτ, μα για
τον Ντάν Φέρερις!

—Μά πάντα σ' αγαπώ, μικρούλα μου, άποκρίθηκε έκείνος.

—Τί είδους άγάπη είνε αυτή; έλεε πικρογελώντας ή 'Αλίκη.

—Πώς μπορείς να μ' αγαπάς και να παντρεύεσαι την μίς Βιάτ;

—Μην άνησυχείς, αγαπημένη μου, ξαναείπε ό Ντάν.

—Η Ζούντιθ, πίσω απ' τη συστάδα, κάθισε παραζαλισμένη
στον καναπέ. Τί έσημαιναν όλα αυτά; Τώρα, πίσω απ' τις φυλ-
λωσιές που τους χώριζαν, άκούονταν πνιγμένα φιλήματα. 'Η 'Αλί-
κη άφου της πήρε τον Πάτ, της έπαυσε τώρα και τον Ντάν!

—Τί βρωμερότητες! συλλογιζόθηκε μ' άηδία. Πώς συχαίνομαι!

—Η φωνή του Ντάν άκούσθηκε και πάλι:

—Βλέπεις, ό,τι κι' αν συμβή εγώ θά...

—Μή... μή μ' άγγίζεις! φώναξε ή 'Αλίκη Είσαι πρόστυχος.

—Ντάν. 'Η διαγωγή σου άπέναντι της μίς Βιάτ δεν είνε τίμια.

—Όλη αυτή ή πλεκάνη...

—'Αλίκη, λογικέψου, κι' άφισε τις αισθηματολογίες. Το ξέ-
ρεις θαυμάσια πως οι έπιχειρήσεις μου δεν πάνε διόλου καλά
και μου χρειάζεται χρήμα για να τις ετυλώσω. Που θέλεις να
το βρω; Μόνο ή Ζούντιθ, χωρίς στην ποίκα της, μπορεί να με
σώσει. Αργότερα βλέπουμε, αγαπημένη μου... Δεν πρόκειται
να σ' έγκαταλείψω... Τά διαβύγια είνε εύκολα τώρα...

—Μου κάνεις φρίκη, Ντάν, και ντρέπομαι που σέ είχα αγα-
πήσει... Ξέρεις πολύ καλά πως ό Πάτ άγαπούσε την μίς Βιάτ
και δεν δίστεσε να κόψει όλες αυτές τις σιγνοθεσίες και να
κυκλοφορήσει τόσα παραμύθια για να διαλύσει τον νόμο τους

έπειδή ήξερες πως μόνο από πείσμα
κι' από αντίπραξι μπορούσε εκείνη
να σέ παντρευτή. Μά δεν θ' άφήσω
να γίνη αυτό—μ' άκους Ντάν; φώ-
ναξε με πάθος ή νέα. Θα πάω να της
τα διηγηθώ όλα. Θα της άποκαλύ-
ψω πως, μόλις ό Τίγνευ της τηλε-
γράφησε ζητώντας το χέρι της, έ-
σεις για να ματαιώσετε το γάμο τους
στείλατε σέ καμιά δεκαριά γνωστές
σας παρόμοια τηλεγραφήματα με την
ύπογραφή του Πάτ. Κι' όταν είδατε
πως το κόλπο αυτό δεν πέτυχε κυ-
κλοφορήσατε την ιστορία αυτή σ' ό-
λες τις γνωστές της θέβαιες πως έ-
τσι θα συντρίβατε τις καρδιές τους.
Θά της τα πώ όλα! Δεν θ' άφήσω,
Ντάν, να γίνη αυτός ό γάμος.

—Ο γάμος αυτός δεν θα γίνη πο-
τέ, κ. Φέρερις, επανέλαβε με άξιο-
πρέπεια μιá άλλη φωνή, ή φωνή της
Ζούντιθ.

Με το κεφάλι ψηλά, και το ανά-
στημά της τενωμένο, ή μίς Βιάτ
τους άντιμετώπιζε περήφανα.

—Ο Ντάν την πλησίασε:

—Μή με πλησιάζετε, του φώναξε.

Δεν έχομε πιά τίποτε το κοινό. Θα
τρέξω τώρα άμέσως στον Πάτ. Θα
πέσω στα πόδια του κι' αν με άκο-
μεταχειρισθή δεν θα διαμαρτυρηθώ.

—Θάχη δίκιο, ό,τι κι' αν μου πη-
—ά-
κόμη κι' αν με κλωτσίσει...

—Ε! στάσου λοιπόν να το κάνω,
έλεπε πίσω της περιπαικτικά μιá θα-
θείά άνδρική φωνή.

**Έμπιστέψου
σ' έμένα**

ΜΙΑ μιόσπινχτη κραυγή δγήκε
απ' τα χείλη της Ζούντιθ. Γύ-
ρισε άπότομα και άπλωσε έμ-
πρός τα χέρια, σαν να μη μπορούσε
να πιστέψη τα μάτια της.

—Ω! Πάτ!

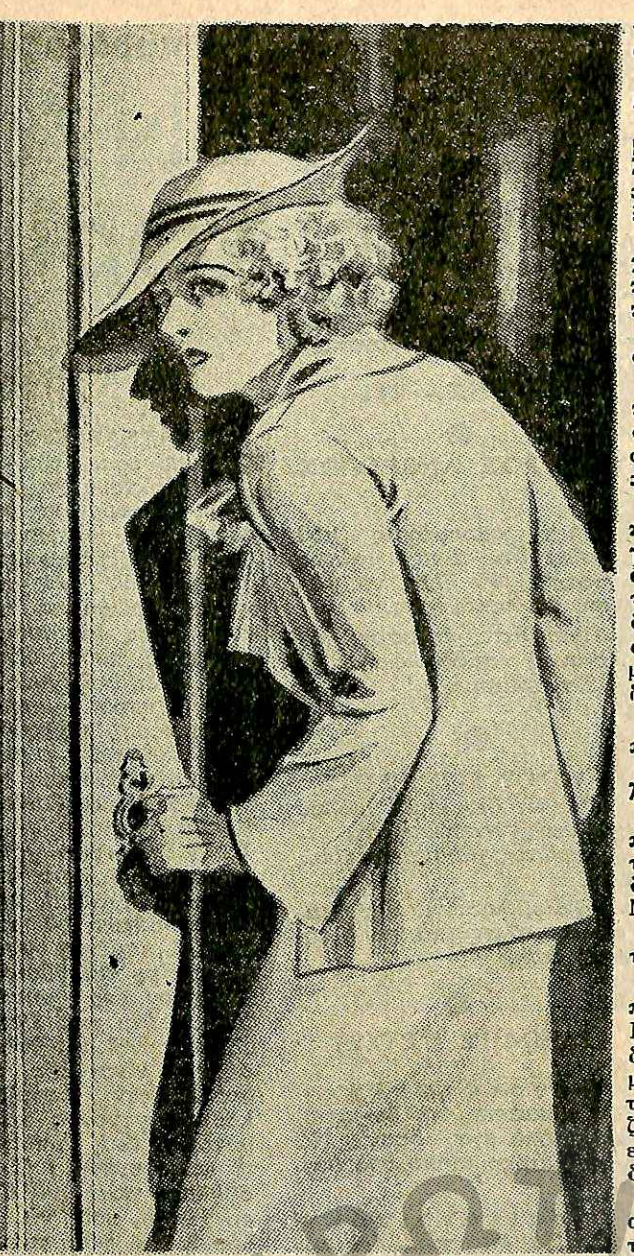
—Ο Τίγνευ πλησίασε και την άγκά-
λιασε ένφ εκείνη, ζωομένη σαν γα-
τούλα στην άγκαλιά του, χάρθηκε με
τα δάκτυλα τα μαλλιά του.

—Ο Πάτ στράφηκε στους δυό άλ-
λους:

—'Αν έχετε την καλωσύνη να μās
άφήσετε μόνους, έλεε, έχω να συζη-
τήσω κάτι ιδιαιτέρως με την γυναίκα μου.

—Η Ζούντιθ άνατρίχιασε άκούοντας την τελευταία λέξη, μ'
αυτή τη φορά όμως άνατρίχιασε από εύχαρίστησι.

—Ο Πάτ την κύτταζε κατάματα:

—Ζούντιθ, κύτταξε με στα μά-
τια και πές μου ειλκρινά: μ'
άγαπάς;
—Περισσότερο κι' απ' τη ζωή
μου!

—Ο Πάτ σφράγισε το στόμα της
μ' ένα φιλί που έκλεινε όλη τη
λαχτάρα τόσον ήμερών χωρισμού,
που τους μετέφερε και τους δυό στον
έβδομο ούρανό.

—Πές μου άκόμη, Ζούντιθ, θα μω-
χης τώρα πιά έμπιστοσύνη ή κάθε κα-
κόλογο και κάθε κουτσομπολιό θ' άρ-
κή να μās χωρίσει;

—Ω! Πάτ! ποτέ πιά δεν θ' άμ-
φιβάλλω για σένα.

—Αγαπημένη μου! μουρμούρισε έ-
κείνος, ένφ μιá βροχή από φιλήματα
στά ξανθά μαλλιά της, στο πρόσωπο,
στο λαιμό της, έκανε να της κοπή ή
πνοή.

—Και τώρα άκουσε με, ξανάπε έ-
κείνος χαμογελώντας. 'Αν ποτέ σου
γεννηθούν άμφιβολίες για ό,τιδήποτε,
αν ποτέ ύποπτεύεσαι κάτι, έμπιστέ-
ψου σέ μένα κι' άνοιξέ μου την καρ-
διά σου. Μίλησέ μου καθαρά για ό,τι
σέ βασανίζει και θα ξεκαθαρίσωμε
μόνοι μας με κάθε ειλκρινεία κάθε
διαφορά μας.

Εύχαριστημένη ή Ζούντιθ, άκούμ-
ησε το κεφάλι της στον ώμο του.

—Πώς όμως συνέβη, ρώτησε σέ
λίγο, να βρισκεσαι σήμερα εδώ;

—'Η 'Αλίκη Μπαίλευ ήταν άπελε-
πισμένη που έχανε τον Ντάν έξέ αλ-
τίας σου. 'Ηλθε και μού διηγήθηκε
όλες τις δολοπλοκίες του Φέρερις.
Μά εγώ...

Χαλάρωσε το άγκάλιασμά του και
την κύτταξε ταπεινά:

—Συγχώρησέ με, αγαπημένη μου,
που φάνηκα τόσο ψευτοπερήφανος...
Κι' αν άλλοτε ποτέ μού ξανάρθε ή ι-
δέα να κρατήσω την «άξιοπρέπεια
μου... καρτάζωσέ με! Έπειτα από
τη δήλωσί σου πως δεν μπορείς να
ζήσης με μιá μόνο ύπερήτρια γιατί
είσαι μαθημένη στην πολυτέλεια
δέν...

—Ω! κακέ! Μά άς τ' άφήσωμε
αυτά... Τώρα πρέπει να κερδίσωμε
τον χαμένο καιρό. Πρέπει να πάμε
σπίτι...

Και κάτω απ' τις άνθισμένες μα-
νιές που άρωματίζουν μεθυστικά τον βραδυνό άέρα, τράβηξαν
σφιχταγκαλιασμένοι στο σπίτι ένφ τον φεγγάρι τους χαμογε-
λούσε φιλικά...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ...

Στην Πολιτεία Σκάρντον -
Πά άπαγορεύονται στους άστυ-
νομικούς οι διακλητικισμοί με
λωποδύτες που δεν υπορούν νύ
μετακινθούν.

Στο Κολοράντο Σπρίγκ εί-
ναι άξιόποινον για έναν σερβί-
τόρο να κάνει κοροϊδευτικούς
μορφασμούς σ' έναν πελάτη
που διαμαρτύρεται για το φα-
γητό.

Στην Λάραου της Πολιτείας
'Οχάο, για να παρουσιάσει
έναν πλαστέ σ' ένα σπίτι, πρέ-
πει να έχη ειδική πρόσκλησι
προς τούτο.

Στο Αιντ της Πολιτείας Τέ-
ξας, είναι παράνομο να τοποθε-
τή κανείς τρακατρούκες επάνω
στις γραμμές των τραίμ, έκτός
αν άμέσως τις άνάψη μ' ένα
σπίτι.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Καλημέρα σας.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Καλημέρα σας.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — "Ηθελα ν' αγοράσω ένα μηχανήμα από κείνα που τα καρφώνουν επάνω στην πόρτα και κλείνει μονάχη της.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — "Α! Κατάλαβα τί θέλετε. Ένα μηχανήμα για να κλείνει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Αυτό είναι. "Ηθελα όμως ένα είδος όχι και πολύ ακριβό.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Μάλιστα, έννοησα, ένα είδος όχι ακριβό για να κλείνει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Και να μην είναι, βέβαια, δύσκολη ή τοποθετήσις του.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Δηλαδή, θέλετε ένα μηχανήμα φθηνό κι' εύκολομεταχειρίσιμο, για να κλείνει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — "Ακριβώς. "Αλλά ήθελα να σάς πω να μην κλείνει, πάλι, ή πόρτα με μεγάλη όρμη και θόρυβο.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Κατάλαβα πολύ καλά τί θέλετε... Ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, εύχρηστο για να κλείνει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Μπράβο! "Αλλά πάλι να μην κλείνει την πόρτα σιγά — σιγά, ύστερα από μια ώρα!

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Πολύ σωστά! "Ωστε, με λίγα λόγια το μηχανήμα που θέλετε πρέπει να είναι απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο και εύκολομεταχειρίσιμο, για να κλείνει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Βλέπω ότι με καταλάβατε πολύ καλά. "Α! κόντευα να το ξεχάσω. Δεν πρέπει το μηχανήμα αυτό να είναι τόσο σφιχτό, ώστε να χρειάζεται βύνας δέκα ίππων για ν' ανοίξει η πόρτα.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά! Τι λόγος! "Ωστε, σαν να λέμε, θέλετε ένα μηχανήμα απλό, φθηνό, ούτε πολύ δυνατό, ούτε πολύ αδύνατο, ούτε πολύ σφιχτό, ούτε πολύ μπλόικο και μαζι εύκολομεταχειρίσιμο για να ανοίγει η πόρτα σας αυτομάτως.

Θε! σδόν αὐτὸ τὸν, λίγὰ λεπτὰ ἀκόμα, ὁπότε κάποιος τελειώνει.)

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Λοιπόν, κάνετε μου τη χάρη να μου δείξετε ένα τέτοιο μηχανήμα...

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ. — Λυπούμαι πολύ, κύριέ μου, αλλά ξέρετε, εγώ δεν πουλάω μηχανήματα για το αυτόματο άνοιγμα της πόρτας, έχω μονάχα γυναικεία είδη...

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — !!

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Μιά χειρομάντις μου προείπε ότι ένας μαύρος άνθρωπος θα έλθει να μας πάρει τα λεπτά μας.

—Πράγματι, έπέρασε πρό δλίγου ο καρβουνιάρης με το λογαριασμό...

ΔΙΟΛΟΥ ΕΓΩΓΙΣΤΗΣ

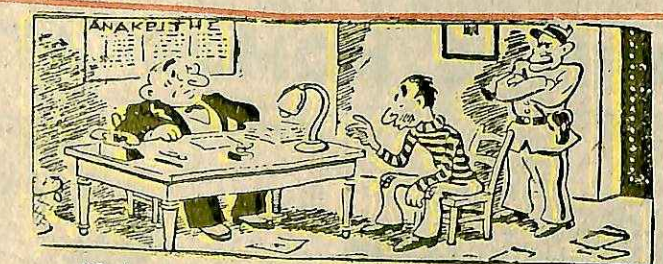
—Εγώ, δεν είμαι διόλου εγωίστης. Φαντάσου ότι γελάω πρώτος με τις ανοησίες μου.

—Τότε, λοιπόν, θα περνάς άσφαλώς μία πολύ εύθυμη ζωή.

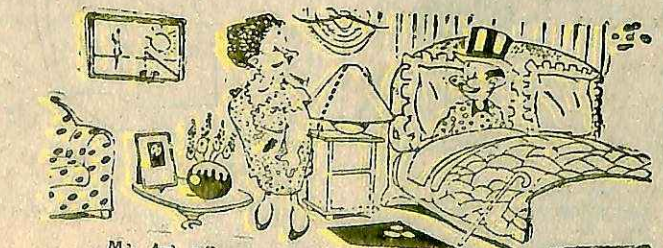
ΙΔΕΩΔΗΣ ΗΣΥΧΙΑ

Ο ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ. — Θά νοικιάσω το δωμάτιο, αλλά υπό ένα όρον. Να μην υπάρχει πιάνο στο σπίτι.

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ. —Νά σάς πώ... "Η κόρη μου μελετά πιάνο. Δεν θά ακούγεται όμως καθόλου, αν θά θάξωμε εκείνη την ώρα να παίξει το ραδιόφωνο.

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Καί διάπραξες μόνος σου την κλοπή;
Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ: "Α θέλεια, κύριε ανακριτά. Σήμερα όπως έχουν τα πράγματα, είναι τόσο δύσκολο να βρή κανείς έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης!

—Μά επί τέλους, γυναίκα, τί σέ κάνει να πιστεύεις ότι ήρθα να σε δω και να σε φιλώ;

Τά παράδοξα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ χωρίς άντρες

Γυναικοκρατία
καί παγγυναικισμός

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΑΝ τὸν τόπο τους, τίς οἰκογένειές τους, τὰ σπίτια τους. Ἐπαψαν νὰ ὑπακούουν στοὺς κειμένους νόμους καί ἐδημιούργησαν δικούς των. Ἄν καί γυναῖκες, ἀπέτρεψαν τὰ πρόσωπά τους ἀπὸ τοὺς πατέρες τους, τοὺς ἀδελφούς τους, τοὺς συζύγους τους. Καί ἔζησαν — καί ζοῦν μόνες τους, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνδρική κυριαρχία, ἀπὸ κάθε ἀνδρική προστασία ἢ βοήθεια. Γυναικοκρατία πλήρης!...

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα παραμῦθι. οὔτε καί γιὰ καμμιάν ὁμαδική ἐκδήλωσι θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ ὠρισμένων γυναικῶν οἱ ὁποῖες ἀποφάσισαν νὰ ἰδρῦσουν ἕνα μοναστήρι. Ὅχι. Αὐτὸ πὺ ἐγίνε καί ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται σήμερα εἶναι ἕνα πρωτοφανὲς στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου γεγονός, κάτι πὺ μόνον ἡ ζωὴ μπόρεσε νὰ τὸ παρουσιάσῃ: Ἐφάντασθήκατε ποτὲ ἕνα ὁλόκληρο χωριό, πὺ νὰ ἔχη ἰδρυθῇ καί νὰ κατοικῇται μόνον ἀπὸ γυναῖκες; Ὁμολογήστε, διότι. Καί ὁ μὲν τὸ χωριὸ αὐτὸ ὑπάρχει καί ζῇ! εὐμερεῖ καί οἱ κάτοικοί του, ὅλοι θη-

λυκοῦ γένους, αὐξάνονται συνεχῶς καί πληθύνονται — πρὸς πείσμα, ἴσως τῶν ἀνδρῶν, πὺ ἔχουν πάντα τὴν ἀφέλεια νὰ πιστεύουν, ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν οὔτε στιγμή νὰ ζήσουν, χωρὶς τὴν βοήθεια τους. Τὸ χωριὸ αὐτὸ βρίσκεται στὸ ἐξωτερικὸ τῶν Καναδικῶν στεππῶν, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν ἥρεμα τὰ νερά τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἀταμπάσκα, μακριὰ ἀπὸ κάθε δρόμο καί κάθε κατοικημένο μέρος. Ὀνομάζεται Μπραῖντον καί εἶναι «τὸ χωριὸ πὺ δὲν ἔχει ἀνδρες». Ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ διηγηθῇ κανεὶς δὴλ τὴν ἱστορία τῆς ἱδρύσεως καί τῆς ζωῆς τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ χωριοῦ.

...ΕΘΕΛΟΥΣΙΑ ΕΞΟΔΟΣ

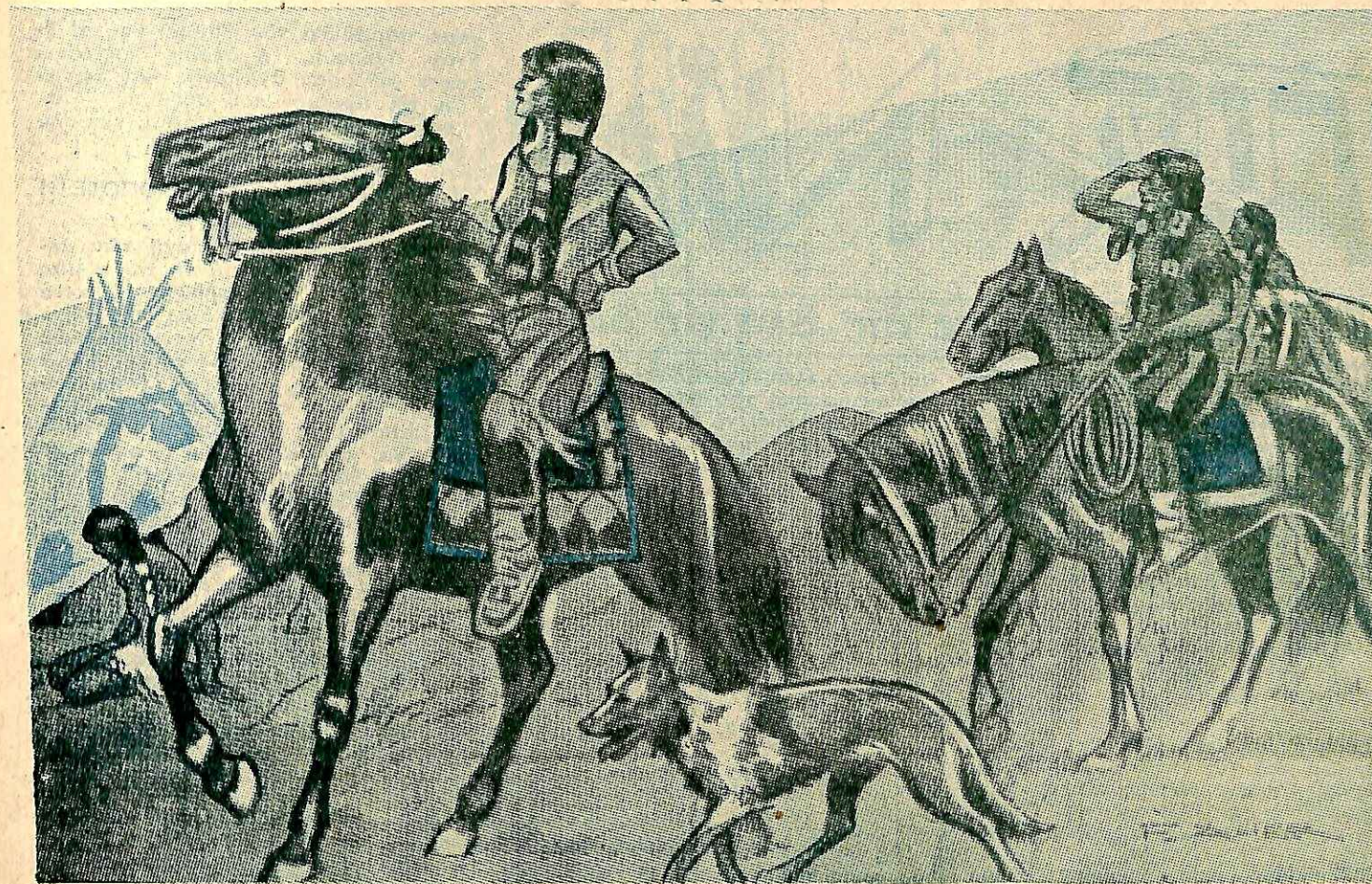
Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, τοὺς προκρίτους τῆς Ἰνδικῆς φυλῆς Πουέμπλο, πὺ ζῇ στὰ πρὸς τὸ Μεξικὸ ἀμερικανικὰ σύνορα, ἀπαρχολοῦσε σοβαρώτατα τὸ πρόβλημα τῆς ἐξοικονομήσεως τῶν ὑπεραριθμῶν γυναικῶν πὺ ὑπῆρχαν στὴν κοινότητά τους. Κατὰ μίαν περιεργὴ σύμπτωση, ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ἐγγενίωνταν ἀπὸ τίς γυναῖκες τῆς φυλῆς, πάρα πολλὰ κορίτσια καί ἐλάχιστα μόνον ἀγόρια. Ἡ θηλυγονία ἀποτελοῦσε κανόνα, καί ἐξαίρεσιν ἡ ἀρρενογονία. Ἐτσι, σιγά-σιγά, εἶχε καταντήσῃ νὰ ὑπάρχῃ στὴν φυλὴ αὐτὴ μιά ἀναλογία εἴκοσι γυναικῶν πρὸς ἕνα ἄνδρα.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνδρες, φυσικά, ἦταν κατευχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ, πὺ ἐπικρατοῦσε στὴ φυλὴ τους. Καί καταλαβαίνετε γιατί; Ὅχι μόνον ὁ κάθε ἄνδρας τῆς φυλῆς εἶχε ὄσες γυναῖκες ἤθελε, ἀλλὰ καί ἦταν τὸ ἀντικείμενο ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων ἀπὸ τίς γυναῖκες. Ὁ κάθε ἄνδρας ἦταν σὰν ἕνα βασιλεῦς καί συνεπῶς ἀποτελοῦσε γιὰ τίς γυναῖκες ἕνα πολῦτιμο ἀντικείμενο πὺ ἀπαιτοῦσε ἰδιαίτερες φροντίδες καί μεγάλη προσοχή.

Στὸ τέλος, ὁμῶς, οἱ ἄνδρες, φυσικά, ἦταν κατευχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ, πὺ ἐπικρατοῦσε στὴ φυλὴ τους. Καί καταλαβαίνετε γιατί; Ὅχι μόνον ὁ κάθε ἄνδρας τῆς φυλῆς εἶχε ὄσες γυναῖκες ἤθελε, ἀλλὰ καί ἦταν τὸ ἀντικείμενο ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων ἀπὸ τίς γυναῖκες. Ὁ κάθε ἄνδρας ἦταν σὰν ἕνα βασιλεῦς καί συνεπῶς ἀποτελοῦσε γιὰ τίς γυναῖκες ἕνα πολῦτιμο ἀντικείμενο πὺ ἀπαιτοῦσε ἰδιαίτερες φροντίδες καί μεγάλη προσοχή.

Ἀλλὰ πὺς νὰ γινόταν αὐτὸ, ὅταν ὁ κάθε ἄνδρας ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἔχη εἴκοσι καί εἰκοσιπέντε γυναῖκες; Θά ἀγαποῦσε τὴ μία, καί οἱ ἄλλες δεκαεννέα θά ἔμεναν στὸ στὸ περιθώριο — κι' αὐτὸ συνήθως γινόταν.

Λύθη κι' ἀγανακτήσις, λοιπόν, τῶν γυναικῶν, ἀνησυχία «γιὰ τὸ μέλλον τῆς νεότητος» τῶν γηραιῶν προκρίτων. Ἦν κατὰστασις αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ

δρες κουράσθηκαν — ὄχι, ὅλοι, βέβαια, ἀλλὰ ὅσοι, ὅπως οἱ πρόκριτοι, εἶχαν περάσει τὰ σαράντα. Αὐτοὶ ἀρχισαν ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς καί γιὰ τίς συνεχεῖς ἀξενόμενες ὑποχρεώσεις, πὺ ἐβάραιναν τοὺς νέους.

Ἀλλὰ κα οἱ νέες γυναῖκες δὲν ἦσαν εὐχαριστήμενες. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς εἶχαν φοιτήσει σὲ ἀμερικανικὰ κολλέγια — ἐνῶ στοὺς ἄνδρες ἀπγορεύετο, λόγω τῶν πολλῶν τους ὑποχρεώσεων, νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο — καί εἶχαν γυρίσει πίσω ὄχι μόνον σπουδασμένες, ἀλλὰ καί με τὰ ἀπόλυτα ἰδανικά, πὺ ἔχει συνήθως ἡ μορφωμένη νεότης. Ἡ κάθε μία, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὲς, ἤθελε ν' ἀγαπηθῇ ἀποκλειστικά ἀπὸ ἕνα ἄνδρα, νὰ εἶναι «ἡ μὴ», ἡ μοναδικὴ συντροφὸς ἑνὸς ἀνδρός.

Ἐίμαστε πολλές, τοὺς ἔλεγε, κι' ἀφοῦ ὑπάρχει μεγάλη προσφορὰ καί ζήτησι ἐλάχιστη, εἶναι φυσικὸ, ἐμεῖς, πὺ προσφερόμεθα, νὰ ξεπέφωμε συνεχῶς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγωμε. Ὅλες ἐμεῖς, πὺ δὲν βρήκαμε ἄνδρα καί πὺ ἂν βρήκαμε, δὲν ἀγαπηθήκαμε, πρέπει ν' ἀφήσωμε τὴ θέσι μας σ' αὐτὲς, πὺ προτιμήθηκαν, σ' αὐτὲς πὺ εἶχαν τὴν τύχη ν' ἀγαπηθοῦν. Φεύγοντας, δὲν χάνομε καί μεγάλα πράγματα. Καί μποροῦμε νὰ δημιουργήσωμε δικιά μας ζωὴ, ἀνεξάρτητη ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες!

Μὲ τὴν ἐκείνη τὴν ἰδέαν ἐκέρυε τίς ἰδέες τῆς, ὡστε κατάρθρωσε νὰ πείσῃ διακόσιες γυναῖκες τῆς φυλῆς νὰ τὴν ἀκολουθή-

σουν. Ἐτσι συνέβη ἡ ἐθελούσια αὐτὴ ἐξοδος τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὴ φυλὴ Πουέμπλο — πρὸ εἴκοσι ἀκριβῶς χρόνων.

Ποῦ θά ἐγκαθίστατο, ὁμῶς, ὁ μικρὸς αὐτὸς γυναικεῖος στρατός; Ποῦ θά ἐπήγαινε; Οὔτε ἡ Λοῦκ, οὔτε οἱ συντρόφισσές τῆς ἔξεραν. Ἐφαχναν... Κι' ἔφασαν πολὺ, ὥσπου, στὸ τέλος, βρῆκαν ἕνα ἐντελῶς ἔρημο κι' ἀκατοίκητο μέρος, στὸ βάθος τῶν στεππῶν τοῦ Καναδά, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνδρική κυριαρχία. Ἐκεῖ ἐφθασαν καβάλα στὰ ἄλογά τους — σὺν χρόνῳ ἀμαζόνες τῆς ἀπελπισίας — κουβαλώντας κι' ὅτι ἄλλο πολῦτιμο ἢ χρῆσιμο πράγμα εἶχαν — ἐκτὸς ἀπὸ τίς καρδιές τους πὺ ἀσφαλῶς, κάπου ἄλλοῦ θά εἶχαν μείνει. Κι' ἐγκατεστάθησαν... Δουλεύοντας σκληρὰ καί με ἀφάνταστὴ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή, ἱδρυσαν τὸ χωριὸ τους, πὺ τὸ ὠνόμασαν Μπραῖντον κι' ἐκαλλιεργήσαν ὅλες τίς γύρω ἀγones ἐκτάσεις.

Κι' ἀπὸ τότε ζῇ κι' εὐμερεῖ τὸ πὺ πρῶτοτυπο χωριὸ πὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὸν κόσμον, τὸ Μπραῖντον, τὸ χωριὸ χωρὶς ἄνδρες. Καί μάλιστα, ὁ πληθυσμὸς τοῦ, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ, αὐ-

ξενεταί. Γιατί, ἐν τῷ μεταξύ, κι' ἄλλες γυναῖκες — μεταξὺ τῶν ὁποίων καί δύο Ἀμερικανίδες — ἦλθαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ χωριὸ (μὴν ἀμφιβάλλετε, ὦ ἄνδρες! Ἡ ἴδια ἀπελπισία πὺ ἐσπρώξε τίς πρῶτες, θά ὠδήγησε κι' αὐτὲς ἐκεῖ!)

Τὸ Μπραῖντον ἔχει δικούς του νόμους, δικές του συνήθειες καί οἱ θηλυκοὶ κάτοικοί του δικά τους νοσοτροπία. Ὁ κυριώτερος ὁμῶς νόμος, εἶναι ὅτι ἀκαγορεύεται ἀπολύτως ἡ παραμονὴ στὸ χωριὸ ἀνδρῶν.

«Κανένας ἄνδρας — ἐνῶ κάθε γυναῖκα, πὺ θέλει νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, εἶναι εὐπρόσδεκτη. Μακριὰ ὁ πειρασμὸς, μακριὰ ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας μας — θά ἐσκέφθησαν οἱ νομοθέτιδες τοῦ Μπραῖντον. Ἄν ὁμῶς — κι' αὐτὸ εἶναι ἡ σκέψις ἐνὸς πονηροῦ ἀνθρώπου — ἕνας ὠραίος ἄνδρας παρουσιαζόταν στὸ περίφημο αὐτὸ γυναικεῖο χωριὸ, τί θὰ γινόταν; Θά τὸν ἐδιώχναν ἢ... Ἀλλὰ ὅς μὴν προχωρήσωμεν. Ἀλλωστε, γι' αὐτὸ, τὸ Μπραῖντον βρίσκεται στὸ βάθος τῶν Καναδικῶν στεππῶν, πολὺ μακριὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένο μέρος καί κάθε δρόμο!

Κι' ἀπὸ τότε ζῇ κι' εὐμερεῖ τὸ πὺ πρῶτοτυπο χωριὸ πὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὸν κόσμον, τὸ Μπραῖντον, τὸ χωριὸ χωρὶς ἄνδρες. Καί μάλιστα, ὁ πληθυσμὸς τοῦ, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ, αὐ-

ξενεταί. Γιατί, ἐν τῷ μεταξύ, κι' ἄλλες γυναῖκες — μεταξὺ τῶν ὁποίων καί δύο Ἀμερικανίδες — ἦλθαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ χωριὸ (μὴν ἀμφιβάλλετε, ὦ ἄνδρες! Ἡ ἴδια ἀπελπισία πὺ ἐσπρώξε τίς πρῶτες, θά ὠδήγησε κι' αὐτὲς ἐκεῖ!)

ΤΙΚ ΝΙΚ

Μιά σελίδα με απ' όλα για όλους

Ο ΚΩΔΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Πώς πρέπει να ντύνεται κανείς ; Για ένα ζήτημα που απασχολεί κάθε άτομο, χωρίς όμως και να μπορεί ποτέ να καθορίσει τον κανόνα του ντυσίματος του. Πιο κάτω παραθέτουμε έναν μικρό κώδικα τρόπου ντυσίματος με έννεα εντολές, τις οποίες κάθε άτομο που φροντίζει να ναι πάντοτε «το καουτίο», πρέπει να τις ξέρη απ' έξω:

1. Εκείνος που διαθέτει 5 δραχμές, πρέπει να ξεδεύη τις τέσσερις για φαγητό και τη μία για ντύσιμο.

2. Καλύτερα να ντύνεται κανείς εύπρεπώς και τις επτά μέρες τις εβδομάδος, παρά να παριστάνη τον κομψεύμενο την Κυριακή και να ναι βρώμικος και άθλιος τις άλλες μέρες.

3. Ο ρουχισμός είναι σαν ένα δεύτερο δέρμα, το οποίο πρέπει να προσέχει κανείς όσο κι' εκείνο που μάς έδωσε η φύσις.

4. Προτού παραγγείλη κανείς μιαν ένδυμασία, πρέπει να κάμη μια βόλτα ως την κουζίνα και να συμβουλευθί το στομάχι των παιδιών του.

5. Ένας λεκές είναι μια ντροπή, πού τίποτε δεν την συγχωρεί. Καλύτερα εκατό μπαλώματα, παρά ένας λεκές.

6. Είναι βλακεία να παρακολουθώ κανείς την μόδα σαν σκλάβος, αλλά είναι τρέλλα να μὴν την λογαριάζη και καθόλου.

7. Η γυναίκα στολίζεται, ο άνδρας όμως ντύνεται.

8. Πρέπει να ντύνεται κανείς κατά τρόπον πού να τον εύνω, όχι όμως και σε σημείο πού να τον διαψεύση το μέλλον.

9. Στο ντύσιμο, ό,τι είναι επίπλαστο και τεχνητό είναι επιβλαβές.

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΣΤΟ ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ

Τό να συνοδεύη κανείς την γυναίκα του μέσα στα μεγάλα μαγαζιά, είναι μιὰ απ' τις μικροενοχλήσεις της σημερινής ζωής.

Ενώ η κυρία εξετάζει, στριφογυρίζει, κάνει να ξεδιπλώνονται χιλιόμετρα δόλοκληρα ύφασματων, συνήθως χωρίς ν' αγοράσῃ τίποτε, ενώ διατρέχει με άνεσι, με ευκολία, καθ' όλα τὰ πλάτη και μήκη, τὸ ἄπειραν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ καταστήματος, ἀγνοώντας σ' ὅλα τὰ εἴδη, ὑποβόλγζοντας σ' ὅλα τὰ εἴδη, ὑποβόλγζοντας χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις, ὁ κύριος τὴν ἀκολουθεῖ κατὰ στενοχωρημένον, σιωπηλὸς καὶ στενοχωρημένος. Συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴν ἔκφρασι τῶν μαρτύρων αὐτῶν

συζύγων, ἕνας διευθυντὴς μεγάλου καταστήματος τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε τὴν ἐμπνεύσι νὰ δημιουργήσῃ μέσα στὸ κατάστημά του, αἰθούσαν ἀναμονῆς — καπνιστηρίου — μὲ τρεχόν μετὰ οἱ κυρίες καὶ τοὺς ἀναζητοῦν, εἰδικὸς ὑπάλληλος παραδίδει τὸσον σ' αὐτὲς ὅσον καὶ στοὺς κυρίους ἕνα ἀριθμημένο σῆμα τοῦ καταστήματος.

Ὅταν ἡ κυρία τελειώσῃ τὰ ψώ-

Ἀκούστε, ἀκούστε...

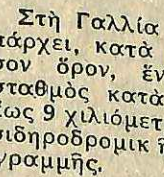

Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος γάτος εἶνε εἴκοσι ἔξη ἐτῶν.

Ἐνα ἑλβετικὸ ἐργοστάσιό κατασκεύασε τελευταίως ἕνα εἶδος ρολογιῶν, πού κι' ἂν ριχθοῦν ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἀϊφελ ἀκόμα, δὲν σπᾶνε.

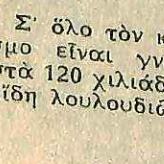
Ὅταν ἕνα κουνέλι κυνηγιέται, εἶναι ἱκανὸ νὰ κολυμπήσῃ καὶ νὰ ἀναρριχηθῇ στὰ δέντρα...

Στὴ Γαλλία ὁ πᾶρχης, κατὰ μέσον ὅρον, ἕνας σταθμὸς κατὰ 9 χιλιόμετρα σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

Τὸ φῶς διαδίδεται μὲ τὴν φανταστικὴν ταχύτητα τῶν 300.000 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον.

Σ' ὅλο τὸν κόσμον εἶναι γνωστά 120 χιλιάδες εἶδη λουλουδιῶν.

νια, παραδίδει τὸν ἀριθμὸ τῆς σ' ἐναν... γκροῦμ, ὁ ὁποῖος πηγαίνει στὴν αἰθούσαν ἀναμονῆς καὶ φωνάζει τὸν ἀριθμὸν τοῦ συζύγου — ἀκριβῶς ὅπως στὰ βεστιάρια, καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὴν γυναίκα του!

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΝ

ΤΑ ΑΧΡΗΣΤΑ

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῶν μῆλων, τῶν ἀφθόνων γιὰ τὴ χώρα μας μῆλων. Εἶναι ἕνα φρούτο ὑγιεινὸ καὶ εὐχάριστο καὶ λόγω τῆς σχετικῆς φθηνότητος του γίνεται γενικῶς μεγάλη κατανάλωσις του. Ἀλλὰ γιὰ τὴν πετὰ τὴς φλούδας; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ νεωτέρα περὶ βιταμινῶν θεωρία ἀπαιτεῖ νὰ τρώγονται, ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ πλύσιμο, κ' οἱ φλούδες, μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάμετε μ' αὐτὲς ἕνα εἶδος τσαγιοῦ μὲ γεύσιν ἐξαισιάν: Βάλετε τὴς φρεσκοκομμένες φλούδες — πού πρέπει νὰ εἶνε πολὺ λεπτές — μέσα σ' ἕνα τρυπητὸ μὲ μιὰ φέτα λεμονιοῦ. Περιχύστε τες καὶ ξαναπερεχύστε μὲ βραστὸ νερό. Ρίξτε μετὰ ὅση ζάχαρη νομίζετε ἀρκετὴ καὶ σερβίρετέ τες ζεστές, μὲ μπισκότα. Εἶναι ἕνα εὐχάριστο ἀναψυκτικὸ ποτὸν, τοῦ ὁποιοῦ ἡ γεύσις ἀσφαλῶς θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.

ΤΟ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑ

Ἐχει ὑπολογισθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἡ ἀκριβέστερον ἀπὸ τοῦ 1492 μέχρι τοῦ 1934 ἔχει ἐξαχθῇ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς χρυσὸς 34.000 τόνων.

Σήμερα ἀπὸ τὸ πολὺτιμο αὐτὸ μέταλλο ἐξάγεται μιὰ ποσότης 600 περίπου τόνων τὸν χρόνον, πράγμα πού γεννᾷ ἕνα διπλὸ ἐρώτημα: Ἡ ποσότης αὐτὴ μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ σταθερὴ καὶ γιὰ πόσα χρόνια ἀκόμα;

Οἱ γεωλόγοι δείχνονται πολὺ ἀπαισιόδοχοι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Κατὰ τὴς τελευταίας τους σχετικές ἀνακοινώσεις λένε ὅτι ἡ γῆ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ τοῦ λοιποῦ παρά περὶ τοὺς 12.000 τόνους χρυσοῦ ἀκόμα.

Μ' ἄλλα λόγια, μέσα σὲ μιὰν εικοσαετίαν οἱ χρυσοφόρες πηγές τῆς γῆς θ' ἀποστειωθοῦν τελείως.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν θὰ μπορῇ νὰ βρισκῇ κανεὶς χρυσάφι, παρά στὰ συσσωρευμένα μέσα στὰ χρηματοκιβώτια τῶν διαφόρων Τραπεζῶν τοῦ κόσμου, ἀποθέματα τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ μετάλλου.

Χιοῦμορ

— Ἐμαθες τὸ δυστύχημα πού ἔπαθε ὁ καλὸς καὶ ἀγαπητὸς μᾶς φίλος, ὁ Πέτρος;

— Ὁχι. Τί τοῦ συνέβη;

— Ἐκλεψε τὴν κόρη μου.

— Ὁ πελάτης... Αὐτὸ τὸ πορτραῖτο πού μοῦ ἐκάματε, δὲν μ' ἀρέσει καλῶς.

— Ὁ ζωγράφος... Για νὰ μείνεται εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ μοῦ πληρώσετε ἄλλας 500 δραχμές. Ἡ ζωὴ σήμερα ἔχει ἀκριβῆναι, κύριέ μου, τόσο πολὺ!...

Στὸ σχολεῖο:

— Ποιὸς εἶναι ὁ μέλλων τοῦ ρήματος «χασμῶμαι»;

— Καίμοι, γαί...

ΕΝΔ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΙ

Ὅταν ἔχη κανεὶς πολυὰ χρήματα, ἔχει καὶ μελάδες.

Πρέπει νὰ πῆζῃ γκόλφ, νὰ ἐπισκέπτεται τὴς διάφορες λέσχες, νὰ βρίσκειται τέλος ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀναλόγως τῆς σαίζον. Πρέπει νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴ μιὰ πρόσκλησι στὴν ἄλλη. Σήμερα νὰ πηγαίνῃ στὴς Κάννες γιὰ ἱστιοπλοία, αὐριο στὸ Σαιν Μόρις γιὰ σκί. Καὶ μεθαύριο στὴ Βαϊκίκι γιὰ κολυμβητικὸς ἀγῶνες.

Αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Ντίκ Πλουγκερ. Καὶ ἐπρεπε νὰ ἔχῃ αὐτὲς τὴς φασαρίες, νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος τώρα νὰ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ πλάξ τοῦ Πάλμ-Μπήτς μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸν πετρελαιοπηγὲς του ἦταν ἀστεῖρευτες.

Καὶ ὁ Ντίκ Πλουγκερ βαρύνταν... Βαρύνταν πολὺ. Ἐσπλωμένος μπρούμητα στὴν ἄμμο, κύταζε τὴ θάλασσα, ἀφῆνε τὸν ἥλιο νὰ ψήνῃ τὴν πλάτη του, χαμουριόταν καὶ μουρμουρίζε. Ἔως ὅτου γνώρισε τὴν Ἐθελ Κίγκ, τὴν βασιλισσα τοῦ φιλμ. Τότε μόνο αἰσθάνθηκε ἕνα ἀλλόκοτο πρᾶγμα μέσα του, πού τοῦ μαλάκωσε τὴ σκληρότητα καὶ τὸν ἔκαμε νὰ φιλοθύσῃ λόγια ἀγάπης στὰ ἄμορφα αὐτάκια της.

— Αὔριο, εἶπε ἡ Ἐθελ, μιὰ μέρα πού κολυμποῦσαν μαζί, αὐριο πρέπει νὰ φύγω.

— Γιατί, μίς Κίγκ; — Μὲ ἀναγκάζει ἡ ἑταιρία μου. Πρέπει νὰ γυρίσω με κάποιον νέο φίλμ. — Αὐτὸ μόνον!... Θὰ πληρώσω ἐγὼ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ἀποζημιώσεις, κι' ἐσεῖς θὰ μείνετε.

— Ἀδύνατον. — Ἄδύν...! Ἡ λέξις ἦταν τόσο ἀνώνστη στὸν

Ντίκ, καὶ ἀνοίγει τόσο πολὺ τὸ στόμα του, ὥστε γεμίσει νερό καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ γυρίσουν στὴν ξηρά. — Ἀλήθεια τὸ λέτε, Ἐθελ; ρώτησε πάλι ὅταν ἐξανακάρησαν στὴν ἄμμο.

— Ἐκεῖνη ἔγνεψε «ναί». — Καλὰ. Τότε θὰ ἔρθω γρήγορα στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ τὴν προηγουμένης ἔχω νὰ κανονίσω κάτι ὑποθέσεις στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Ὡραία, ἀπάντησε ἡ Ἐθελ. Μὴν ξεχάσετε ὁμῶς νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε πρὶν ἐκκινήσετε.

— Ἐθελ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ντίκ. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Ἐκεῖνη τὸν ἐκύτταξε ἐκπληκτῇ, κι' ἄρχισε μηχανικά ν' ἀνακατεύῃ τὴν ἄμμο.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶ πρῶτα, εἶπε ἡ νέα γυναίκα. Ἀφῆσε μου λίγων ἡμερῶν διορία.

Ἡ Ἐθελ Κίγκ ἐσκέφθηκε μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα, ἀντήλλαξε ἀτέλειωτα τηλεγραφήματα μὲ τὸ Χόλλυγουντ, καὶ πολὺ ὥρες τηλεφωνικῆς συνδιαλέξεως. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε τὸ «ναί».

Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴς φωτογραφίες τῆς Ἐθελ Κίγκ, καὶ τοῦ Ντίκ Πλουγκερ καὶ περιέγραψαν μὲ μεγάλα ἄρθρα τοὺς ἀρραβῶνες τοῦ πλουσιώτερου ἀνθρώπου τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν θεατρικὴ Ἐθελ. Ἡ εἰδησις ἔκαμε τὸν γύρο ὅλου τοῦ κόσμου.

Καὶ ἐνῶ τῆς Ἐθελ Κίγκ τὸ ὄνομα βρισκόταν σὲ ὅλα τὰ στόματα, ὁ Ντίκ Πλουγκερ, πού ἦταν στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ ὑποθέσεις ἐπαινοὺς χιλιάδες συγχαρητήρια.

— Δὲν μοῦ λές, Ντίκ, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ φίλος του Μπόμπ Τζάκσον. Θὰ

παντρευθῇ σὲ ἀλήθεια τὴν Ἐθελ Κίγκ;

— Φυσικά, ἀπάντησε γελώντας ὁ Ντίκ.

— Χμ! ἔκαμε κουνώντας τὸ κεφάλι ὁ Μπόμπ. Καὶ θὰ τῆς ἐπιτρέψῃς νὰ ἐξακολουθῇ νὰ παίξῃ;

— Ἀδύνατον, Μπόμπ!...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Σήμερα γράφουν οἱ ἐφημερίδες ὅτι ἡ Ἐθελ Κίγκ ὑπέγραψε ἕνα νέο συμβόλαιο γιὰ τρία χρόνια.

— Τώρα δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ! φώναξε κατάπληκτος ὁ Ντίκ. Πού τὸ γράφει;

— Νά, διάβασε μόνος σου.

Ὁ Ντίκ Πλουγκερ τσαλάκωσε θυμωμένα τὴν ἐφημερίδα.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό... Σήμερα κίολας φεύγω γιὰ τὸ Χόλλυγουντ... Ἡ ἐγὼ ἡ ὁ κινηματογράφος.

Ἡ βίλλα τῆς Ἐθελ ἦταν ἕνας μεγάλος πύργος σὲ στυλ μεσαιωνικό.

Ἡ πόρτα τοῦ πάρκου ἦταν ἀνοιχτὴ, καὶ ὁ Ντίκ προχώρησε ἀνάμεσα στὴς σκιερὲς ἀλλέες. Περπατώντας σκεπτικός, ἔφθασε στὴν πισσίναν τῆς Ἐθελ. Ἐαφνικὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ μιὰ γυναίκα περασμένης ἡλικίας.

— Ὡραία, σκέφθηκε διακρίνοντας κάποια ὁμοιότητα μετὰ τῆς Ἐθελ, νὰ ἡ μητέρα της! Μόνον πού μὲ παραξενεύει πῶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

Ἡ κυρία κύτταξε τὸν νέο κατάπληκτο.

— Κυρία μου, ἔκαμε ὑποκλινόμενος καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο του ὁ Ντίκ.

Ἡ κυρία ἀλλάξε χρώματα.

— Πῶς μῆγκατε ἐδῶ μέσας; ρώτησε αὐστηρά.

— Ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπὴν.

τῆσε ὁ Ντίκ.

— Τὸ βρίσκω τολμηρό...

— Κυρία μου, ἤθελα νὰ μιλήσω στὴν κόρη σας.

— Στὴν... στὴν... κόρη μου;

Ὁ Ντίκ ὑποκλίθηκε.

— Ἡ κόρη σας θὰ σᾶς μίλησε ἀσφαλῶς γιὰ μένα. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ντίκ Πλουγκερ...

Ἡ κυρία ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ...

Ὁ Ντίκ τὴν ἐκύτταξε κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Μικρὲ, εἶπε σ' ἕναν νεαρό νέγρο πού σκάλιζε πέρα πέρα τὸν κήπο. Τί ἔχει ἡ ἡλικιωμένη κυρία;

— Ὡ, τὸ κυρία ντὲν ἀγαπᾷ ξένους! ἐξήγησε ὁ μικρὸς. Ξένοι ντὲν κάνει ἔλθουν μέσα... Μίς Κίγκ ἀγαπᾷ μὲνι μόνη...

— Ἡ μίς Κίγκ; Μὰ πού εἶναι...;

— Ἐφύγε, ἔτρεξε.

Ὁ Ντίκ κατσούφιασε. Αὐτὴ!... Αὐτὴ ἦταν!...

— Κύριος ντὲν ξέρει μίς Κίγκ μεγάλο ἀστέρη... ; Κύριος ντὲν πηγαίνει κινηματογράφος;

— Ἀλλά... ἀλλά... ἐφέλλι σε ὁ Ντίκ. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἴσως ἡ μητέρα της...

— Ὁχι, μητέρα... ντὲν ἔκει μητέρα μίς Κίγκ, ἀπὴν τῆσε ὁ νέγρος κυττάζοντας τον μὲ τὰ πονηρά του μάτια. Μίς ντὲν ἦταν βαμμένη...

— Δὲν ἦταν βαμμένη...

— Μερικὲς φορές ὅταν τὸ μίς Κίγκ μπαίνει νερό... ἐξακολούθησε ὁ νέγρος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ἕνας ὑπηρετὴς καὶ χῶρίς νὰ θέλῃ ὁ Ντίκ ἀναγκάστηκε νὰ βγῇ ἔξω.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, σταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο προστά στὴν πόρτα. Τὸ ὡδηγοῦσε μιὰ

νέα γυναίκα.
— Έθελ! φώναξε ο Ντίκ αναγνωρίζοντάς την.
— Εσύ, Ντίκ!, έκαμε χαρούμενη ή νέα ενώ πηδούσε έξω από τ' αμάξι. Γιατί δεν με είδοποιήσες;
— Έθελ!— ο Ντίκ προσπαθούσε να φανή ήρεμος— σε παρακαλώ, έλα στο αυτοκίνητό μου. Θα πάμε όπου θέλεις, φτάνει να μπορέσωμε να μιλήσωμε άνε-νόχλητοι.

Σ' ένα μικρό μπάρ, βρήκαν μια γωνιά ήσυχη.
— Η Έθελ κύτταζε τον Ντίκ σιωπηλή.

— Δεν θέλεις να μου εξηγήσης, Έθελ; της είπε. Εκείνη κατέβασε το κεφάλι.

— Μου υποσχέθηκες να μην ανανεώσης το συμβόλαιο, είπε ο Ντίκ θυμωμένος! Και τώρα;...

— Ντίκ... ψιθύρισε με βουρκωμένα μάτια ή νέα Ντίκ...

Έκείνος κούνησε το χέρι του ανυπόμονα. Η Έθελ τον κύτταζε με δάκρυα στα μάτια και φαινόταν σαν να έψαχνε να βρή λόγια.

— Ντίκ, συνέχισε ξεαφνα αποφασιστικά. Δεν είμαι καθόλου ή Έθελ Κίγκ.

— Τι!... Τι είπες;
— Είμαι μόνον ή σωσία της Μ' αφήνει να την αντικαθιστώ παντού, στον κόσμο στη ζωή, και στα ταξίδια...

— Μά είναι δυνατόν; έτραυλισε ο Ντίκ κατάπληκτος.

— Ξέρεις, Ντίκ. Όταν ή Έθελ Κίγκ πρωτόρχισε να γυρίζει φιλμ εσύ ήσουν ακόμα μωρό...

— Αυτό το είχα ξεχάσει έντελως.

— Ντίκ, μη μου θυμώσης, είπε με γλυκερά ήκευτική φωνή ή νέα. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Με ανάγκασε να σέ άρραβωνιαστώ γιατί θα ήσουν γι' αυτήν μια καλή ρε-κλάμα.

— Καλά και δεν την παντρεύτηκα!

— Καύμενε μου, σέ χρειάζοταν μόνο όσπου να υπογράψω το καινούργιο της συμβόλαιο.

— Λοιπόν, είπε ο Ντίκ, τραβώντας την κοντά του άπαλά, εσύ δεν θέλεις να με παντρευτής;

— Ντίκ, ψιθύρισε εκείνη, ενώ κυλούσαν δυο μεγάλα δάκρυα στα μάγουλά της. Τι μπορεί να έχης εσύ μ' εμένα. Δεν είμαι τίποτα άλλο παρά μια φτωχή σωσία...

Ο Ντίκ Πλουγκερ άρχισε να γελά σά μικρό παιδί.

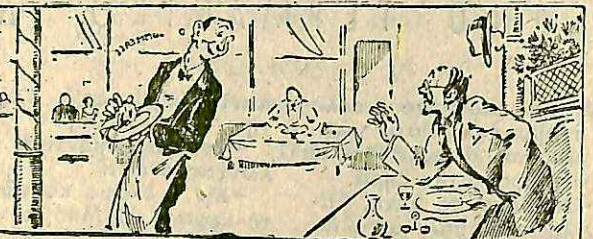
— Εσύ είσαι όμως αληθινή, της είπε σφραγίζοντας το στόμα της μ' ένα φιλή. **ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ**

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

— Άγενέστατε! Για να ξέρης, ο άντρας της φίλης μου της Ιωάννας την φωνάζει από το πρωί ως το βράδυ «χρυσό μου», «μπιζού μου»...

— Ναι, άλλ' αυτός είνε κοσμηματοπώλης, ενώ εγώ είμαι ζωέμπορος.

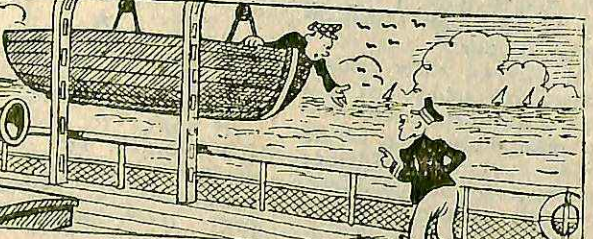

— Δε μου λές, γκαρσόν, με το μαντήλι σου σκουπίζει το πιάτο;

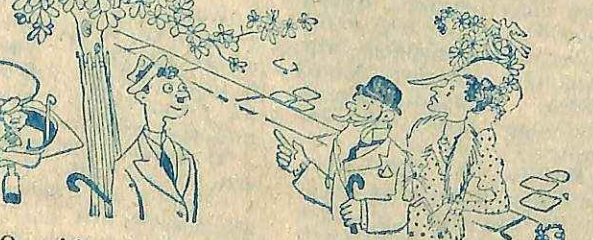
— Δε θαρρεύστε, κύριε, δεν ήταν καθαρό...

Έκείνη: Είσαι θλάκας.
Έκείνος: Άλλο τόσο είσαι εσύ!
Έκείνη: Όχι δά! Μην ξεχνάς ότι είμαι τό... ήμισύ σου!

Ο καπετάνιος: Τι κάνεις εσύ εκεί;
Ο έπιβάτης: Έβαλα στοιχημα να διαπλεύσω τον όκεανό... με δάφκα.

Ο σύζυγος: Έφétος εκάναμε διακοπές στδ λασσα.
Ο φίλος: Περίεργο. Κι' εγώ θάκοθα το κεφάλι μου ότι ήσαστε σέ βουνό.

Για να γνωρίσετε τόν έαυτό σας ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ

...για μια στιγμή φαντασθήτε τον έαυτό σας στη θέση του εκ Σηρομερίου της Εύβοίας, συζύγου, που δεν παρεκάλεσε το Θεό παρά να το στείλ η ένα παιδάκι και ξαφνικά άκουσε από την μαμή ότι ή γυναίκα του του χάρισε δύο δίδυμοι! Ποιά θα ήταν ή πρώτη σας σκέψις επάνω στο γεγονός αυτό; Τι θα λέγατε δηλαδή μέσα σας; Πιο κάτω παραθέτουμε δέκα διάφορες τέτοιες πιθανές σκέψεις. Προσέξτε τις και ειλικρινά όμολογήστε στον έαυτό σας ποιά θα εκάνατε σείς. Μετά, ανατρέξτε στον αντίστοιχο αριθμό που θα σας τη ποιός είσθε.

1ον Λέτε: «Τι πρέπει να κάμω τώρα για να μη φωνάζουν πολύ κι' έχω μπελάδες με τον ιδιοκτήτη που κάθεται ακριβώς στο κάτω πάτωμα;...»

2ον Εύχαριστείτε τον Θεό για την άποστολή αυτή;

3ον Σκέπτεσθε τρομαγμένους: «Φθάνει να μη μοιάσουν του θείου Άντρεά, που είναι τόσο άσχημορούρης».

4ον Λυπάσθε θαθύτατα που δεν ήσαν πενιάρδυμα;

5ον Διερωτάσθε τί θα πη ή πεθερά σας;

6ον Σκέπτεσθε ότι οι φροντίδες που άπαιτούν οι μικροί αυτοί μπεμπέδες, θα κουράσουν πολύ την γυναίκα σας;

7ον Λιερωτάσθε πώς διάβολο θα το ονομάσετε;

8ον Διερωτάσθε αν δεν θα υπάρθ η τρόπος να τα κάμετε ένα είδος αδελφών Μάρξ, που τόσο σάς διασκεδάζουν στον κινηματογράφο;

9ον Κάνετε ένα: «Πφ!» και θεωρείσθε καταστραμμένους;

10ον Τηλεφωνείτε σ' όλους σας τους πραγματικούς φίλους για να τους αναγγείλετε μ' ευχαρίστησι το νέον;...

...Ιδού και ο χαρακτηρισμός που αντιστοιχεί σέ κάθε αριθμό:

1) Είσθε ένας άνθρωπος επηρεασμένος από ασήμαντες προκαταλήψεις. 2) Είσθε ένας αισιόδοξος. 3) Είσθε ένας άπαισίδος. 4) Είσθε ένας κενόδοξος και εψασμένος γι' αυτοδιαφήμιση. 5) Είσθε δειλός και θεοφοβούμενος. 6) Είσθε περιποικτικός και φιλοστοργός. 7) Σάς λείπει ή φαντασία. 8) Είσθε κεροδοκός. 9) Είσθε εύαισθητος. 10) Είσθε αρκετά λογικός.

ΑΠΟ Τ' ΑΝΟΙΧΤΟ ΦΙΝΙΣΤΡΙΝΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΖΑΚ ΡΕΝΩ

Α ΞΕΧΑΣΤΕ αλήθεια θα μου μεινι το ταξίδι εκείνο από τη Νέα Υόρκη στο Χερθούργο. Ποτέ δεν ήλπιζα πώς ή γιατρός ενός υπερωκεανείου θ' αντίκρυζε ποτέ μια τέτοια περίπτωση. Κι' όμως...

Ανάμεσα στους επιβάτες μας είχαμε τον Ζάκ Λεγκράν, παλιό μου συμμαθητή και φίλο και την γυναίκα του, την Άλεις.

Για την ακρίβεια ή Άλεις δεν ήταν γυναίκα του, γιατί ή πρώτη της άντρας ή Σέντ Μουράτ μπέης, οίκτηρος τύπος έβιαστού, κατάλληλος για κάθε θρωμοδουλειά, άφου κατεκράτησε την προίκα και τα κοσμήματά της αρνιόταν να της δώση το διαζύγιο, αν δεν του επλήρωνε ένα τεράστιο ποσό που δυστυχώς ή Ζάκ δεν διέθετε.

Συχνά ή Λεγκράν ποδταν ένας άθλητικός τύπος, είχαν απειλήσει τον Σέντ ότι θα τον έδερνε και γι' αυτό δταν και οι τρείς βρέθηκαν πάνω στο πλοίο μος άνησούχρα σοβαρά.

Πραγματικώς, όταν μια στιγμή ή Ζάκ συναντήθηκε με τον Μουράτ σ' ένα διάδρομο, τον έβρισε άγρια κι' ή τελευταίος πήγε και παραπονέθηκε στον Κανιβέ τον άστυνομικό του πλοίου, λέγοντας πώς ήσαν άναγκασμένος έπειτα απ' αυτό να κρατά επάνω του περίστροφο γιατί φοβώταν για τη ζωή του.

Όταν ή Κανιβέ μούπε το έπεισόδιο αυτό πήρα κατά μέρος τον Ζάκ και τον συνεβούλευσα να μεινη ήσυχος.

— Ό,τι το υπα του άξίζουν κι' ακόμα περισσότερα, φώναξε με θυμό ή φίλος μου. Άς βγάλ η λοιπόν το περίστροφό του αν τολμά... Θα τον πνίξω με τά ίδια μου τά χέρια, το τέρας!

Κάποιος εκάλισε εκείνη τη στιγμή τον Ζάκ κι' ή Άλεις, όταν μείναμε μόνοι, μούπε σιγανά:

— Προσπαθώ πάντοτε να συγκρατώ τον Ζάκ, αλλά ή πρώην σύζυγός μου είναι περισσότερο παληάνθρωπος από όσο μπορεί κανείς να φαντασθ. Άν σάς έλεγα πόσα και πόσα έχει κάμει δεν θα με πιστεύατε. Μόλις γυρίσαμε απ' το γαμήλιο ταξίδι μ' έσπρωχνε να γίνω έρώμένη ενός πλουσιού τραπέζιτου πούθελε να χρησιμοποιήση ως χορηγό κάποιας επιχειρήσεώς του. Κι' εκάμε κι' άλλα χειρότερα... Πρίν συναντήσω τον Ζάκ ήμουν αποφασισμένη ν' αυτοκτονήσω. Την τελευταία φορά που συναντήθηκα με τον κ. Μουράτ μούδειξε κάτι έπιστολές του σέ μια μαϊτρέσσα του χάρις στις όποιες θα μπορούσα να επιτύχω το διαζύγιο εύκολα και πρὸς δρελός μου.

«Δός μου δύο εκατομμύρια, μούπε, και σου δίνω το διαζύγιο».

και σου τις παραδίδω άμέσως. Με τη σημερινή ακρίβεια δεν είναι καθόλου πολλά!... Άν ή τρελλο-Ζάκ σου σέ άγαπά δεν έχει παρά να θρη αυτό το ποσόν. Δεν με συφέρει να σέ πουλήσω φθηνότερα, μικρούλα μου;».

— Α! το τέρας, πρόσθεσε με πρόσωπο άλλαγμένο ή Άλεις. Ηθελε σκότωμα! Και θαρρώ πώς δεν θα κρατηθώ μέχρι τέλους. Κανείς δεν θα με καταδικάση για τον φόνο του έπειτα απ' όσα μούχει κάνει...

Όμολογώ πώς μούκάμε έντύπωση το μίσος που παλλόταν στη φωνή της και προσπάθησα κατά τις επόμενες μέρες να έμποδίζω κατά το δυνατόν τις συναντήσεις της Λεγκράν με τον Μουράτ.

Ο Σέντ φαινόταν πολλές φορές στη γέφυρα μαζί με μια ζάπλουτη Άμερικάνα: την κυρία Κάλντερ, μια παράδοξη γυναίκα, άδύνατη και κίτρινη σαν άρρωστη.

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ
ΤΗΣ κ. ΚΑΛΝΤΕΡ

Δυο μέρες μετά την άναχώρησή μας είχαμε πέσει σέ πυκνή όμίχλη που δεν επέτρεπε να δούμε ούτε καν σέ απόσταση ενός μέτρου και το πλοίο διαρκώς σφύριζε πρὸς άποφυγήν συγκρούσεως.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη και δινόταν χορός στα σαλόνια της πρώτης θέσεως, όταν ξαφνικά ήρθαν και με κάλεσαν κοντά στην κυρία Κάλντερ, την εκκεντρική εκείνη Άμερικανίδα που συχνά εκανε παρεά με τον Μουράτ.

Τη θρήκα εξαπλωμένη στην κοκέττα της να στρέφεται από τους πόνους.

— Το χολόλιθοι, γιατρέ... μούπε, με την ξένη πα-

ράδοξη προφορά της. Γρήγορα τὸ ένεσις...

Δεν άργησα όμως εξετάζοντάς την να διαπιστώσω πώς μούλεγε ψέματα.

— Δεν έχετε χολολίθους, κυρία Κάλντερ, και τὸ ξέρετε πολύ καλά. Τά σημάδια αυτά στους μηρούς σας δείχνουν πώς είσθε μορφινομανής και έπειδή κατά πάσαν πιθανότητα σάς σώθηκε ή προμήθεια της μορφίνης θελήσατε να μ' εξαπατήσετε για να σας κάμω εγώ μια ένεσις.

— Ε! ναι, άφου τὸ καταλάβατε δεν τὸ κρύβω... Μά υποφέρετε γιατρέ... ύποφέρετε τρομερά... άφάνταστα. Κάνετε μου μισή έστω ντόσι.

— Λυπούμαι, κυρία μου, μά αυτό είνε άδύνατο. Θα σάς στείλω ένα καταπραυντικό φάρμακο.

— Σας παρακαλώ! Μία σταγόνα έστω... μην είστε άλύγιτοςος.

Ρίχτηκε στα γόνατά μου με λυγμούς κι' άρχισε να με παρακαλή αφήνοντας έπίτηδες άνοιχτό τὸ πενιούαρ ής.

Έκαμα πώς δεν τὸ πρόσεξα κι' άνέβηκα πάλι στην γέφυρα απ' όπου με κάλεσαν σέ λίγο να επίδεσω τὸ κάψιμο ενός θερμαστού. Άφου τελείωσα και την έργασία αυτή σκέφθηκα πώς οι μορφινομανείς που στεροούνται αλφινιδίως μορφίνη, παρουσιάζουν συχνά καρδιακές προσβολές και έτσι άπεφάσιμα να κάμω στην κ. Κάλντερ μια ένεσις μικρᾶς δόσεως.

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Κατέβηκα στην καμπίνα της και την

Ο Κανιβέ έφθασε άμέσως και διέτρηξε την πόρτα!

χας νόμισα ότι επρόκειτο για ένα ευγενικό ψέμα εκ μέρους σας, μα τώρα βλέπω πως απατήθηκα. Ο δολοφόνος είστε πράγματι έσεις κ. Λεγκράν. Ακολουθήσατέ με στο κρατητήριο. Όταν πια θα φθάσωμε στη Χάβρη θα παραδοθήτε στα χέρια της άρχης.

ΤΙ ΉΞΕΡΕ Ο ΟΚΤΑΒ

Άνοιξε την πόρτα και θρήθηκε αντιμέτωπος με τον Όκταβ τον καμαρώτο που φαίνεται ότι κρυφάκουε απ' έξω.

—Κύριε, είπε ο Όκταβ, χωρίς να τ'α χάζει, έρχομαι να σας πω πως τώρα θυμήθηκα ότι λίγη άκριβώς ώρα πριν άκούσω τον δεύτερο πυροβολισμό, ένω κατέβαινα τη σκάλα άκουσα έναν κρότο από έδω και πολύ ύποπτου φαι ότι επρόκειτο για άλλη έκπυρσοκρότηση. Θυμώμαι μάλιστα καλά ότι προ ένός άκριβώς λεπτού είχα δη τον κ. Λεγκράν να μιλά με τη γυναίκα του έπάνω...

—Γιατί δεν τ'ο είπες νωρίτερα; —Όταν άκούσθηκε ο πρώτος αυτός κρότος ήμουν μακριά και δεν ήμουν άπολύτως βέβαιος αν ήταν πυροβολισμός. Αυτό όμως μπορεί να εξακριβωθεί απ' το περιστόφο.

Ο Κανιβέ τ'ο άνοιξε προσεκτικά κρατώντας το τάντοτε απ' την κάννη για να μη χαλάσει τα δακτυλικά άποτυπώματα και είδε πράγματι πως έλειπαν δύο σφαίρες.

—Πως τ'ο έξηγείτε αυτό, κ. Λεγκράν; ρώτησε τον φίλο του.

—Δεν ξέρω...

Μιά έπίμονη σιωπή έπεκράτησε. Δοι φαινόταν στενοχωρημένοι, άμηχανοι. Όταν ξαφνικά η πόρτα της καμπίνας άνοιξε και πρόβαλε η κ. Κάλντερ, φορώντας ένα πολυτελές πρσαιο πενιούαρ και καπνίζοντας μ' από λαυσι ένα άρωματικό τσιγάρο. Φαινόταν πως ήταν άκόμη υπό την έπιδρασι της μορφής.

—Α! έδω είσαι και έσύ «ντίαρ» Όκταβ, είπε με την ιδιόρρυθμη προφορά της, πλησιάζοντας κατ' ευθείαν τον καμαρώτο.

—Ναι... προβαίνουν σε συλλήψεις για τόν φόνο του Μουράτ... Πρέπει να τους έξηγήσετε...

—Α! το Μουράτ το σκυλί... αυτό μ' έμαθε μεταχειρίζεσαι μορφή... αυτό μ' έσυνήθισε... και μού τ'όφερνε, γιατί έγκω δεν ξέρεις που πουλάς. Γι' αυτό όταν εκείνο τ'ο έδιωχναν ήρθες μαζί του Εύρώπη και στο πλοίο... γιατί χωρίς μορφή όσο εκείνο λείπει έγκω πεθαίνεις. Αφ' ότου ξεκίνησε πλοίο Μουράτ πουλούσε σε μένα ένα τ'ο ντόλλας τ'ο ένεσις μορφή. Ναι... ένα τ'ο ντόλλας τ'ο ένα. Μα τί να κάνης; Χωρίς μορφή ύ π ο φ ε ρ ε ι σ

τρομερά... δεν μπορείς ζήσεις. Σήμερα Μουράτ γύρευε πεντακόσια ντόλλας για μιά ένεσις και έγω δεν έχεις πια χρήματα. Είπα δ'οσεις τσέκ, εκείνος λέει «όχι». Υπέφερες θασανιστήρια. Ζήτησες τ'ο γιατρά, λέει κι' εκείνος «όχι». Το Μουράτ γύρισε στο καμπίνα και πήγα να τον παρακαλέσης, έπεσα στα πόδια του μα εκείνος δεν άκουσε, ήθελε πεντακόσια ντόλλας όχι σε τσέκ. Τότε από τ'ο θάσανο που υπέφερες άρπαξες τ'ο πιστόλι εκείνου, που ήταν πάνω στο τραπέζι και έδωσες μιά. Έπειτα τρώαξα τόσο πολύ που έφυγες χωρίς πάρεις ένεσι.

—Καλά, και πως κλείσατε την πόρτα έσωτερικώς;

Ο Όκταβ κάπως στενοχωρημένος αλλά και με κάποια αυταρέσκεια έπενέθη τότε.

—Έπεχείρησα να κρύψω την κ. Κάλντερ, γιατί... γιατί... ήταν πολύ καλή για μένα... σχεδόν έξ άρχης τ'ο ταξιδιού. Καμείς δεν είχε άκούσει την έκπυρσοκρότηση που σκεπάστηκε απ' τόν ήχο της σειρήνας τ'οι πλοίου και τόν θόρυβο της τζάζ. Ώδηνησα στην καμπίνα της την κυρία ποδταν σαν τρελή και περιμένα την κατ'άλληλη στιγμή. Όταν σε λίγο ο γιατρός την έπεσκέφθη για δεύτερη φορά, κι' έτσι θα πιστοποιούσε για εκείνη τ'ο άλλο. Αι, μπήκα στην καμπίνα τ'ο νεκρού και έβριξα ένα πυροβολισμό κάτω απ' τ'ο σάμιε τ'ο κρεβατιού όπου και τ'ο θορήτε τη σφαίρα. Έβγαλα μιά άγρια φωνή και εϋθύς κατόπιν βγήκα και κλειδύωσα την πόρτα απ' έξω κρατώντας έπάνω μου τ'ο κλειδί. Άρχισα τότε να κτυπώ με τις γροθιές μου την πόρτα και να φωνάζω «Κύριε Μουράτ, Κύριε Μουράτ... τι συμβαίνει»; σαν να είχα τρέξει εκεί μετά τ'ο άκουσμα τ'ο πυροβολισμού. Τ'ο κόλπο πέτυχε τελώς! Μπαίνοντας κατόπιν μαζί με σ'ος στη σκοτεινή καμπίνα δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' άφήσω τ'ο κλειδί κατ' άγης όπου και τ'ο βρήκατε. Προσπαθώντας ν' απαλλάξω την κυρία δεν έβλαπτα κανένα... Άν έσφαλλα, ζητώ συγγνώμη από την Έταιρία. Όταν όμως είδα ότι επρόκειτο να συλληφθούν άλλοι...

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Πλησίασα τόν Ζάκ που άνέπνεε βαθεία μ' άνακούφισι, με ύφος ευτυχισμένο και τόν ρώτησα.

—Καλά... πως θρέθηκαν όμως αυτές οι έπιστολές στα χέρια σου; Και τί σημαίνουν αυτά τ'α σημάδια που μ'ας έδειχνες προηγουμένως στο σόμκιν σου;

Ο Ζάκ χαμογέλασε.

Και με προθυμία που μαρτυρούσε δλη του τη χαρά για την άπρόοπτη τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα, έσπευσε να μου έξηγήση:

—Δεν τ'ο μαντεύεις; Υπέθετα πως ο παληάνθρωπος αυτός θαχε τ'α γράμματα στην καμπίνα του και ήμουν άποφασισμένος όπωσδήποτε να τ'οι τ'α πάρω κατ'α τόν διάπλου. Σήμερα όταν η Άλίκη φεύγοντας από δ'ω μού διηγήθηκε ότι οι έπιστολές βρίσκονταν στο συρτάρι τ'οι τραπέζιου και μού περιέγραψε τόν φάκελλο όπου ήταν φυλαγμένες, άπεφάσισα να ένεργήσω άμέσως. Όταν ο Μουράτ άνέβηκε έπάνω και κάθισε άπέναντί μας, προσποιήθηκα ότι χορεύω και βγήκα έξω. Είχα παρατηρήσει από καιρό στην άπάνω γέφυρα μιά σχοινένια σκάλα που τ'α την είχαν ίσως άφήσει εκεί οι μογιατζήδες όταν έβγαφιν στη Χάβρη τ'ο σκάφος. Την πήρα χωρίς να με δοϋν, χάρις στην όμύχη, και την κρέμασα σ' ένα σημείο της κουπαστής που είχα διαλέξει από άλλοτε πάνω από την καμπίνα τ'οι Μουράτ. Κατέβηκα έπτά όκτώ μέτρα στα τυφλά, άόρατος μέσα στο πυκνό ποϋσι. Τ'ο παράθυρο της καμπίνας ήταν ευτυχώς άρκετά ευρύχωρο και μπόρεσα να μπω. Πήρα τις έπιστολές και ξαναβέβηκα. Όλη αυτή η ύπόθεσις δεν διήρκεσε περισσότερο από δέκα λεπτά.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

—Μα αν ο Μουράτ έρχόταν την ώρα που είσατε μέσ' την καμπίνα του; ρώτησα περίεργος.

—Θα τόν πετούσα στον Όκεανό! άπάντησε ο Λεγκράν με ύφος άπόφασιστικό.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Τί άπέγινε η γυναίκα αυτή; Όμολογώ ότι δεν παρηκολούθησα τις άνακρίσεις... Νομίζω ότι πέρασε και από όρκωτ'ο δικαστήριο, φαίνεται όμως πως ο δικηγόρος της τ'α κατάφερε πολύ καλά, γιατί έξη περίπου μήνες άργότερα την είδα σ' ένα κέντρον τών Η. λυσίων στο Παρίσι μαζί με τόν Όκταβ που φορούσε ένα όλοκαίνουργιο κοστούμι και κάπνιζε άκριβά πούρα.

Την έπομένη πράγματι, πετάξαμε στην θάλασσα τ'ο πτώμα τ'ο Σέντ και όταν μετά δύο μέρες φθάσαμε στη Χάβρη παραδώσαμε στην αστυνομία την κ. Κάλντερ.

Είχα πια θαραθ'ο να κάνω τόν στρατιωτικό γιατρά. Μού ήταν αδύνατο να βλέπω τ'ο καθημερινό κι' άμελικο δρεπάνισμά τών ψυχών, μέσα στα άπέραντα κι' άσφυκτικά γέματα στρατιωτικά νοσοκομεία.

Γι' αυτό, όταν έμαθα πως είχε γίνει δεκτή η παραίτησίς μου, ένοιωσα άληθινή άνακούφισι. Την άλλη μέρα κιόλας θάφην για τήν πατρίδα μου τήν Έτρετα. Κατά τ'α μεσάνυχτα της ημέρας εκείνης, ενώ τελείωνα πια τήν τελευταία μου βάρδια και κρεμούσα στο καρφί της γκαρνταρόμπας τήν μπλούζα τ'οι «έφημερεύοντος Ιατρού» με πλησίασε ξαφνικά κάποιος νοσοκόμος και μού έιπε:

—Κύριε έφημερεύον, κάποιος ξεψυχάει στον θάλαμο τών άξιωματικών. Σας ζητάει έπίμονα. Είναι, λέει, πατριώτης σας και κάτι θέλει να σ'ας έμπιστευθ'ο!

Μπροστά στην Ιερότητα της στιγμής αυτής άναγκάστηκα να πνίξω τη δυσφορία μου και να τρέξω στο προσκεφάλι τ'οι έτοιμοθάνατου. Αντίκρουσα ένα ανθρώπινο κουρέλι, τσουρουφλισμένο από τόν πυρετό και έτοιμο να σβύση από τήν παγερή πνοή τ'οι χάρου... Μόλις με είδε να πλησιάζω, ζωήρεψαν λιγάκι τα μισοσβυσμένα μάτια του, έκαμει μιά κίνηση γεμάτη άγωνία, σαν νάθελε ν' άνασκησθ'ο κι' άγυρσε ξανάπεσε βαρεία στο μαξιλάρι του έξηνηλμένος και κατάχλωμος.

—Εσкупα κοντά του πονεμένος, κι' εκείνος μουμούρισε σιγά:

—Δεν με θυμάσαι, Ζάκ; Παίξαμε μαζί στο χωριό σαν ήμαστε μικροί... Είμαι ο Μαρσέλ... Ο Μαρσέλ Κερβέν!

—Μου η έτοιμος να φανερώσω μαζί με τήν έκπληξί μου, και τόν σπαράγματ'ο και τη συγκίνησι που ένοιωθα στο αντίκρουσμα τ'οι παιδικού μου φίλου. Μ'α εκείνος, σαν να θιαζόταν ο άτυχος, μουμούρισε π'ο ζωηρότερα:

—Σώπα, Ζάκ... Νοιώθω τη μυρωδιά τ'οι μισανοιγμένου τάφου μου. Δεν προλαμβάνω μάλιστα να σου πω εκείνο που θέλω... Άκουσε... Κάτω στο χωριό άγάπησα ένα κορίτσι πολύ άνωτερο από μένα. Μ' άγάπησε κι' αυτό τρελλά κι' έσυχνοθλεπόμαστε κρυφά. Πριν από τρία χρόνια έμαθα πως μού χάρισε ένα άγοράκι. Μ'α μόλις οι γο-

νείς της έμαθαν τ'ο άισθημά μας, πήραν τήν κόρη τους στο Παρίσι και έμένα έφρόντισαν να με στείλουν σε κάποιο σύνταγμα στις Άποικίες. Δεν έχω μιά έβδομάδα που ήρθα απ' εκεί, μ'α με τ'οάκισε π'οι ο πυρετός Πεθαίνο, Ζάκ, δίχως να ξαναϊδ'ο εκείνη και τ'ο παιδί μου!

—Ενας θάσιος λυγμός έτάραξε τόν σκελετωμένο λαϊμό τ'οι παλληκαριού. Ύστερα έτραύλισε με σβυσμένη φωνή:

—Τήν λένε Ζουλιέτ... Ζουλιέτ Σαιντ Άντρέ... Φρόντισε να τήν συναντήσης, Ζάκ, της έγραφα στο χωριό μόλις ήρθα — στον πατρικό της πύργο — μα άπάντησι δεν έλαβα. Πολύ φοβάμαι πως και να ζούσα άκόμα άρκετά, πάλι δεν θάπαίρινα άπάντησί της... Δεν ξέρω τί κάνει, Ζάκ... Φρόντισε να τήν θρής.. Νά της πής πως πάντα τη σκεφτόμουν. Αυτήν και τ'ο παιδί μου... Καί πως πεθαίνο τώρα, με τ'οιόμα της στα χέλι μου και...

Δεν άκούσα άλλα. Τ'ο έυστοχο πολληκάρι έσβυσε γαλήνια και άπότομα σαν ένα καντηλάκι δίχως λάδι.

Σκούπισα τ'α ύγρά μου μάτια και μουμούρισα μιάν ύπόσχεσι στο αυτί τ'οι νεκρού, άφ'οι δεν έπρόλαβα να τήν προφέρει σαν ζούσε άκόμα.

Τήν άλλη μέρα έφυγα για τήν Έτρετα και μόλις έφτάσα, η πρώτη μου φροντίδα ήταν να μ'αθω π'οι θρισκόταν η οικογένεια τ'οι κόμητος Σαιντ Άντρέ. Μ'α με κατακαυώνωσαν όσα έμαθα. Λίγους μήνες ύστερα από τήν έξορία τ'οι Μαρσέλ, η άμοιρη κοπέλα έφερε στον κόσμο ένα άγοράκι.

—Έξαλλοι π'οι οι γονείς της τήν έδιωξαν από κοντά τους και τήν έστειλαν σε κάποιο άπομακρυσμένο άγρόκτημά τους, με μόνη συντροφιά τη γρηούλα παραμάνα της.

Τ'ο άγρόκτημα αυτό βρισκόταν άρκετες ώρες έξω από τήν Έτρετα. Τήν άλλη μέρα τ'οι πρωί, καβαλλίκεψα ένα άλογο και κατ'α τ'ο μεσημέρι έφτασα στο θλιβερό αυτό έρημητήριο.

Δεν έπρόλαβα να δέσω τ'ο άλογό μου στο σιδερένιο κάγκελλο της πόρτας, κι' άμέσως άκούστηκαν στην άλλη πρόσχαρες παιδικές φωνούλες. Ένα χαριτωμένο άγοράκι έτρεξε κατ'έπάνω μου γελαστό μ' όλη τη γρηγοράδα τών παχουλών ποδιών του, και

γαντζώνοντας τ'α μπρατσάκια του στην άκρη τ'οι σακκακιού μου, φώναξε:

—Μπαμπά, μπαμπά!

Πριν συνέλθω από τήν πρώτη έκπληξί μου, μ'α άλλη με περιέμενε. Άκούσα στο κεφαλόσκαλο μιά σπαρτακτική κραυγή και γυρίζοντας τ'ο βλέμμα μου, αντίκρουσα τ'ο χλωμό προσώπ'ακι μιάς νεαρής γυναίκας που μ' έκύττασε με όδυνηρή άπογοήτευσι!

Σήκωσα τ'ο άγοράκι στην άγκαλιά μου κι' άφ'οι πρώτα-πρώτα ύποκλίθηκα με άβρότητα στη νεαρή αυτή κυρία, έπειτα έβάδισα π'οις τ'ο μέρος της.

—Ιατρός Ζάκ Μενιέ, κυρία μου... της είπα. Θ'α σας παρακαλέσω να με δεχθήτε σε μιάν σύντομη άκράσσι!

—Ήταν θλιβερή η άποστολή μου και τ'α νέα που της έφερνα πένθιμα και σπαρτακτικά. Όσ'οσο έθαύμασα τήν άξιοπρεπή γαλήνη με τήν ύποία έδέχθηκε τόν κεραυνό.

—Όταν σηκώθηκα να φύγω, μού έίπε με φωνή που σιγότρεμε:

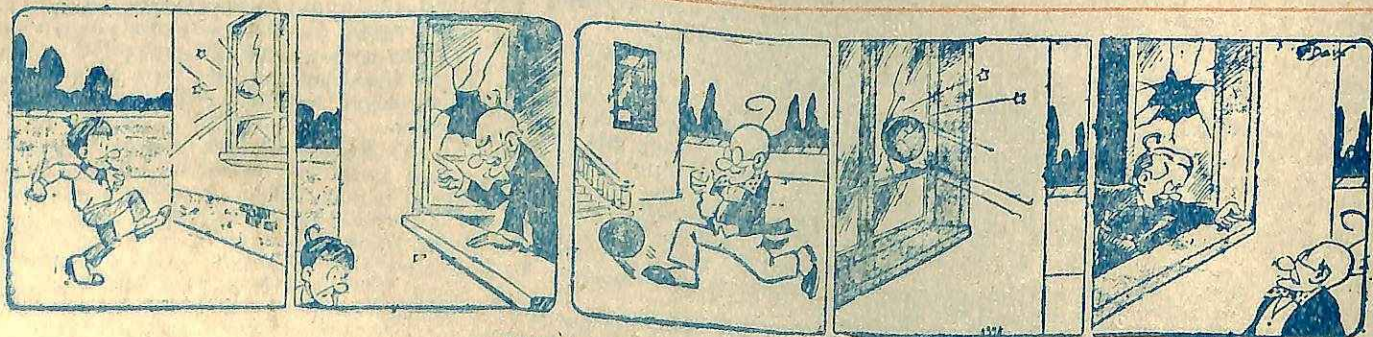
—Σας ευχαριστ'ο θερμά, άγαπητέ κύριε. Ποτέ μου δεν θ'α ξεχάσω τις ευγενικές σας ύπηρεσιες στον άτυχο και πολυάγαπητό μου Μαρσέλ καθώς και σε μένα... Θ'α είναι άνακούφισις μου πραγματική, αν καταδεχθήτε να με έπισκέπτεσθε συχνά... Όρβουάρ!

Υποκλίθηκα βαθειά κι' έφυγα ζαλισμένος, δίχως να ξέρω καθαρά τήν άφορμή της παράξενης αυτής ταραχής μου...

Πέρασαν δυο-τρεις μήνες. Στο διάστημα αυτό δεν έχανα τήν ευκαιρία να πηγαίνω ως τήν Ζουλιέτ Σαιντ Άντρέ, δυο-τρεις φορές τήν έβδομάδα.

Δεν έχόρτανα τήν συντροφιά της ευγενικής αυτής νέας που πιστή στην πρώτη και άδολη άγάπη της, άψηφούσε με τέτοιον ήρωισμό τήν καταδίωξι τών άγανακτισμένων γονέων της και τήν καταφρόνια της κοινωνίας.

Επλησίαζε ο χειμώνας π'α, άγριος και τραχύς στα μέρη μας. Καί μιά μέρα καθώς θισκόμουν στο άγρόκτημα, άκούσα τ'ο πρώτο μούγγισμα τ'οι παγερού θορηά. Τήν ρώτησα λοιπόν αν θάμεινε εκεί τόν χειμώνα, που θάταν βαρύς, κι' εκείνη, αντί ν' άπαντή-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

57

YUVAIKA

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Ο μίστερ Ουίλλιαμ Μπάκκερ, μέλος της Βρετανικής Όπτικής Έταιρείας, ανέκαυσε κάτι πολύ δασύρεστο για τους εγκληματίες και τους παραβάτες εν γένει των νόμων: Την μέθοδο της λήψης, όχι των δακτυλικών αποτυπωμάτων, αλλά των αποτυπωμάτων των... ματιών!

Στόν αμφιβλυστροειδή χιτώνα του ματιού μπορούν να συμβούν αναρίθμητοι συνδυασμοί ελαχίστης διαφοράς ή καθένας, και σε διάφορα πρόσωπα. Επίσης το κάθε μάτι οποιουδήποτε ανθρώπου, δεν είναι ακριβώς όμοιο στους συνδυασμούς και τις διαστάσεις με το άλλο. Οι διαφορές αυτές όσο, άσημαντες και αν είναι, υποβοηθούν την εξακρίβωση της ταυτότητας.

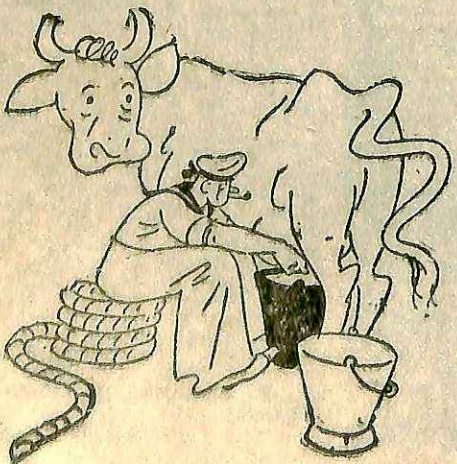
Τόν τελευταίο καιρό εξεδηλώθη αμφιβολία για το αλάνθαστον των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Η χρήση μερικών χημικών ουσιών μπορεί να μετατοπίση ή να μεταβάλει τις ουσιαστικές λεπτομέρειες των αποτυπωμάτων. Ο εγκληματίας όμως δεν μπορεί να μεταχειριστή τίποτε για να μεταβάλει τα μάτια του. Τα αποτυπώματα των ματιών δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά η φωτογραφία του αμφιβλυστροειδούς χιτώνα. Η φωτογραφία αυτή θα τηρηθεί στα αρχεία της αστυνομίας και θα είναι ένα σπουδαιότατο στοιχείο για την κατάδιξι του εγκλήματος.

Επίσης σε κάθε περίπτωση οι μύσες εγκληματίες θα βρίσκονται αντιμετώπι του νόμου. Ο μίστερ Μπάκκερ υποστηρίζει ότι ένα ξεχασμένο ζευγάρι γυαλιά μπορεί να οδηγήσει ασφαλώς στην ανάκληση του κατόχου του, ο οποίος θα είναι και ο καταζητούμενος από την αστυνομία.

Πράγματι η εξέταση ενός ζεύγους γυαλιών από έναν ειδικόν αποκαλύπτει την ακριβή φύση των ματιών του κατόχου. Και στην περίπτωση ενός εγκλήματος μπορεί να αποδείξη τον ένοχο. Ο διαβόητος δολοφόνος δόκτωρ Κρίμπ, π.χ., ήταν τόσο μύσις, ώστε όποια και αν ήταν ή μεταμφιεσής του θα έπρεπε να φορή ωρισμένου τύπου γυαλιά.

ΑΓΕΛΑΔΑ ΕΠΙ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ

Η επιβάται του «Καπ Άρκονα» που ήταν έτοιμο να ξεκινήσει από το Άμπουρνγκ, καταδικάσθηκαν με το θέαμα μιας καφετιάς θύρας αγελάδας που την ανέβασαν δεμένη σε φαρδιές πέτσινες λουρίδες με το δίντσι άνω στο δαπόρι. Καθώς την εσήκωνε το δίντσι, περιέφερε το εκπληκτο φοβισμένο βλέμμα της

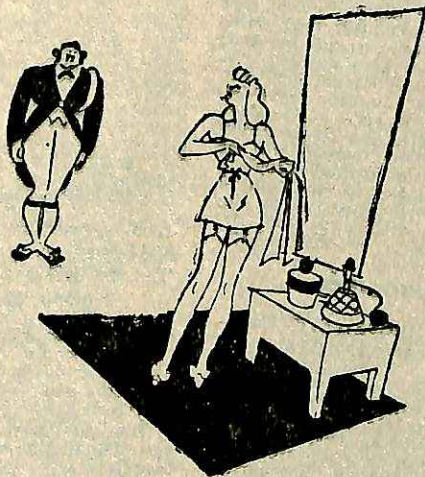
γύρω-γύρω.

Όλοι άρχισαν να ρωτούν τι και πώς. Έμαθαν τότε ότι ο Βραζιλιανός γαιοκτήμων Ράμς, ένας άνθρωπος 55 ετών, είχε φέρει τον παράδοχο αυτόν επιβάτη επειδή ήταν μαθημένος να πίνει φρέσκο γάλα και δεν ήθελε να το στερηθή στο διάστημα του ταξιδιού του ως το Ρίο.

Άλλωστε στο ίδιο υπερωκεάνειο βρισκόταν ένας πλούσιος Άργεντινός, που δεν υστέρησε σε τίποτα από τον Βραζιλιανό. Παρουσιάστηκε ένα φορτηγό γεμάτο επιπλά και ξεφορτώσε μια πλήρη επίπλωσι κρεββατοκάμαρας που μεταφέρθηκε σ' ένα διαμέρισμα πολυτελείας που το είχε νοικιάσει άδειανό ο εκατομμυριούχος. Και μαθημένος να κοιμάται σε δικά του κρεβάτια, δεν ήθελε να στερηθή τη συνήθειά του αυτή, έστη και για τις λίγες βδομάδες που θα κρατούσε το ταξίδι του...

ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΠΑΝΤΡΕΙΑ

ΛΟΚΑΝΗΡΗ ή Νέα Υόρκη έγέλασε με τη γρουσουζιά του εκατομμυριούχου Μπλανσάρ. Ήταν ανύπαντρος και ζούσε στην 42α οδό. Μία μέρα παρου-

σιόθηκε στο σπίτι του μια υπάλληλος του οίκου Μπλανσάρ και Σία—και όπως έγραψαν οι εφημερίδες της Νέας Υόρκης—μια εξαιρετικά όμορφη στενογράφος και διάταξε τον υπηρέτη να την οδηγήσει στην κρεββατοκάμαρα του κυρίου Μπλανσάρ. Είχε, είπε, διαταγή από τον κ. Μπλανσάρ ν' ακουμπήσει κάτι εκεί. Μίλησε με τέτοιο θετικό τόνο, που ο υπηρέτης τάχισε. Όταν όμως η άγνωστη του έδειξε ένα έγγραφο που πιστοποιούσε πραγματικά ότι είχε υπάλληλος του οίκου Μπλανσάρ και Σία, δεν έδωσε πια ό υπηρέτης και την οδήγησε στην κρεββατοκάμαρα. Μόλις μπήκε μέσα, άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε μια τριανταφυλλιά μεταξωτή πιτζάμα και άρχισε μπροστά στα «κλινικά μάτια του υπηρέτου, να γδύνεται.

Έπειτα έπηρε ένα μυθιστόρημα, ξαλώθηκε στο κρεβάτι και είπε στον υπηρέτη ότι τώρα μπορούσε ν' αποσυρθεί γιατί αυτή είχε σκοπό να περιμένη τον κ. Μπλανσάρ, ο οποίος θα την... παντρευόταν.

Ο υπηρέτης είχε την απόλυτη βεβαιότητα ότι είχε να κάνει με μια τρελή και μόλις έγυρσε ο κ. Μπλανσάρ τον τράβηξε με χίλιες δυο προφυλάξεις στο γαλόνι και του διηγήθηκε την ιστορία.

Καταφρονικισμένος, ώρησε ο Μπλανσάρ στην κρεββατοκάμαρά του και άπλητσε από την κοπέλα να του εξηγήσει τι σημαίνουν «όλ» αυτά.

Η Έντυ—έτσι λεγόταν η κοπέλα—ακούμπησε δίπλα της το βιβλίο και είπε: «Κύριε Μπλανσάρ, σας βλέπω κάθε μέρα και σας έρωτεύθηκα. Έπειδή στο γραφείο δεν έχω ευκαιρία να σας δω από κοντά, έσοφίσθηκα αυτό το μέσον για να σας πλησιάσω. Δεν θα το κουνήσω από δω πέρα αν δεν με παντρευήτε!»

Ο Μπλανσάρ πήγε κρυφά στο τηλέφωνο και τηλεφώνησε σε μια νευρολογική κλινική.

Δύο νοσοκόμοι κατέφθασαν.

«Αλλά η Έντυ είπε:

—Κύριοι, αν θέλετε να πάρετε κάποιον στο φρενοκομείο, πείτε να έχετε μια πιστοποίηση από δυο γιατρούς της πόλεως. Μπορείτε να μου δείξετε αυτή την πιστοποίηση;

Οι νοσοκόμοι του φρενοκομείου έφυγαν.

Ο Μπλανσάρ τηλεφώνησε στην αστυνομία. Δύο αστυνομικοί κατέφθασαν.

—Σας συλλυμίζομαι επί διαταράξει οικογενειακής γαλήνης!

Η Έντυ απήντησε:

—Είμαι υπάλληλος του κ. Μπλανσάρ. Μου είχε υποσχεθή αύξησι του μισθού μου και δεν τηρεί το λόγο του. Κάνω καθιστική άεργια.

Οι αστυνομικοί έφυγαν γιατί ήξεραν πολύ καλά ότι σύμφωνα με τους αμερικανικούς νόμους περί άεργίας, δεν επιτρέπεται να μεταχειρίζονται βία έναντιόν των άεργών.

Ο κ. Μπλανσάρ απέλπιστηκε και προσπάθησε να έρθει σε ειρηνική συμφωνία μαζί της. Κανένα αποτέλεσμα. Άπεναντίας άρχισαν να μαζεύονται φωτογράφοι και δημοσιογράφοι που ζητούσαν να πάρουν συνέντευξη από την πρωτότυπη Έντυ.

Η Έντυ λαμβάνει ακόμη λουλούδια και προτάσεις γάμου και επειδή είναι πολύ όμορφη είναι όλη η κοινωνία με το μέρος της.

Η εξέλιξις της υποθέσεως, που διασκηδάζει ολοκληρωτή την πόλιν της Νέας Υόρκης αναμένεται με μεγάλην ανυπομονησία.

ΤΟ «ΚΟΥΗΝ ΜΑΙΡΗ»... 7 ΜΕΤΡΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ καθιελώθη στο Τορέντο το υπερωκεάνειο... Βασίλισσα Μαίρη». Με τη διαφορά όμως ότι το σκάφος αυτό έχει μήκος μόνον 7 μέτρων και είναι ένα μοντέλλο του περιφώνου υπερωκεανείου.

Κατεσκευάσθη από τον μίστερ Όσκαρ Φλέτσερ και ζυγίζει ένδομις τόννο. Για την κατασκευή του απαιτήθησαν δυο χρόνια και ξοδεύτηκαν 1.000 λίρες. Μπορεί δε να μεταφέρει, μαζί με τον πλοίαρχο, και τρεις επιβάτες.

Το μικροσκοπικό υπερωκεάνειο έχει ταχύτητα οκτώ κόμβων την ώρα.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΚΑΛΩΝ ΠΥΡΚΑΓΙΑΝ

ΕΝΑΣ δασοφύλαξ στο Όρεγκόν των Ηνωμένων Πολιτειών, ανέληφθη από το είδητο παρατηρητήριο του την έναρξη μιας πυρκαϊάς. Είδροποίησε τον δασοκομικό σταθμό και έσπάλησαν στο όρημένο μέρος δυο άλλοι δασοφύλακες να διαπιστώσουν την πυρκαϊά και να λάβουν

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

τα πρώτα μέτρα. Εκεί είδαν να θγαίνει καπνός από μια μεγάλη τρύπα που υπήρχε στον κορμό ενός δένδρου, 18 μέτρα επάνω από την επιφάνεια του έδαφους. Όσοι όμως έβλεπαν το δένδρο, οι δυο δασοφύλακες ανέκαλυσαν έναν πυρακτωμένο μετεωρόλιθο χωμένον μέσα στο ξύλο και σ' ένα βάθος 35 πόντων.

ΕΝΑΣ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΗΣ

Ο αιδεσιμώτατος Μπάστερ, ο οποίος διέμεινε πολλά χρόνια ως Ιεραπόστολος μεταξύ των καννιβάλων νησιωτών των νοτίων θαλασσών, έξεμαθε τελείως την διάλεκτο των Παπούα και ήδη μεταφράζει την Βίβλο στη γλώσσα τους. Τώρα ο αιδεσιμώτατος Μπάστερ βρίσκεται στο Λονδίνο και σκοπεύει μετά την μετάφρασι της Νέας Διαθήκης, να επιβλέψη στην εκτύπωσι μιας γραμματικής των Παπούα, την οποία θα πάρη μαζί του και θα πάη ν' αφιερώση και τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του μεταξύ των καννιβάλων.

Κατά την πρώτη άφιξι του εκεί, ο φιλόδοξος Ιεραπόστολος αποφάσισε να χτίσει ένα σπίτι, χρειαζόταν όμως εργαλεία τα οποία δεν είχε. Έγραψε τότε επάνω σ' ένα κομμάτι ξύλου ένα σημείωμα στη γυναίκα του, ζητώντας της να του στείλει εργαλεία. Και το περιεργό αυτό σημείωμα το έδωσε σ' έναν Ιθαγενή να της το πάη. Ο Ιθαγενής μόλις κύτταξε το γραμμένο ξύλο, έξεπλάνη και φώναξε: «Κύττα τι έκανε ο λευκός, Έκανε το ξύλο να μιλά».

ΠΑΜΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΙΔΩΝ ΑΠΟ... ΓΑΛΑ

ΤΟ γάλα παίζει έναν μεγάλο ρόλο στη ζωή μας. Είναι το πρώτο μας ποτό και συνήθως και το τελευταίο. Άλλα σύμφωνα με μια τελευταία έρευνα του συμφωνίου της Γαλακτοκομικής Βιομηχανίας του Μιλών των Ηνωμένων Πολιτειών, το γάλα τείνει να καταστή η πιο πολύτιμη ουσία για τον άνθρωπο.

Τα κομμάτια και οι τσατσάρες και κάθε άλλο λιπαστόν κομμάτιον αντικείμενο κατασκευάζεται σήμερα από γάλα, ή από τασκευάζεται με σήμερα από γάλα, ή από καζεΐνη, όπως είναι γνωστή η πρωτεΐνη μετά τη χημική της επεξεργασία.

Και όμως χρειαζόμαστε ακόμη στην αγωγή. Γρήγορα, λέγουν οι ειδικοί του Μιλκ, θα έχουμε τις πετσέτες, τα σεντόνια, λίκι, θα έχουμε τις πετσέτες, τα σεντόνια, τα μαντήλια και τα εσώρουχά μας από γάλα. Θα ξυριζόμαστε με μηχανή από γάλα, θα καθαρίζουμε τα δόντια μας με βουρετσάκι από γάλα, θα χτενίζουμε τα μαλλιά μας με τσατσάρα από γάλα. Κατόπιν θα φορούμε το από γάλα ζεστό κοστούμι μας. Επίσης οι πιατέλες, τα πιάτα και τα κουτάλια ακόμα θα είναι από γάλα.

Στο τέλος, για να μην έπεκταθούμε περισσότερο, θα γράφουμε σε χαρτί από γάλα μ' έναν κοντυλοφόρο από γάλα, και θα διαβάζουμε τα βιβλία και τις εφημερίδες μας, των οποίων οι σελίδες θα είναι από γάλα. Δηλαδή τα πάντα θα μεταβληθούν σ' ένα άπεραντο γαλατάδιον.

ΕΝΑΣ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τζών Ντολαντσόν, ο οποίος γεννήθηκε εδώ και 43 χρόνια, στη Χάννα, που ήταν τότε πόλις της Άιςτρελς, δεν μπορεί πια να διαμείνη

σε στερεό έδαφος... Καί τουτό γιατί δεν έχει και δεν τού αναγνωρίζουν καμιά υπηκοότητα. Η πόλις Χάννα συμπεριλήφθη στην Ρουμανία μετά την συνθήκη των Βερσαλλιών. Άλλα ο Τζών Ντολαντσόν παρέλειψε να ζητήσει την απόκτησι της ρουμανικής Ιθαγενείας.

Μετά το 1933 δεν τού επιτρεπόταν να γίνει Ρουμάνος πολίτης και αναγκάστηκε να ταξιδεύη προς άνευρεσιν έστιας. Έπεχείρησε ν' αποδιδασθί στο αμερικανικό έδαφος, αλλά συνελήφθη και έστάλη στην Εύρώπη, χωρίς όμως να κατορθώση να πατήση το πόδι του σε γαλλικό, γερμανικό και αγγλικό έδαφος. Έτσι ο πλοίαρχος του αμερικανικού υπερωκεανείου «Πρόεδρος Ρούζβελτ» ανέλαβε να δώση τέρεμα στα βάσανά του, και να τον καταστήση μόνιμο επιβάτη του πλοίου του όπου να πεθάνη.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

ΣΤΗ Μεγάλη Βρετανία βρίσκουν καμάρβιο οι πιο παράξενες κοινότητες μεταξύ των οποίων είναι και η διεθνής κοινότης Κότερβόρντ Μπουντέρεχοφ, που αποτελείται από Όλλανδούς, Σουηδούς, Έλβετους, Τσεχοσλοβάκους, Έλληνες και... κανέναν Άγγλο. Η κοινότης αυτή είναι προοδευτική και δημοκρατική, έχει δε αξιολογική βιομηχανία. Η τελετή του γάμου μετά των άλλων, έπειδή είναι πολύπλοκος στο τυπικό μέρος, έχει άπλου στευθή, σε μεγάλο βαθμό. Αποτελείται μόνον από μίαν απλή εκδήλωσι του ζεύγους ενώπιον όλων των κατοίκων και... ο γάμος έτελειώσε!

Σε 44 στρέμματα γης, κοντά στα δάση του Λάβτον, είναι μια άλλη περίεργη κοινότης που αποτελείται μόνον από τέσσερις οικογένειες, που άπεριρίψαν τον σύγχρονο πολιτισμό και προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα νέο είδος κοινωνικής ζωής.

Στο Σούφορνκ, έπίσης, ενδιαιτάται μια περίεργη όμως ανδρών που είναι όλοι... μισογύνιδες. Μερικοί, έννοείται, έπενεχαν στον έρωτα, άλλοι έγκατελείφθησαν

από τις γυναίκες τους και οι όπόλοιποι είναι μισογύναι... εκ γενετής!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΥΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΑΦΟΥ έγύρισε όλο τον κόσμο με διάφορα πλοία, και προσεβλήθη από δηλητηριώδη αέρια κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου, ο Τζών Ζάνσον, έπέστρεψε στην Αυστραλία όπου είχε εγκατασταθί το 1908 και εκεί άρχισε μια νέα ζωή, άνακτων την ύγεια του και τη δύναμι του. Ο Ζάνσον είναι ηλικίας 60 ετών και κάθε μέρα πίνει μισό γαλόνι νερό της θάλασσας. Ισχυρίζεται ότι το ίδιο και ο φάσφορος που περιέχονται στο θαλασσινό νερό τονώνουν τα νεύρα του και αντιδρούν στα ίχνη του δηλητηριώδους αερίου που βρίσκεται στον οργανισμό του. Η καθημερινή του τροφή αποτελείται από μαύρο ψωμί, ρέγγες, κρέας, φρούτα και ψάρια.

Ο Ζάνσον επιδίδεται έπίσης καθημερινώς στο άγώνισμα του δρόμου των 100 μέτρων με έξαιρετικές επιτυχίες.

ΟΙ ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ

Οι όπαδοι της θρησκευτικής αίρεσεως των «Καλών Σαμαρειτών» στους Άγιους Τόπους, βρίσκονται σε μια κατάσταση μεγάλου έννευρισμού για τον λόγον ότι, έπειτα από δέκα χρόνια, πρόκειται να τελεσθί ο πρώτος γάμος, της άνειμιάς του μεγάλου Ιερέως και ένδς Σαμαρείτου Ιερέως.

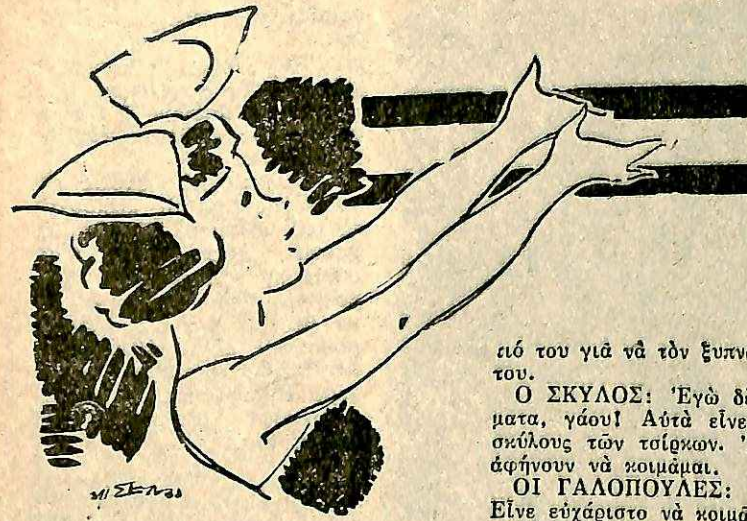
Γάμος με μέλος που δεν άνήκει στην αίρεσι των «Καλών Σαμαρειτών» άπαγορεύεται άσπρηώς και κανείς Ιερέας δεν δέχεται να παντρεύη μια χήρα ή μια χωρισμένη γυναίκα.

Έπειδή οι Σαμαρείται —όπολείμματα μιας άρχαιοτάτης φυλής— άριθμούν μόνον 200 ψυχές, η έπιμείζια χρονολογείται από αιώνας. Έλάχιστα κορίτσια έχουν γεννηθί ως σήμερα. Έτσι όταν γίνει καμιά γέννησις θηλυκού, ή άρσινέννητος... καταρρώνεται άμέσως από τον πλουσιώτερο.

Δεν πρόκειται για κανένα παιχνίδι συναναστροφών, το άνύφε και γαμπρού π.χ., αλλά για τον νέο χορό που έχει κατακτήσει τους διεθνείς κομμικούς κύκλους και που το όνομα αυτού είναι «Μηλαράκι μου, για που κυλάς;»! Τόν αναμένομεν μετ' άγος νίας...

TOMAS MAN

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Μοντέρνοι διάλογοι ζων ΟΤΑΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΘΥΜΩΝΗ

(Η σκηνή παριστάνει μιὰ γωνιά ἀγορ-
παύλεως ἔξω ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι. Ὁ ἰ-
διοκτήτης τῆς ἀγορπαύλεως καὶ ὁ γυιὸς
τοῦ εἶνε στὸς ἀγρούς. Ἡ γυναῖκα τοῦ
εἶνε ἀπασχολημένη μὲ τὸ νοικοκυριό.
Τὰ ζῶα εἶνε μόνον στὴν αὐλὴ καὶ μπο-
ροῦν νὰ συζητοῦν μ' ὅλη τους τὴν ἁ-
νεσί).

Η ΚΟΤΑ: Κότ, κότ, κότ! Ἀπ' ἐδῶ,
πουλάκια μου. Κότ! Δέστε αὐτὰ τὰ πα-
χουλά σκουληκάρια! Τιμητῆστε τα, μι-
κρά μου!

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ: Κοῦτ, κοῦτ, κοῦτ!
Ο ΣΚΥΛΟΣ (βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπι-
τάκι του καὶ γαυγίζοντας): Δὲν ὑπάρχει,
λοιπόν, τρόπος νὰ κοιμηθῇ κανεὶς; Ὅλη
ἡ οἰκογένεια στὸ πόδι! Ἀπ' τὴν αὐγὴ
ὁ ἄντρας σας κάνει ἕναν ἀνυπόφορο θό-
ρυβο, πού...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (τινάζοντας τὸν λοφί-
σκο του μαχητικά): Τί συμβαίνει; Ὁ
κύριος δὲν εἶνε εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ
προϊὸν ζῆλτημα;

Ο ΣΚΥΛΟΣ (φοβισμένος ἀπὸ τὸ ἄ-
γριο πὺρ τοῦ πετεινοῦ): Γάβ! Ἀ-
πλῶς παρετήρησα, ἀγαπητὴ μου πετεινέ,
ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ περιμένετε λίγο
ἀργότερα γιὰ νὰ ἐξασκήσετε τὸ γάβ... τὴν
φωνή σας θέλω νὰ πῶ.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Ἐτσι ξυπνῶ ἐγώ,
κύριε, εἶμαι ἕνα προῖον ζῆλτητηρ, νὰ
ποιεῖ.

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ (κάνοντας κύκλο
γύρω στὸς ἀντρέας): Γκλόυ, γκλόυ,
γκλόυ, πόσο εἶνε ἀστείος ὁ πετεινός μας...

Ο ΣΚΥΛΟΣ (πεισιμωμένος): Δὲν τὸ
βρίσκω.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (κολακευμένος ἀπ' τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ τοῦ δείχνουν): Εἶθε ὅ-
λοι ἀμόρφωτοι ἐδῶ πέρα, ὡστόσο ἴσως
νάχη ἀκούσει κανεὶς σας γιὰ τὴν πόλη
τῆς Φραγκοφούτης.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (περιφρονητικά): Γάβ!
Ἐχῶ γνωρίσει τὰ χαϊβάνια τῆς Φραγκο-
φούτης... Κάποτε ἔπεσε στὰ πόδια μου
ἕνα κομμάτι...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (μὲ αὐστηρότητα): Μι-
λάτε σιγώτερα. Μὰς ἀκοῦν τὰ μοῦρα. Σὰς
λείπει ἡ λεπτότης, ἀγαπητὴ μου. Σὰς λέ-
γω, λοιπόν, ὅτι στὴν Φραγκοφούτη ζοῦσε
κάποτε ἕνα πολὺ ἐπιμελὲς παιδί, ποὺ ἀ-
γαποῦσε ὅμως πολὺ καὶ τὸν ὕπνο. Γιὰ
νάχη λοιπὸν τὸν καιρὸ νὰ λύνῃ τὰ προ-
βλήματα του, συνήθισε ἕναν πετεινὸ-θῶ-
ταν ἀσφαλῶς προπάππος μου—ν' ἀνεβαί-
νῃ κάθε μέρα στὴς 4 τὸ πρωὶ στὸ δωμα-
τιό του γιὰ νὰ τὸν ξυπνᾷ μὲ τὸ τραγοῦδι
τοῦ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Ἐγὼ δὲν λύνω προβλή-
ματα, γάου! Αὐτὰ εἶνε καλὰ γιὰ τοὺς
σκύλους τῶν τσιγκανῶν. Ἐγὼ θέλω νὰ μ'
ἀφήνουν νὰ κοιμάμαι.

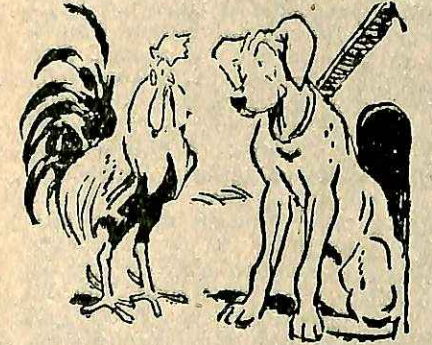
ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ: Γκλόυ, γκλόυ.
Εἶνε εὐχάριστο νὰ κοιμάται κανεὶς.

ΟΙ ΠΑΠΙΕΣ (ποὺ ἔχουν πλησιάσει μὲ
περίεργεια): Κουάν, κουάν, μὰς ἀρέσει
πολὺ νὰ κοιμώμαστε στὴ γωνιά μας, κου-
άν, κουάν!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (μὲ μεγάλη ἐπισιμότη-
τα): Ἦθελαν ἐπίσης καὶ οἱ κάτοικοι τῆς
Σύδαρης νὰ κοιμούνται—αὐτὸ ἔγινε πρὶν
ἀπὸ δυὸ χιλιάδες καὶ πλεόν χρόνια—καὶ
ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πόλη τοὺς ὄλους τοὺς
πετεινοὺς.

ΣΚΥΛΟΣ: Γάβ! γάβ! Ἦσαν λίγο βλά-
κες ἀφοῦ τοὺς ἐδίωξαν μόνον καὶ δὲν
τοὺς...

ΠΕΤΕΙΝΟΣ (ρίχνοντας ἕνα περιφρο-
νισμὸ πρὸς τοὺς σκύλους):

νητικὸ δλέμμα στὸν σκύλο): Τόσο βλά-
κες, ποὺ ἔνα ὥραϊο πρωὶ καθὼς ὁραλί-
ζαν, μὲ τίς γροθίδες σφιγμένες, οἱ ἔχθροι
μῆταν στὴν πόλη τους καὶ τοὺς ἐσφάζαν
ὄλους. Τί λέτε, λοιπόν, τώρα;

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ: Γκλόυ, γκλόυ, τί
φρένα!

ΟΙ ΠΑΠΙΕΣ: Κουάν, κουάν, αὐτὸ εἶνε
τρομερό!

Η ΚΟΤΑ: Ἀνατριχιάζω ὁλόκληρη!
Ο ΣΚΥΛΟΣ (μὲ κομπορημοσύνη): Γιατί
δὲν εἶθε παρὰ μιὰ νερούλιασμένη, κυρία
κότα. Οἱ ἱστορίες τοῦ συζύγου σας δὲν
μὲ φοβίζουν καθόλου. Τὴ νύχτα ἀγρυπνῶ
γιὰ νὰ σὰς φυλάω, καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ
μὲ τὸ πρωὶ, γάβ! Δὲν συμφωνεῖτε ὅλοι
ὅτι ὁ κ. πετεινός δὲν πρέπει νὰ μὰς ἀπο-
σπᾷ ἀπ' τὰ εὐχάριστα ὀνειρά μας, μ' ἐ-
κείνο τὸ ἀνυπόφορο νοικοκυριό του;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Μάλιστα, γκλόυ, γκλόυ,
κουάν, κουάν, ὁ σκύλος τὰ λέει πολὺ
καλὰ.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (συντετριμμένος): Πο-
λὸ καλὰ, αὐριο δὲν θὰ τραγουδήσω.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Γάβ, κι' ἐτσι θὰ ἡσυχά-
σωμε ὄλοι!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Μπορεῖτε ὅλοι νὰ κοι-
μηθῆτε—καὶ φυσικὰ ὁ κύριος τῆς ἐπαύ-
λεως δὲν θὰ ξυπνήσῃ κι' αὐτός.

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ (ἀνήσυχες): Καὶ
ποὺς θὰ μὰς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ
βγοῦμε στοὺς ἀγρούς;

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέ-
ρει.

ΟΙ ΠΑΠΙΕΣ: Καὶ μὰς, γιὰ νὰ κατε-
βούμε στὴ λίμνη;

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ δὲν εἶνε δική
μου δουλειά.

Η ΚΟΤΑ: Τὰ πρωῖνὰ σκουλήκια εἶνε
πὺρ τρυφερά, γιὰ τὰ μικρά μου.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ: Κοῦτ, κοῦτ.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (ἀκλόνητος): Νὰ τὰ
κανονίσετε ὅπως μπορεῖτε. Δὲν θὰ ξανα-
τραγουδήσω ἐδῶ!

ΟΛΟΙ (νευριασμένοι): Ἀ! Πρέπει νὰ
φανῆτε εὐγενής! Τραγουδήστε αὐριο ὅ-
πως καὶ ὅλες τίς μέρες. Εἶνε τόσο ὁμορ-
φο τὸ κοινοκυριό σας!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Ὁχι. Ὅλοι πήρατε
τὸ μέρος τοῦ σκύλου. Δὲν θὰ τραγουδή-
σω, λοιπόν, παρὰ ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃ ὁ ἰ-
διος μὲ λεπτότητα.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Γάβ! (Σκεπτόμενος μὲ-
σα του). Ἀλλά, ἀλήθεια, ἐὰν ὁ κύριος
τῆς ἐπαύλεως δὲν ξυπνήσῃ, ποὺς θὰ μοῦ
δώσῃ τὸ καθημερινὸ μου φαγητό;

ΟΛΟΙ (ἱκετευτικά): ὦ! κύριε σκύλε,
ζητήσετέ του το.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (μέσα του): Τί καλὸ σι'
ἀλήθεια ποὺ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀνακατεμένο
κρέας μὲ ψωμάκια. (Μὲ δυνατὴ φωνή).
Ἐ, καλὰ, γιὰ νὰ σὰς ικανοποιήσω, καὶ
μόνον γιὰ νὰ σὰς ικανοποιήσω, σὰς πα-
ρακάλω κι' ἐγὼ, νὰ συνεχίσετε τὴν πρωῖ-
νὴ σας πατινάδα.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (αὐτοκολακευόμενος):
Πρέπει ν' ἀναγνωρίσετε ὅτι ἡ φωνή μοι
εἶνε ὥραϊα.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (μέσα του): Ἀχ, κι' ἂν
δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ κρεατόψωμό μου.
(Δυνατά): Θελητική!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (ἐπαίρομενος): Τότε
ὑποχωρῶ. Κοινοκυριό!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (μέσα του): Τὸ ἴδιο μοῦ
κάνει. Θάχω τοῦλάχιστον τὸ φαί μου.

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ)

Παιδικὸ πνεῦμα

Ὁ δάσκαλος παραδίδει τὸ μάθη-
μα γιὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ
ὀρίζοντος. Μετά, θάλονται νὰ πει-
σθῇ ἂν τὸν κατάλαβαν οἱ μαθηταὶ
τοῦ ρωτᾷ:

—Υποθέτετε ὅτι εἶμαι στὸ δρόμο
καὶ κυττάζω πρὸς τὴν ἡλῶ, δηλαδὴ
πρὸς ἀνατολὰς. Τί θὰ ἔχω ἔμπρο-
στί μου;

Ο ἰ μ α θ η τ α ἰ (ὄλοι μαζί).—
Τὸν ἰσκιό σας, δάσκαλε!

★

Ὁ δ α σ κ α λ ο ς.— Δὲν ντρέπε-
σαι νὰ παρουσιάξῃς τέτοια γράμμα-
τα; Ἐλεεινὴ σύνθεσις, ἐλεεινότερο
γράφισμα. Θὰ τὰ δείξω στὸν πατέρα
σου.

Ο ἰ μ α θ η τ ῆ ς (ἀτάραχος).—
Ὅπως θέλετε. Ὁ ἴδιος μοῦ τάγρα-
ψε!

Ο δ α σ κ α λ ο ς.—!!!

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἔτησια ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἐξέμνηος Δρ. 125
Ἔτησια ἐξωτ. Δρ. Ἀγγ. 1.10
Ἐξέμνηος Ἀμερ. Δολλ. 6

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤῆ
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περὶσσός: Τετρ. 249 ἀρ. 9)

Προστάμενος ὑπογραφεύς:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εὐαγγελιστῆς 4)

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελ. 23)

—Καὶ ποὺς τὰ πήρε;

—Δὲν ξέρω...

—Ἐφαξαν ὅλες τίς γωνι-
ες τοῦ σπιτιοῦ, μὰ πούθε
νὰ δὲν βρέθηκε τὸ μπου-
κέτο τὰ γαρύφαλλα. Μυ-
στήριο!...

Τὰ γαρύφαλλα δὲν βρέ-
θηκαν πούθενά, γιὰτὶ ἂ-
πλούστατα ὁ Ἀμβρόσιος
τὰ εἶχε πετάξῃ ἀπὸ τὸ
παράθυρο τῆς τραπεζαρί-
ας ποὺ ἐβλεπε στὸ περιβά-
λι ἐνὸς ἐγκατατελειωμένου
πύργου καὶ ποὺ ἡ κυρία
Τίλδη δὲν μπορούσε νὰ ὀν
ἀντικρύσῃ γιὰτὶ νόμιζε πὼς
ἦσαν στοιχειωμένοι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα,
σὲ κάθε συγκέντρωσι ποὺ
γινόταν στὸ σπίτι τοῦ Ἀμ-
βρόσιου καὶ ποὺ ὁ κάθε
προσκεκλημένος διηγόταν
καὶ ἀπὸ μιὰ περίεργη, μυ-
στηριώδη ἱστορία, ἀρχίζε
ἡ κυρία Τίλδη νὰ διη-
γῆται, μ' ὅλες τίς λεπτο-
μέρειες, καὶ τὴν μυστηρι-
ώδη ἱστορία τῶν κόκκινων
γάρυφαλλων, ποὺ γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἐξαφνικὰ ἐξαφανί-
στηκαν ἀπὸ τὸ κρυστάλλι-
νο βάζο σὰν νάταν τελώ-
νια. Καὶ ἡ κυρία Τίλδη,
μὲ τρεβουλιστὰ χέρια,
ἐδείχνε τὸ βάζο λέγοντας:
«Νά, ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ βά-
ζο, ἦταν τὰ γαρύφαλλα...»
Καὶ γύριζε ἄλλοῦ ἀπὸ τὸ
μὸ τὰ μάτια τῆς, ἐνῶ ὁ
Ἀμβρόσιος, σοβαρώτατα,
τῆς ἔλεγε:

—Μὴν τὴν σκέπτεσαι πιὰ
αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία
ἀγαστημένη μου.

Ἐκεῖνος ἤξερε ἂν ἦταν
«τραγικὴ ἡ δὴ—τραγικὴ γι'
αὐτὸν περισσότερο. Ποὺ
στάθηκε ἀφορμὴ νὰ διχ-
κόψῃ τὴν περιπέτειά του
μὲ τὴ μικρούλα ἀπὸ μιὰ
ἀμφιβολία ποὺ ἀκόμα τὸν
ἐβασάνιζε.

Αἱ τιμαὶ τῶν γραμματο-
σήμων αὐτῶν εἶναι αἱ ἑξῆς:
Γὼν 5 λεπτῶν 3000 ὀρχ, τὸ

ἀσφράγιστον, 950 τὸ σφρα-
γισμένον, τῶν 10 λεπτῶν
3500 τὸ ἀσφράγιστον, 750
τὸ σφραγισμένον, τῶν 20
λεπτῶν 4000 τὸ ἀσφράγι-
στον, 500 τὸ σφραγισμένον,
τῶν 20 λεπτῶν ἐπὶ χάρτου
κιτρίνου 5000 τὸ ἀσφράγι-
στον καὶ 650 τὸ σφραγι-
σμένον καὶ τῶν 40 λεπτῶν
4000 τὸ ἀσφράγιστον καὶ
1250 τὸ σφραγισμένον.

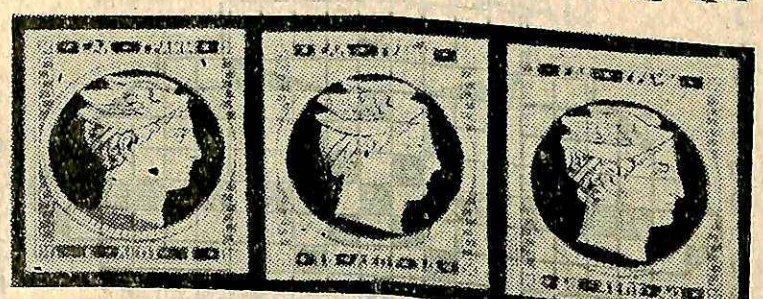
Ἐτέρω ἐκτύπωσης εἶναι

Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ γραμματοσήμου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΑ

Εἴπαμε στὸ προηγούμενο
φύλλο γιὰ τὰ πρῶτα ἑλ-
ληνικὰ γραμματόσημα ποὺ
ἐκυκλοφόρησαν εἰς τὰ 1861
καὶ ποὺ ἐτυπώθησαν εἰς τὸ
Παρίσι. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ
γραμματόσημα αὐτὰ, ἔχου-
με τὴν προσωρινὴ ἐκτύπωσι
τῶν Ἀθηνῶν (1861—1862),

Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς. Ἡ
τότε ἑλληνικὴ Κυβέρνησις
πῆρε ἀπὸ τὸ Παρίσι τίς
πλάκες ποὺ ἐξετυπώθησαν
τὰ γραμματόσημα τῆς Ἀ'-
ἐκδόσεως, πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ
ὀλικά χαρτί, μελάνι κλπ.
καὶ ἀνέθεσε σὲ ἑλληνας
τυπογράφους. Ἡ ἐκτύπωσις
ἔκδοσε τῆς σειρᾶς αὐτῆς τῶν
γραμματοσήμων δὲν εἶναι
καθόλου ἐπιμελημένη, καὶ
τοῦτο διότι δὲν ἐγένετο κα-
λὰ ὁ καθαρισμὸς τῶν πλα-
κῶν. Τὰ γραμματόσημα αὐ-
τὰ παρουσιάζουν πολλὰ κε-
νά, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς κα-
κῆς ἐκτυπώσεως. Ἐπίσης ἔ-
χουν λαδωμένες τίς τέσσα-
ρες γωνίες τοῦ γραμματοῦ
ἑκάστου. Φέρουν ἀριθμοὺς
ἐλέγχου, οἱ ὅποιοι εἶνε μὲ
ὕποπτος σκιάς καὶ εἶ-
νε ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνί-
νοι. Ἡ ἐκδόσις αὐτῆς περι-
λαμβάνει τὰς ἑξῆς σειρὰς:

Τῶν 5 λεπτῶν χρώματος
πρασίνου, τῶν 10 λεπτῶν
χρώματος πορτοκαλί, τῶν 20
λεπτῶν μπλέ, τῶν 20 λε-
πτῶν ἐπὶ κιτρίνου χάρτου
χρώματος ἐπίσης μπλέ καὶ
τῶν 40 λεπτῶν χρώματος
λίλα.

Αἱ τιμαὶ τῶν γραμματο-
σήμων αὐτῶν εἶναι αἱ ἑξῆς:
Γὼν 5 λεπτῶν 3000 ὀρχ, τὸ
ἀσφράγιστον, 950 τὸ σφρα-
γισμένον, τῶν 10 λεπτῶν
3500 τὸ ἀσφράγιστον, 750
τὸ σφραγισμένον, τῶν 20
λεπτῶν 4000 τὸ ἀσφράγι-
στον, 500 τὸ σφραγισμένον,
τῶν 20 λεπτῶν ἐπὶ χάρτου
κιτρίνου 5000 τὸ ἀσφράγι-
στον καὶ 650 τὸ σφραγι-
σμένον καὶ τῶν 40 λεπτῶν
4000 τὸ ἀσφράγιστον καὶ
1250 τὸ σφραγισμένον.

Ἐτέρω ἐκτύπωσης εἶναι

ἀσφράγιστον, 950 τὸ σφρα-
γισμένον, τῶν 10 λεπτῶν
3500 τὸ ἀσφράγιστον, 750
τὸ σφραγισμένον, τῶν 20
λεπτῶν 4000 τὸ ἀσφράγι-
στον, 500 τὸ σφραγισμένον,
τῶν 20 λεπτῶν ἐπὶ χάρτου
κιτρίνου 5000 τὸ ἀσφράγι-
στον καὶ 650 τὸ σφραγι-
σμένον καὶ τῶν 40 λεπτῶν
4000 τὸ ἀσφράγιστον καὶ
1250 τὸ σφραγισμένον.

Ἐτέρω ἐκτύπωσης εἶναι

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ὁ καλὸς φιλοτελιστὴς
πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε τὰ
ἑξῆς σύνεργα:

1) Γομαρισμένον χάρτη
(παπιέ γκομέ). Αὐτὸς τοῦ
χρησιμεύει γιὰ τὴν ἐπικόλ-
λησι τῶν γραμματοσήμων
τοῦ στὴ συλλογὴ του. Για-
τί, σὰς τὸ ἔχω πῇ ὅτι τὸ
γραμματοσημὸν δὲν κολλεῖ-
ται ὅπως τυχὴ εἰς τὴ συλο-
λογή. Πρέπει νὰ κόψῃ μιὰ
μικρὴ λεπτὴ λωρίδα χαρ-
τιοῦ νὰ τὴν διπλώσῃ σὲ δυὸ
μὲ τὸ ἀγομάριστο μέρος
τοῦ χαρτιοῦ πρὸς τὰ μέσα
καὶ ἐπειτα τὸ ἔνα μέρος νὰ
τὸ κολλήσῃ σὲ οἰκείῳ μέ-
ρος τῆς συλλογῆς καὶ στὸ
ἄλλο μέρος νὰ κολλήσῃ τὸ
γραμματοσημὸν.

2) Νὰ ἔχη τὴν λαβίδα,
καταλλήλη γιὰ τὰ γραμ-
ματοσημὰ.

3) Φακό.

4) Ὀδοντόμετρο γιὰ τὸ
ὅποῖον θὰ ἀσχοληθῶμε ἰ-
διαίτερος στὸ προσεχές
φύλλο.

5) Στυλόχαρτα μεγάλα
λευκὰ γιὰ τὸν καθαρισμὸ
τῶν γραμματοσήμων.

★
Φροντίζετε ὅπως τὰ
γραμματοσημὰ σας ποὺ δι-
αλέγετε γιὰ τὴ συλλογὴ
σας νὰ εἶναι συμμετρικὰ
ὡς πρὸς τὸ λευκὸν περιθώ-
ριον μεταξὺ εἰκόνας καὶ ὁ-
δοντώσεως.

—Γραμματόσημα τῶν ὁ-
ποίων ἡ ὁδοντώσις συμπί-
πτει ἐπὶ τῆς εἰκόνας δὲν
εἶναι γραμματόσημα φι-
λοτελικῆς ἀξίας.

—Γραμματόσημον ἐλαχί-
στης φιλοτελικῆς ἀξίας θε-
ωρεῖται καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον φέρει βαρεῖες σφρα-
γίδες.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ δημοσιεύονται μι-
κρά ἀγγελία πρὸς 5
δραχμάς κατὰ στέχον).

— Ἀγοράζω γραμματό-
σημα μεταχειρισμένα εἰς
μεγάλαν ποσότητα. Προτι-
μῶ τὰ ἑλληνικά. Γράψατε
προηγούμενος, δηλοῦντες
ἀριθμὸν καὶ εἶδος προσφε-
ρομένων γραμματοσήμων
εἰς διευθύνειν: Α. Μ. Γρα-
φεῖα «Θησαυροῦ».

— Ἀνταλλάσσω φιλοτε-
λικὰς φακέλους διὰ τοῦ
ἀεροπορικοῦ ταχυδρομείου
μὲ ἑλληνας διαμένοντας
εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γράψα-
τε: Α. Μ. Γραφεῖα «Θη-
σαυροῦ».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. ΤΟΥΛ. Ἀργυροτόλιον:
Μάλιστα, μπορείτε νὰ δη-
μοσιεύσῃτε ἀγγελίας πρὸς
5 δραχμάς κατὰ στέχον.
Ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας
μποροῦν νὰ μὰς γράφουν.
Θὰ παρῶνουν πάντοτε ἰ-
πάντησι εἰς 8, τι ἀφορᾷ τὸ
γραμματοσημὸν.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠ

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

Α' Διαγωνισμός «Θησαυρού»

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» εγκαινιάζει σήμερα κατά το σύστημα των μεγάλων ευρωπαϊκών περιοδικών μίαν σειράν «Διαγωνισμών», για τους οποίους θα ενδιαφερόμενοι εξ ίσου οι μικροί και οι μεγάλοι αναγνώστες του. Πρόκειται περί προσλημάτων ή άλλων παινιδιών αρκετά δυσκόλων, ή λύσεις των οποίων θα απαιτήση μερικές... ευχάριστες στιγμές.

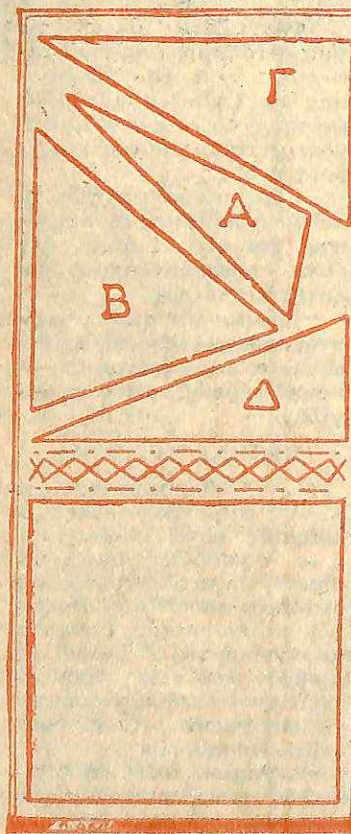
Τα δνόματα όλων εκ των αναγνώστων μας θα αποστέλλουν την βρήν λύσιν του κατωτέρω δημοσιευμένου προβλήματος, θα δημοσιεύονται εις τημετικήν θέσιν της παρούσης σελίδος.

Αι λύσεις θα αποστέλλωνται εις τόν:

Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Τμήμα Διαγωνισμών
ΑΘΗΝΑΙ
Λεωφόρος 15

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 1ον

Ο υπέρμαχος Μαθίος ήταν κάποιος ενός υπέρχου τετραγώνου καθρέπτου, τόν οποίον επρόσχεσαν... τὰ μάτια του. Παρ' όλα αυτά όμως, μίαν ημέρα... πάα...

κρίνουν... πάει ο καθρέπτης. Μάλιστα, ο υπέρχος εκείνος καθρέπτης έχωρίσθη εις τέσσερα μικρά τρίγωνα... κατά σύμπτωσιν... και θρεπτικά... Τὰ τέσσερα αυτά μικρά τρίγωνα δημοσιεύομεν άνω, κάτω (Α. Β. Γ. Δ.). Ός είνε φύσικόν, πρέπει συναρμολογούμενα κανονικώς να σχηματίσουν και πάλιν τόν υπέρχον τετράγωνον, καθρέπτη τού υπέρμαχου Μαθίου, τόν σχήμα τού οποίου δημοσιεύεται κατωθι των τριγώνων.

Πρέπει δηλαδή να συναρμολογήσετε τὰ τέσσερα τρίγωνα, ούτως ώστε να σχηματίσετε ένα πλήρες και κανονικόν τετράγωνον.

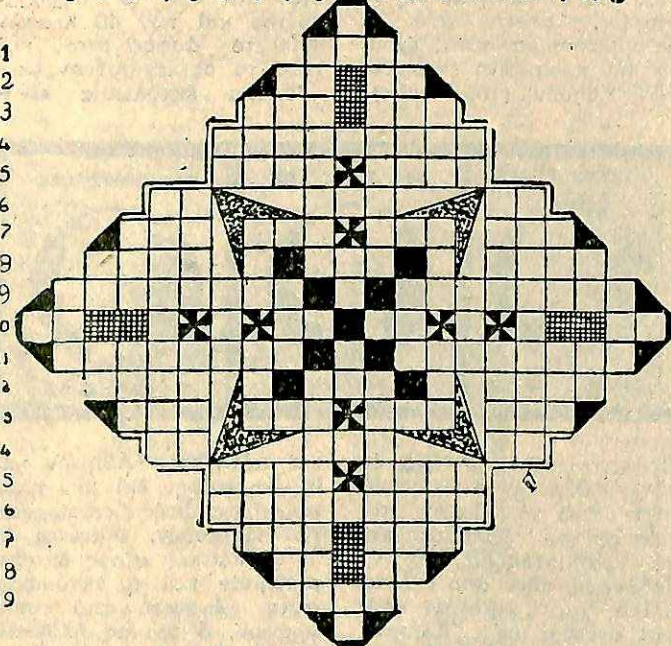
Σταυρόλεξον αριθ. 24

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Βιθλίκον πρόσωπον, κάτοικος τών Σοδόμων και Γομόρων, περί της καταστροφής τών οποίων ειδοποιήθη υπό άγγελου. Η σύζυγος αυτού μετεβλήθη εις στήλην άλατος.
- 2) Δύο όμοια φωνήεντα. Μου σικός φθόγγος.
- 3) Γαλλίς ήρώς και άγια της καθολικής εκκλησίας (τό επώνυμόν της). Μονάς τού ιππικού αντίστοιχος πρὸς τόν λόχον τού πεζικού.
- 4) Τό αυτοκίνητον... κατέπεσεν εις χαράδραν.
- 5) Μέρος τού αυτοκινήτου (λέ εις γαλλική). Μηρυκαστικόν ζώον της Β. Αφρικής εκ των ελαφιδών. Έχει ύψηλά κέρατα.
- 6) Προηγούνται πάντα τού δνόματος τού Βασιλέως. Μάρκα

- 1) Ελληνική νήσος τού Αιγαίου πελάγους. Ηρώς τού Σαίτηρ, ό οποίος έγενε από καιρού γνωστός εις τούς Αθηναίους, διά τού Βασιλικού Θεάτρου.
- 2) Πρόθεσις (της άρχαίας ελληνικής γλώσσας). Κατοικίδιον ζώον (άρχαία όνομασία).
- 3) Μίαν από τις πρώτες λέξεις που άκούν όλα τὰ βρέφη της Ελλάδος. Σύνηθες τουρκικόν γυναικείον όνομα.
- 4) Ότι δεν διαρκεί πολλήν ώρα ή πολλές ώρες.
- 5) Γνωστός Γάλλος συγγραφέας. Τό όργανον μίας τών πέντε αισθήσεων.
- 6) Υποθετικός σύνδεσμος. Αναφορική άνωταυμία.
- 7) Τό πρώτον φῶς της ημέρας τού προαγγέλλον την άνταστή τού ήλιου.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Μακεδονικόν σινιγρέτων.

- 7) Πρόθεσις. Άγαπῶ έρω. τικῶς (ρήμα μάλλον της άρχαίας ελληνικής γλώσσας). Καύσιμος ύλη αλλά και γλυκύσιμα στρογγύλου σχήματος έπικεκαλυμμένον διά σοκολάτας. Δεν έχουν πάθει άπολύτως τίποτε.
- 8) Λόφος παρά την Ιερουσαλήμ και κατ' έπέκτασιν, όλόκληρος ή πόλις. Τό περιεγόμενον της τελευταίας σελίδος των ελληνικών έφημερίδων. Παράλιος πόλις της Παλαιστίνης ή άλλως όνομαζομένη Γιάφφα. (Άνορθο γραφή).
- 9) Αποτελεί την παρηγορίαν των κληρονόμων (γενική). Εδότη εις τόν Μωυσήν υπό τού ήλιου τού Θεού, επί τού όρους Σινά (κλητική).
- 10) Άρθρον (άρσενικόν). Τό υπάρχον, τό έχον ζωή. Μου σικός φθόγγος. Πλανήτης, γνωστός εις όλους μας και τόν δ. ποτον έλέπομεν νυχθημερόν.
- 11) Δεν προάγεται και δεν κινείται. Διαπράττω θρησκευτικόν σφάλμα.
- 12) Άστηρ τού κινηματογράφου. Οργανισμός προστατευών έν των κυριωτέρων προϊόντων της Ελλάδος. Οι κάτοικοι αυτού—κατά τόν Ουέλλς—θα έπισκεφθούν προσεχώς τόν πλανήτη μας.
- 13) Επίρρημα, άκόμη. Έ.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Αριθμητικόν επίρρημα. Μουσικός φθόγγος. Τίθεται εις τό τέλος αντίγραφων.
- 2) Ομηρικῶς ήρώς (κλητική). Αρχικά ελληνικής τραπέζης.
- 3) Τό σύνολον των οικημάτων, ένθα διαμένουν οι μοναχοί. Έμφανίζεται εις τόν ούραόν με τὰ άρχοντα και με ήλιον.
- 4) Προτρεπτικόν μόριον. Μόριον άρνητικόν της άγγλικής γλώσσας.
- 5) Πρόθεσις. Τὰ εύχόμεθα πολλά εις τούς έορτάζοντας. Χρονικός σύνδεσμος. Εις τό τηλέφωνο οι Γάλλοι τό χρησιμοποιούν αντί τού «έμπρός».
- 6) Μένας πολιτικός άνήρ φιλου γειτονικού κράτους. Κτητική άνωταυμία. Θεωπευτικός πόρ γυναικείου δνόματος.
- 7) Έκείνος που κλωσά. Τά πρό όλίγων στιγμών ή και ώρών γεννιθέντα.
- 8) Ιρλανδός συγγραφέας παγκοσμίως φήμης (τό επώνυμόν του). Αριθμητικόν. Κλωστή. Τελικός σύνδεσμος.
- 9) Υμνοι ψαλλόμενοι εις την εκκλησίαν (τό ουδέτερον). Αυτή είνε ή ώριμένη διάσκεψη της καθημερινής εργασίας των έργων.
- 10) Έλληνική Τουριστική Λε.

σχη— Πρόθεσις. Μέρος τού δ. φθαλμού.

- 13) Αρχικά τὰ όποια φέρουν τὰ όχήματα και τὰ λεωφορεία της άγαπημένης των Αθηναίων «Πάουερ». Πολλά κράτη εύρωπαϊκά και άλλα την έγκατέλειψαν τελευταίως (τά άρχικά αυτής). Κατοικίδιον ζώον, τό όποιον σπανίως έλεπομεν, αλλά και ή παρούσα τού όποιου δεν είνε διόλου ευχάριστος. Λιθενές ραδιό γραμμικόν σήμα κινδύνου.
- 14) Σύνδεσμος τελικός εις την δημοτικήν δεκτικήν επίρρημα. Πρόθεσις άνωτος.
- 15) Τά έδάφη αυτής καλύπτουν μέγα μέρος της ύψηλίου. Λιθενές αυτοκινητιστικόν άγώνισμα (ελευθέρα γραφή).
- 16) Ό λατρεύων τὰ ζωά θεούς ή ό θεοποιών ταύτα.
- 17) Πρόθεσις. Παρ' όλον δ. τι άόρατος, είνε τελίως άπαραίτητος εις τόν άνθρωπον.
- 18) Δύο συνεχόμενα γράμματα της λέξεως «ΠΗΓΗ». Τά δύο σύμφωνα της λέξεως «ΝΟΣΟΣ».
- 19) Προσωπική άνωταυμία. Αποστολεύς.

ΤΙΤΙΚΑ ΚΑΛΑΪΤΖΗ
Σέορα

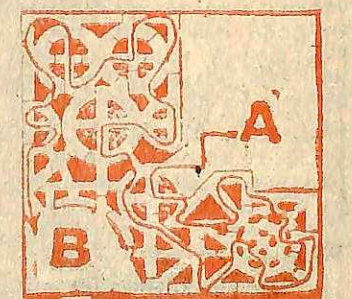
Αι λύσεις Τούπροηγούμενου

ΣΚΙΤΣΟΓΡΙΦΟΣ

Η λύσις τού δημοσιευθέντος εις τό προηγούμενον φύλλον μας.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΛΥΣΙΣ

Δημοσιεύομεν άνωτέρω την λύσιν τού παιχνιδίου τού λαβυρίνθου, που δημοσιεύθη εις τόν «ΘΗΣΑΥΡΟΝ» της προπροελευσής έβδομάδος. Φαίνεται καθαρά ό δρόμος που έπρεπε να ακολουθήσεται.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΑΡΙΘ. 11

Όταν έμπήκε στην εκκλησία,

5 καλόγηρος είχε στην τσέπη του 5 δραχμές και 25 λεπτά.

ΛΕΞΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 4

Άτμος — Σάμος — Τόμος
Βωμός — Όρμος — Άμιος
Νόμος — Νομός — Χυμός
Γάμος — Μίμος — Θυμός
Δήμος — Ζωμός — Λιμός.

Δημοσιεύομεν άνωτέρω δεκά. έντε λέξεις της καθαρευούσης, ή όποιες τελειώνουν όλες τις ήμοις.

Υπάρχουν φυσικά άκόμη πολλές άλλες που πανταίν εις τό πρό. έλες άλλες παρελθούσης έβδομάδας, τις όποιες δεν αναφέρν. εος και τόν άνωτέρω πίνακα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 23

Οριζοντίως

- 1) ΡΟΥΖ — ΤΣΕΚ, 2) ΠΥΡΕΙΑ — ΑΤΑΚΤΕ, 3) ΣΚΟΠΟΥ — ΛΙΤΡΟΝ, 4) ΑΝΥΔΡΩ — ΣΥΝ — ΣΕΛ — ΛΙΑ, 5) ΗΛΙΟΥ — ΕΤΟΥΣ — ΕΞΕΝΟΝ, 6) ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ — ΧΙΛΑΡΙΚΟ, 7) ΩΡΑΙΑ, 8) ΚΕΑ, 9) ΔΙΣ — ΑΡΑ, 10) ΑΛΑΛΑ, 11) ΑΣΑΝΙ, 12) ΡΟ. ΚΟΠΟΛΙΣ — ΡΟΛΟΣ, 13) ΣΥΣΣΑΣ, 14) ΟΛ, 15) ΟΙΝΕΣ, 16) ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ — ΠΑΡΑΝΟ, 17) ΙΣΜΕΤ — ΝΤΑΪΚ ΜΟΣ, 18) ΕΝΩ — ΡΕΑ ΤΡΑΒΑ, 19) ΕΝΩ — ΡΕΑ ΤΡΑΒΑ, 20) ΙΤΑΛΟ, 21) ΤΡΙΚΑΡΠΟΙ — ΜΟΝΑΧΟ, 22) ΤΡΙΚΑΡΠΟΙ — ΜΟΝΑΧΟ, 23) ΤΡΙΚΑΡΠΟΙ — ΜΟΝΑΧΟ.

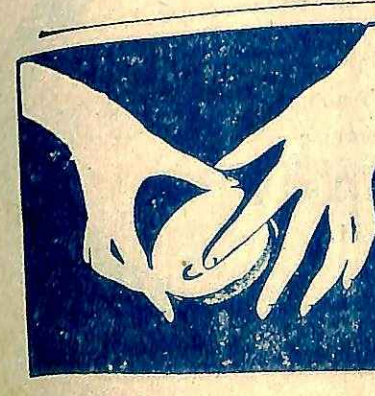
Καθέτως

- 1) ΡΑΣΑ — ΕΚΕΙ, 2) ΚΙ. ΝΗΣΙΣ — ΡΑΦΙΝΑ, 3) ΥΠΟΝΗΣΙΣ — ΑΣΩΡΤΙ, 4) ΖΥΠ, 5) ΛΟ — ΑΣΩΡΤΙ, 6) ΑΡΜ ΠΡΟ, 7) ΡΟ. ΔΟΣ — ΔΑΣΟΣ, 8) ΠΕΡΟΙ. ΔΟΣ — ΔΑΣΟΣ, 9) ΔΑΣΟΣ, 10) ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ — ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ, 11) ΣΑΝΟΣ, 12) ΑΪΝ, 13) ΣΑΝΟΣ, 14) ΣΤΑΡΚ, 15) ΣΩ. 16) ΙΟΝ, 17) ΠΥΤΟ, 18) ΑΕΡΟΠΟ. ΣΤΑ, 19) ΑΙΛΙΣ, 20) ΝΥΧΙΑ, 21) ΡΟΝ, 22) ΣΙΑ — ΣΑΚ, 23) ΛΕΠΙΑ, 24) ΑΣ ΣΟΣ, 25) ΑΛΕ ΑΪΡ, 26) ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ, 27) ΣΑΝΔΡΑ — ΑΝΘΟΣ — ΟΡΑΤΑ, 28) ΚΙΛΕΡ — ΝΙΣ — ΙΟΣ, 29) Τ.Τ.Τ. 30) ΣΕΡΛΟΚ, 31) ΑΧΝ, 32) ΣΕΡΛΟΚ, 33) ΩΜΑ — ΑΧΝ, 34) ΟΙΝΟΥΣ — ΒΑ. ΟΒΟΛΟΙ, 35) ΚΙΝΑ — ΕΙΜΗ, 36) ΣΑΝΟ, 37) ΚΙΝΑ — ΕΙΜΗ.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

- 1) Πέτρα, 2) Γάζα, 3) Σάκος, 4) Θήρα, 5) Άγκυρα, 6) Δόν, 7) Αμαζόνιος, 8) Πύργος, 9) Κίνα, 10) Πόρος, 11) Κολοφών, 12) Σκόπελος.
- Αυτά ήσαν τὰ δώδεκα δνόματα της παρελθούσης έβδομάδος, τό όποια έπρεπε να εύρετε βοηθούμενοι από τούς δύο όριμας. Τά μεν πρώτου όταν ή λέξις χρησιμποιείται ως όνομα, τά δευτέρου, όταν ή λέξις χρησιμποιείται ως άπλούν ούσιαστικόν.

Είς τούς τελέσαντας τους γάμους των Κον Διον. Άναγνωστόπουλον μετά της διδος Κούλας Π. Χαλμοπούλου εννομαι βίον άνθόσαρτον.
Α. Π. Χ.

ΚΑΝΕΠΠΟΠΣΗΝΟΣ
ΕΡΜΟΥ 24
Η ωραιότερα συλλογή
από μόλλινα ύφασματα
για τόν χειμῶνα

ΤΙ ΑΝΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΚΥΡΙΑΙ!
ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Τό δε χειρότερον είνε ότι τούτο σημαίνει άσθένειαν των μαλλιών. Πράγματι τό κακόν άρχίζει πάντοτε με την εμφάνισιν της πιτυρίδας. Κατόπιν τὰ μαλλιά πέφτουν σιγά-σιγά, άραιώνονται καθημερινώς και γίνεται κανείς φαλακρός χωρίς να τό καταλάβη. Η κατάσταση αυτή δημιουργείται διότι ή χολεστερίνη, ή άπαραίτητος αυτή ούσια διά την κανονικήν δρέψιν των κυττάρων των τριχών, είνε εις μερικά άτομα άνεπαρκής. Τό καλλίτερον θεραπευτικόν μέσον κατά της άσθενικής αυτής καταστάσεως των μαλλιών είνε τό βιολογικόν προϊόν «Τριλυσίν», διότι άκριβώς περιέχει χολεστερίνην και άναπληρώνει άποτελεσματικώς έκείνην ή όποια έλλείπει από τό δέρμα τού τριχωτού της κεφαλής. Η έπίδρασις της Trilysin είνε άετική. Με την καθημερινήν χρήσιν της «Τριλυσίν» ή πιτυρίδα εξαλείφεται ή τριχοπτώσις σταματά τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν.

Ζητήσατε, από τόν αντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολάδην, Άλκαίου 1, Αθήνας, τηλ. 70-401, να σας στείλῃ δωρεάν την ελκονογραφημένην έπισημονικήν βιβλιογραφίαν της.

Τριλυσίν

Επειδὴ προσέχετε, τό πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARTI», άλλως να μή τό δέχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι αντιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων «ARTI».)

Μέθοδος Ποτγόρσκη — Ζούτη. Πλήρης διδασκαλία της Γαλλικής με βάση την συνδιάλεξιν. Διδασκτρα μεκρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

Leokrem
με Ήλιοβιταμίνη

64

Μυστικά
Ωραιότητος
όπου κάμνουν
τάς Γαλλίδας
Παρμιοεμίως
Περιφήμους

Αι κομψαί Γαλλίδες είνε άναμφιβολώς άφθαστοι εις την τέχνην τού μακιγιαρίσματος. Τό τελευταίο τους μυστικό συνίσταται εις την χρήσιν μιάς νέας πούδρας «άεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λειποτέρα από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθή για δύνατόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσο έλαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικώς και ενιαίως επί της έπιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο ώς ραιότητος. Δίδει εις την έπιδερμίδα φυσικήν όψιν ώς ραιότητος και από τας πλάσιν κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τὰ άποτελέσματα της από τας βαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, οι όποια δίδουν την εντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ό νεός τρόπος άεροποίησης χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... και ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει mousse de creme, ή όποια την κάμνει να κρατά έλην την ημέραν. Ό άνεμος, ή βροχή και ή έφίδρωσις κατά τόν χορόν δεν δύνανται να χαλάσουν τό θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τό μυστικόν ώς ραιότητος των Γαλλίδων, την «άεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες έκ των άναγνώστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, για την όποία θα είχαν

Αλεξανδρινή Β.

Η Ιστορία της «Αλεξανδρινής» είναι πραγματικά δραματική. Έγνώρισε μεγάλες δυστυχίες, υπέφερε πολύ έως τώρα. Μ' ένα θέμα τόσο συγκλονιστικό, σαν τη ζωή της, ένας Ζολά μόνο θα μπορούσε να καταπιεσθή. Κι' όταν συλλογιέται κανείς πως δλ' αυτά, οι αφάνταστες περιπέτειές της που μαράζωσαν τα νεύματά της, συνέβησαν μέσα σε τέσσερα χρόνια...

Γιατί τότε, πριν από τέσσερα χρόνια άρχισε η μαρτυρική της ζωή. Παντρεύτηκε — την πάντρεψαν, μάλλον, από προξενιά — μ' έναν άνθρωπο χωλό, «σημαδεμένο» σωματικά και ψυχικά. Κι' όμως είχε μεγάλη προίκα, κι' ανήκει σε μια από τις καλύτερες οικογένειες της επαρχίας, η δυστυχισμένη «Αλεξανδρινή».

Ας αφήσω όμως την ίδια, με το λιτό, απείρητο υφος της, να μας διηγηθή τους δραματικούς σταθμούς της ζωής της:

«Από την πρώτη στιγμή, ο άνδρας μου θέλησε να υποθηκεύση το σπίτι που είχα πάρει ως προίκα αντί ενός μεγάλου ποσού. Τό σπίτι αυτό ήταν άτομικό, δικό μου, και δεν ήθελα να το το παραχωρήσω. Αυτός άρχισε τότε τους εκβιασμούς. «Ετσι, αναγκάστηκα να τον εγκαταλείψω και να γυρίσω στο πατρικό μου σπίτι».

«Άλλοιόμονο... Αυτός καπώρθηκε, ύστερ' από λίγο, με τις παρακλήσεις του να με πείση να τον ακολουθήσω και πάλιν. Αυτό συνέβη παρά την θέλησιν των γονέων μου, οι όποιοι μάλιστα εθύμωσαν τόσο πολύ μαζί μου, ώστε μου έκλεισαν την πόρτα».

«Και τότε άρχισε η μαρτυρική ζωή μου...»

«Ο άνδρας μου μ' έβαλε να κάθωμαι σ' ένα φτωχικό δωματάκι μαζί με άλλους μπικιάρηδες... Πώς ήμουν κυνηγιόμενη στο πατρικό μου άρχοντικό, και πως είχα καταστήσει».

«Μαγειρεύα το φτωχικό μου φαγητό στην φουφού, ενώ αυτός γλεντούσε έξω

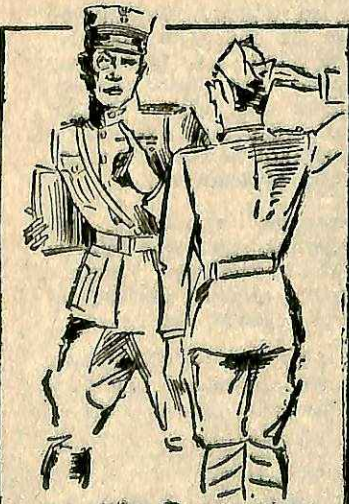
ή μιαν αισθηματική τους περι-
ανάγκη κάποιας συμβουλής

με διάφορες γυναίκες έλαφρών ήθών, ξεκοκκαλίζοντας τα χρήματά που μου είχε άποσπάσει. Κι' όταν έρχόταν, μεθυσμένος τις περισσότερες φορές, έπεφτε με λύσσα επάνω μου και με κτυπούσε...

«Αντελήφθην, τέλος, μιά μέρα ότι θα γινόμουν μητέρα. «Ηλπισα, προς στιγμήν, ότι αυτό θα τον μαλάκωνε... Προς στιγμήν όμως. Γιατί το ανθρωπόμορφο αυτό τέρας εύρηκε νέον τρόπο να με βασανίζει: Ισχυριζόταν παντού ότι το παιδί δεν ήταν δικό του...

«Παρ' όλους τους εκβιασμούς του, έν τούτοις, δεν εδεχόμουν, χάριν του δυστυχισμένου μου παιδιού, να του παραχωρήσω και τα τελευταία λείψανά της περιουσίας μου. Αυτός τότε συνέλαβε το σατανικό σχέδιο να με εξοντώση για να με κληρονομήση. Μου επέβαλε, ως δήθεν υπηρετρία, μιά φίλη του, γυναίκα έλευθέρων ήθών... Δεν μου έδινε να φάω... Συγχρόνως δέ με άνάγκαζε να κοιμouμαι στο πάτωμα, με μιά έφημερίδα για στρώμα και δυο τουβλά για μαξιλάρι...

«Τότε, μου συνέβη κι' ένα τρομερό δυστύχημα: Μιά μέρα, στο δρόμο, μ' έκτύπησε ένα αυτοκίνητο και τό

— Διαβάστε Συνταγματάχφ μου!
— Είδοποίησε να μη με περιμένουν. Πάω για το μάθημά μου τόν Γερμανικών στη Σχολή Berlitz.

άποτέλεσμα ήταν να γίνη πρόωρος τοκετός. Έκινδύνευσα να πεθάνω. Με μετέφεραν στο νοσοκομείο, και ούτε πάτησε αυτός διόλου εκεί. Όταν συνήλθα εύγρισα στην άπαισία τρώγλη που μου έχρησίμευε για ζωμάτιο, και ο άνδρας μου μου επέβαλε να πλαγιάσω πάλι στην έφημερίδα... Μερικές γειτόνισσες, θλεποντας τα χάλια μου, άγανάκτησαν και είδοποίησαν τους γονείς μου. «Ηλθαν αυτοί οι καυμένοι και με πήραν μαζί τους, στην επαρχία...

«Όταν έγινα καλά, ο άνδρας μου κατώρθηκε να με πείση να ξαναγυρίσω πάλι κοντά του. Νόμισα πως είχε άποφασίσει ν' αλλάξει ζωή. Αυτός όμως άρχισε να μου φέρεται χειρότερα από πρώτα... Για να με έξοντώση, ασφαλέστερα, άντελήφθην ότι έβαζε άρσενικό στο φαί μου. Είχα πόνους τρομερούς... Κι' ενώ έλυωνά από τους πόνους και τον πυρετό, αυτός έφερνε διάφορες γυναίκες και διεσκέδαζε με αυτές μπρυστά μου.

«Φρίκη! Φρίκη! Δεν μου έδινε ούτε να φάω. Άναγκάζομουν να πηγαίνω κρυφά στο σπίτι των γονέων μου, και ή μαγειρίσσα από την πίσω πόρτα μου έδινε από οίκο λίγο φαί. Έντώ μεταξύ αυτός με άνάγκαζε να του υπογράψω έπιταγες και εισέπραττε τα εισοδήματά μου, τα όποια έσπαταλούσε επίδεικτικά με τις φίλενάδες του.

«Παρ' όλ' αυτά δεν έξέφυγα από την ευθείαν όδόν της ήθικης. Είχα τελείως έξαντληθή πλέον. Για να μου ξεχαρβάλωσθ δέ και το νευρικό μου σύστημά, τά μεσάνυχτα κορόβιαζε να σεντόνι και έκανε τό φάντασμα, μουγκρίζοντας...

«Ε, τότε πλέον άπεφάσισα να τον εγκαταλείψω. Και γύρισα στους γονείς μου...»

Σάν πολύ άργησε, αγα-

πητή μου «Αλεξανδρινή» να πάρης αυτή την άπόφασι! Τα θάσσανα, ώστόσο, της φίλης μου δεν έσταμάτησαν. Έπηρε διαζύγιο από τόν άπαίσον αυτόν άνθρωπο, συνήλθε, ήλθε στας Άθήνας και, κατεστραμμένη οικονομικώς πλέον, άρχισε ν' έργάζεται.

Πρό όλίγοι καιροί έσχέτισθη με έναν μηχανικό, ο όποιος την άγάπησε και έσκόπευε να την ζητήσει για γάμον. Τό κακό όμως είναι ότι ο μηχανικός αυτός ήταν γνωστός του πρώτου της άνδρός, ο όποιος τού έβαλε λόγια, την κατασκευοφάντησε σ' αυτόν, και τό άποτέλεσμα ήταν να τόν πείση να την εγκαταλείψη.

Και ή φίλη μου, άπελπισμένη, με ρωτά τι να κάνει... Να σκοτώση τόν τέως άνδρα της... ή να πάη να κλεισθή σε μοναστήρι;

Τίποτε από τα δύο. Έν πρώτοις, καλή μου φίλη, όφείλω να σου όμολογήσω ότι δεν τολμώ να πιστέψω όλα όσα μου γράφεις. Η άνοχή σου, επί τόνον καιρό, θα ήταν άνεξήγητη. Τό ότι ο άνδρας σου ήταν έλεινός, είναι θέβαια πιθανώτατο. Πήπως όμως τό φέροσινό του άπέναντί σου έξασθένησε τόνον όργανισμό σου, ώστε... σε κάνει να υπερβάλης κάπως την πραγματικότητα;

Ας είναι. Αυτό είναι δευτερευούσης σημασίας, όπως συνηθίζει να λή προκειμένου περί ζητημάτων... Ψίφιστης σημασίας ένας φίλος μου εκδότης. Όπως και αν έχη τό πράγμα, άφού έχώρισες πλέον από τόν άπαίσιο αυτόν άνθρωπο, περιφρόνησε τον. Για να έπηρεασθή έπίσης ο άλλος από αυτόν, θα ήή ήταν όμοίος του. Υπομονή, λοιπόν. Κι' έννοια σου... Θα θρεθθ ή κάποιος που θα σ' έκτιμήση και θα σε συμπαθήση... Κάποιος που δεν θα έπηρεάζεται από κανέναν. Κι' αυτόν μόνο θ' αξί-

ή Μεγαλύτερα
συλλογή ύφασμάτων
Α' Επιπλα και κουρτίνες
με τας πλέον εύθηνάς τιμάς
μόνον εις την Αποθήκην
ειδών επιπλώσεως
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
Φωκίωνος 11.

Ζη ν' αγαπήσης κι' εσύ.

Τώνην Δρ.

Αφού σου έδήλωσε ότι είναι «λάτρις του χρήματος» κι' εσύ είσαι πτωχός, νομίζεις ότι αξίζει ακόμη να την συλλογίζεσαι;

Αττικόν ούρανόν

Τό είδωλλίό σου μοιάζει με πολλά είδωλλια νέων της ηλικίας σου, αγαπητέ μου. Απ' όσα μου λές καταλαβαίνω ότι ή νέα σε συμπαθεί. Έάν λοιπόν δεν συνέβη κανένα νεώτερο γεγονός στο διάστημα της άπουσίας

της, εάν δεν έτυχε δηλαδή ν' αγαπήση θαύτοτερα κανέναν άλλον, τελικώς θα κατανικήση την δειλία της και θα παύση να τρέπεται εις φυγήν όταν σε βλέπη, αφού όμως προηγουμένως κατανικήσης εσύ την δική σου, και άποφασίσης να της μιλήσης.

Πίπην, φοιτητήν Ε.

Τό ότι ή φίλη σου δεν σε σφίγγει παράφορα στην άγκαλιά της, δεν σημαίνει ότι δεν σε αγαπά. Αφού μάλιστα σε αφήνει να την φιλάς και να της εκφράζης τόν έρωτά σου. Ίσως να

Φωτίζει την άμορφιά σου
δάν ίόχυρός προβολεύς
Η ΠΟΥΔΡΑ
FORVIL
Ζητήσατε δείγμα προς δοκιμήν
Γεν. Αντ. Αλεξ. Θεοδόρης Αιόλου 31-ΤΗΛ. 25-202

συγκρατή τα αισθήματα της για να μη παρασυρθητε σε κάτι τό άνεπανόρθωτο. Τό ότι δεν σου κάνει σκηνές ζηλοτυπίας, έπίσης, μπορεί να όφείλεται στο ότι έχει έγώισμό. Ο χρόνος, συνεπώς, μόνο θα ξεκαθαρίση άπολύτως τα αισθήματά σας...

ΡΕΑ Ρ.

Η ΠΗΓΗ
διά τὰ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
είνε τὸ Κατάστημα
ΑΚΡΟΠΟΛ
Ὁδὸς ΕΡΜΟΥ ἄρ. 18α

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβής εργοστασίου μας

Ο,τι νέον εις σχέδιον
Ρυθμόν, Κομψότητα,
Γραμμήν

Γρατσεαρίαί, Κρεββατοκάμαραι

Επιπλώσεις γραφείων

Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓ-

ΓΥΗΤΟΥ

Ευλουργική βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΟΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

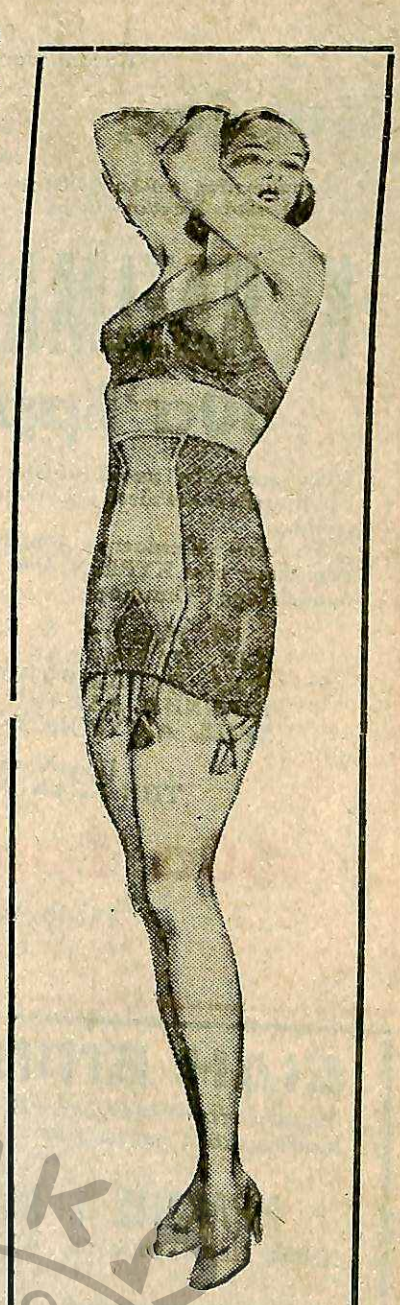
ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ 34 - ΛΟΥΙΖΗΣ
ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩ-
ΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)

Τηλέφωνα Γραφείου 26,080.

Έργοστασίου : 62.836

ΜΕΤΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Έπισκεπτόμενοι τας εκθέσεις μας έξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας.

Τὸ τελειότερον
άτελιέ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ
Έρμου και Εύαγγελιστρίας 4
Εφαρμόζει τὰ νέα μοντέλλα Παρισίων ειδικώς δι' αυτό στανά.

ΓΕΩΡ. ΙΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥ-
ΤΗΡ

Τέως Έπιμελητής Μαιευτηρίου «Μ. Ηλιάδης». Δέχεται 3-6 μ.μ. όδός Σόλωνος 74. Τηλ. 27.287.

Καταπλήσσει τὰς

Κυρίας

ἡ πλουσιωτάτη συλλογὴ ὑφασμάτων καὶ νουβωτὲ ἐν νέ-
νει τοῦ νέου Καταστήματος

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑ ΚΑΙ Σ'

50α Ἑρμοῦ 50α

διότι τακτικῶς παραλαμβάνει ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργα-
στάσια τὰ ἐκλεκτότερα ὑφάσματα καὶ τὰ πλέον μοντέρνα
σχέδια.

Τὸ νέον Κατάστημα ἰδρύθη ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξυ-
πηρέτησιν τῶν ΚΥΡΙΩΝ ἀπὸ τοῦς ἀποχωρήσαντας ἐκ τῆς
διαλυθείσης Ἑταιρίας

(Ν. Μορφίνης & Κ. Παξιμαδᾶς) κ.κ.
ΚΩΝ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ
ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΔΑΛΗΝ καὶ
ΧΡΗΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

Προσέξτε καλῶς
ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

50α Ἑρμοῦ 50α

Τηλέφωνον 28.929

«ΔΕΟ»

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Υφάσματα—Μεταξωτὰ—Βελουτὲ—Πλοῦς Ζουτ κ.λ.π.
Μουσαμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετσαρίας, Τάπη-
τες κλπ.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32-192

Προμηθευ-
τῶ

τῆς
Α. Μ. του
Βασιλέως
ἡς Ἀγγλίας

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

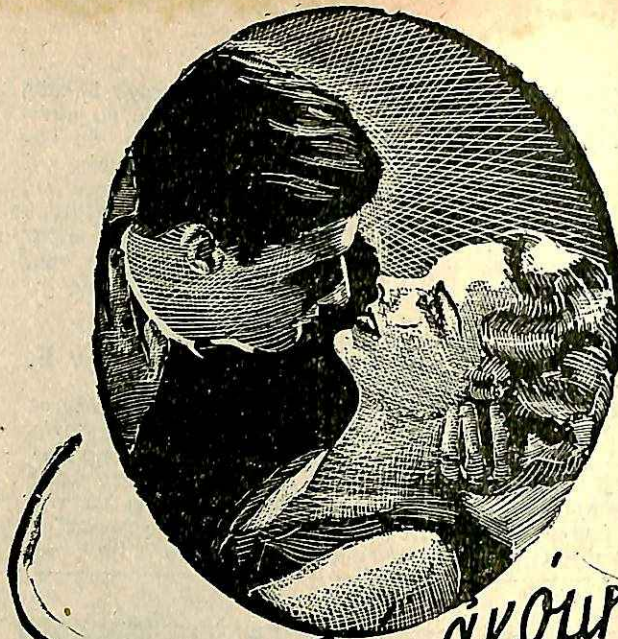
ERASMIC

Σαποῦνι Ἐυρίσματος
Κρέμα Ἐυρίσματος
Σαποῦνι Τουαλέτας
Ὁδον τόπαστα

Γεν. Ἀντ. προσωπεία καὶ
Διαρκὲς Παρακαταθήκη

Ι. Ζ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στοὰ Πισματζόγλου 11. Τηλ. 23.588

Ἕνα φιλὶ ἀκόμη...

Ἡ ἐπίδρασις ποὺ προκαλεῖ ὁ ἄνδρα τὸ βελού-
δινο καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. • Ἡ ἐπιτυχία
σας εἶναι ἐξησφαλισμένη. • Ὅλοι οἱ ἄνδρες σὰς θαυ-
μάζουν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἴσθε μία καλλονή. • Ἡ
κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλό,
βελουδίνο χωρὶς λεκέδες καὶ γυνδαροὺς πόρους

Ἡ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς
τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἀπείρου
ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχα-
ρητηρίων ποὺ πείθουν περὶ τῆς
θαυματουργοῦ ιδιότητος τῆς κρέ-
μας ταύτης

FORMA

PROTON THE AROMATOPOIYAS C.A.S.A

Ἕνα βελουδίνο δέρμα
πάντοτε προιαεῖ!
Δέρμα βελουδίνο καὶ μὴ μὲ
τὴν πούδρα
ΡΕΑ

Ἡ πούδρα ΡΕΑ εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας
"Cana", καὶ εὗρεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμούς.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' ὅλα τὰ γοῦ στα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα
τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Εἰδι-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν
διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἴδιόν αἶτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ
ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες
καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Οικονομικός

